

I VOTE FOR PEACE!

XXVII

Я ГОЛОСУЮ ЗА

МИР!

2023

Ювілейний випуск до 30 - річчя університету

XXVII випуск збірника Міжнародних громадських учнівських читань «Я голосую за мир» присвячено 30-річчю Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука.

Цей збірник є особливим не лише за обсягом, але й за змістом. Адже в умовах повномасштабної війни в Україні, діти, ставши свідками її руйнівної сили, висловили свої бачення проблеми війни та миру.

Щиру подяку висловлюємо нашому британському партнеру та університету-побратиму Бат Спа за всебічну підтримку, допомогу та співчуття українському народу в умовах війни.

Висловлюємо щирі сподівання на подальшу плідну співпрацю в підготовці матеріалів щорічних Міжнародних громадських учнівських читань «Я голосую за мир».

Разом до перемоги! Слава Україні! Героям слава!

The XXVII issue of the collection of International Public Student Readings "I Vote for Peace" is dedicated to the 30th Anniversary of Academician Stepan Demianchuk International University of Economics and Humanities.

This collection is special not only in terms of volume but also in terms of content. The children witnessed the destructive power of a full-scale war in Ukraine and expressed their views on the issue of war and peace.

We would like to express our sincere gratitude to our British twin-partner Bath Spa University for their comprehensive support, assistance and sympathy for the Ukrainian people in the times of war.

We express our sincere hopes for further fruitful cooperation in the preparation of materials for the annual International Public Student Readings "I Vote for Peace."

Together to the Victory! Glory to Ukraine! Glory to the Heroes!

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

**Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука**

Bath Spa University (Університет Бат Спа)

Присвячено

*пам'яті борців за мир, свободу і незалежність України,
пам'яті академіка Степана Якимовича Дем'янчука*

*Dedicated to the memory of the fighters
for peace, freedom and independence of Ukraine,
in memory of academician Stepan Yakymovych Demianchuk*

**Матеріали XXVII Міжнародних
громадських учнівських читань
«Я голосую за мир»**

**Materials of XXVII International Public Student Readings
“I Vote for Peace”**

Рівне - 2023

У збірнику висвітлено основні погляди учнів, студентської молоді та світової спільноти на проблему збереження миру в Україні та світі.

The collection highlights the main views of students, youth and the world community on the problem of maintaining peace in Ukraine and the world.

Редакційна колегія:

Дем'янчук В. А., доктор юридичних наук, професор, ректор Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука – *голова редакційної колегії*;

Мельничук Л. Б., кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри загальної педагогіки та дошкільної освіти Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука – *співголова редакційної колегії*.

Члени редколегії:

Марчук О. О., доктор педагогічних наук, професор кафедри загальної педагогіки та дошкільної освіти Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука.

Пагута Т. І., кандидат педагогічних наук, доцент, директор Інституту педагогічної освіти Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука.

Лавренюк А. Ю., начальник міжнародно-проектного відділу Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука

Відповідальна за випуск – доц. **Мельничук Л. Б.**

*Кафедра загальної педагогіки та дошкільної освіти
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука, 2023*

РОЗДІЛ I

СУЧАСНІ РЕАЛІЇ ОЧИМА УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ

*Віршовані та прозові твори
учнів 1-11 класів
закладів загальної середньої освіти України*

CHAPTER I

MODERN REALITIES THROUGH THE EYES OF UKRAINIAN CHILDREN

*Poems and prose works of students of 1-11 grades
of general secondary education institutions of
Ukraine*

Шановні педагоги, учні та батьки!

Проведення Міжнародних громадських учнівських читань «Я голосую за мир!» у ПВНЗ «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука» стало традицією, якій виповнюється 27 років. Ініціатором проведення першого національно-патріотичного заходу є засновник нашого університету, доктор педагогічних наук, академік Степан Якимович Дем'янчук. Палкий патріот нашої держави, який пережив усі жахіття другої світової війни, ставши відомим ученим, був глибоко переконаним в тому, що морально-патріотичне виховання дітей та молоді є пріоритетним напрямом роботи освітнього закладу. Йому належить оригінальне педагогічне вчення, відоме в науці як педагогіка миру.

Другий рік поспіль читання проходять в час героїчного захисту українцями своєї рідної землі від зазіхань рашиського загарбника. Уже не з книжок, історичних фільмів, розповідей воїнів ЗСУ, а з досвіду власного переживання страху під час сирен та вибухів ракетних снарядів, перебування в укриттях, зустрічі з ворогами учнівська молодь висловила свої бачення проблеми війни та миру.

У цьогорічних читаннях взяли участь понад 250 учнів з різних областей України та зарубіжжя. До збірки ХХVІІ Міжнародних учнівських читань «Я голосую за мир» включено слова підтримки та співчуття від міжнародної спільноти.

Збірник складається з двох розділів. У першій представлено віршовані та прозові твори учнів закладів загальної середньої освіти України, у другій – твори учнівської та студентської молоді зарубіжних країн, слова підтримки від іноземних партнерів.

Проведення учнівських читань «Я голосую за мир!» сприяє формуванню в дітей патріотизму, вихованню поваги до рідного народу, моральних та духовних цінностей, усвідомленню необхідності розбудови власної державності на принципах миру, толерантності, взаємоповаги між народами.

Слава Україні! Героям слава! ВСЕ БУДЕ Україна!

Оргкомітет читань

ПОЕЗІЯ / POETRY

Басюк Вероніка,

1 клас, Гімназія №5,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Я люблю, як метелик летить

Я люблю, як метелик летить,

Як пташата щебечуть в гніздечку.

В небі сонечко, ясна блакить...

Від сирен хай не б'ється сердечко!

Он дерева цвітуть у саду,

Голубіють в траві первоцвіти.

У траві я комашку знайду,

Мир настане - я буду радіти.

Власюк Анна,

1-А клас, РЛ «Гармонія»

м. Рівне

Як добре жити без війни

Як добре жити без війни

І бачити, як сонце сяє,

Як дощик ллє із неба

І квіти розцвітають.

Як добре жити в мирі!

Гуляти без тривог

доріжкою з сім'єю.

І з нами завжди Бог.

Габрилевич Анастасія,

1 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,

Дубенський район, Рівненська обл.

Найжахливіше – це війна....

Мені лиш сім – та я вже знаю,

Найжахливіше – це війна.....
Страшна, холодна і безжальна,
Увірвалася – немов орда.

Прийшла без дозволу у хату,
Дітей вбиває без жалю....
Забрала брата, маму, тата,
Мене лишила сироту.

Проте я знаю, що за все прийде розплата,
Військові виженуть з країни цю пійтму.
І наша Ненька буде вільна і багата,
Героям Слава! Слава ЗСУ!

*Данильчук Златослава,
1 клас, Головинський ліцей,
с. Головин, Рівненської обл.*

За мир, за колоски налиті
За мир, за колоски налиті,
За все, що дала нам земля.
Ми дякуєм солдату – і за миті,
Які вона усе ж для нас дала.

*Даценко Віктор,
1-Д клас, Рівненський ліцей №13,
м. Рівне*

Голуб миру
Голуб миру над дітьми летить
Він Україну усю захистить.
Щастя і радість, мирні листівки
Повернуться воїни в рідні домівки.
Учні до школи прийдуть восени
Не чутимуть більш генератори.
Будемо жити – не існувати,
Загиблих людей у молитві згадувати!

Кальченко Віра,

1 клас, Гімназія №5,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Війна нажаль уже не сон...

Ми як загублені човни
Шукаєм тихе місце в морі,
Ми так втомились від війни,
Живемо у постійним горі.
І в кожного воно своє,
Хтось втратив тата, а хтось брата.
У когось маму вбив снаряд.
Десь вбиті горем молодята
Ховають перше немовля.
Де взяти глузд це все прийняти?
Де взяти внутрішніх тих сил
Це горе в собі подолати?
Але я вірю - буде мир,
Заколоситься мирне поле,
Побачим щастя перемог,
Поборемо велике горе!
Вернуться наші воїни.
Ми скажемо: - Вони Герої!
І буде мир на всі віки,
І ми знайдем те тихе море!

Карбулаєва Кіра,

1-Д клас, Рівненський ліцей №13,

м. Рівне

Поверни нам, Боже, мир!

Я у Бога попрошу
Трішки сонця в темну днину,
Тата й маму обійму
Поверни нам, Боже, мир!
Я доросла і мала
Та чи маю я дитинство?!

Геть іди, клята війна!
Зацвіте хай миру листя!

*Коцюбей Каріна,
I клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Україно моя єдина
Україно моя єдина,
Наче сонця промінчик ясна;
Наче квіточка в полі тремтлива,
Ти для мене на світі одна!

Не залишу тебе я ніколи,
Не поїду я на чужину;
Буду Бога молити за Тебе,
Щоб прогнав ту жахливу орду!

*Ляшков Марк,
I клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Рибко, рибко, золота
Рибко, рибко, золота,
Вільна хай буде земля свята.
Хай яскраво світить сонце
Й заглядає у віконце,
У кімнату малюка.
Дайте орку копняка,
Хай тікає в свою рашу,
Не плюндрує землю нашу!
Буде Мир на всій землі!
Дуже хочеться мені,
Щоб сміялись радо діти.
Будемо у мирі жити!

*Меркулова Анна,
1 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я – мрійниця

Я – мрійниця і мрію про той день,
Коли в країну прийде Перемога.
Співатимуть всі радісно пісень,
Забудуть люди, що таке тривога.
Я хочу в мирі жити з усіма,
Хто зичить нам добра і не вбиває.
Любові в росіян до нас нема.
Війна людей нещадно пожирає.
Я мрію про той день, коли весь світ
На захист стане рідної країни.
Не буде більше вдів, а ні сиріт,
Ми відбудуємо разом міста з руїни.
Я – мрійниця і мрію, щоб упир
Кремлівський згинув. Хай настане МИР!

*Найчук Ілля,
1 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Діти хочуть миру

Діти хочуть миру!
Вони не хочуть війни.
Люблять хмарку прозору,
Котики й квіти весни.

Діти люблять радіти,
Їм до вподоби сміх.
Мамі дарують квіти,
Усмішки для усіх.

*Нечипорук Поліна,
1 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

В небі синьому сонечко світить
В небі синьому сонечко світить.
Перемога! Усміхаються діти.
І пташки в синім небі літають,
Он лелеки над ставом кружляють.

А які в місті люди щасливі!
Не лунають сирени жахливі.
Повернулись воїни хоробрі.
І такі усі милі і добрі.

Он кульбабок багато жовтеньких.
Мир потрібен для діток маленьких,
Для бабусі, для мами і татка.
І сміється в траві маргаритка.

*Ребекевіша Микола,
1 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хай йде геть війна проклята
Хай йде геть війна проклята!
Хай чарівні солов'ята
Вилітають із гніздечка.
Хочем Миру і сонечка!
Щоб солдати повернулись,
Про війну щоб всі забулись.
Дякували за підмогу,
Святкували Перемогу.
Будемо про Мир співати.
Мир – найкраще в світі свято!

Рибак Вадим

*1 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

За нашу свободу

Прокинувшись, я запитав у мами:
Чому мені наснилася війна?
І де наш тато, чому він не з нами?
Чому у тебе капає сльоза?

Наш тато, синку, є завзятий Воїн!
Боронить Неньку від ворожих сил.
Щоб ми ніколи не жили в неволі,
Бо ми є з роду вільними людьми!

Стахнюк Софія

*1 - А клас, Рівненський ліцей № 24,
м. Рівне*

Доросле дитинство

Там блакитне небо,
Там пташечки співають,
Там діточки грають.
Ми візьмемось у таночок,
Будемо вірші складати,
Будемо кружляти,
Будемо співати і життю радіти.
Рости і підростати.
Та під Мирним небом Бога прославляти!

Туринський Максим,

*1 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Голуб Миру, пам'ятай про Україну

Голуб Миру, пам'ятай про Україну.
Ми чекаємо на мирну годину.
Усі мріємо про сонячні світанки,

Щоб сирени не будили діток зранку.
Голуб Миру, принеси нам тишу й спокій,
Щоб засіяли зерном поля широкі.
Щоб снаряди не нівечили нам луки,
А голубок не вбивали чорні круки.
Голуб Миру, голуб білий, голуб красний,
Нехай місто не руйнує смертоносний
«Град» ворожий чи страшна ракета–вбивця.
Порятуй на полі бою переможця!
Хай здоровий буде генерал Залужний!
Український наш народ – непереможний!

Шинкаренко Олександра,

1 клас, Гімназія №5,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Я мрію стати блогером і дивувати світ
Я мрію стати блогером і дивувати світ.
Знімати буду відео про яблуневий цвіт,
Про соловейка у саду, про річку і про вир.
Як гарно жити з друзями, коли настане Мир!
Про те, як квітнуть у саду і вишні, й алича.
Як зайчик у садок забіг. Вловила втікача!
Я зняла б відео про те, як сяє зорепад.
Про жовте світло ліхтарів – ясних нічних лампад.
Я показати хочу всім, як наш квітує сад,
Коли в країну прийде Мир, без звуків канонад.
Як ясне сонечко надій над луками зійде,
Країна радості і мрій, мов квітка розцвіте.

Ковальчук Софія,

2-Б клас, Рівненський ліцей №24

м. Рівне

Війна, на жаль, уже не сон,
Страждає рідна Україна,
І лютий жах, і біль, і стон,

Та все ж нескорена і вільна.

Ні, ми не хочемо війни,
Ми діти вільної країни.
Шматують неньку вороги
І безліч міст уже усі в руїнах.

Не хочем воєн - мир важливий,
Бо ще ж багато так пізнати
Потрібно дітям України,
І щоб не плакати, не страждати...

Щоб у життя іти сміливо,
Не боячись ракет убивць,
Що без жалю руйнують диво
Затишних міст, тихеньких вулиць.

Нехай закінчиться війна,
І сміх, і радість... біль відсутня,
Розквітне рідна Україна,
Щоб подарувати нам майбутнє!

Лисюк Христина,

*2 клас, Опорний заклад «Бугринський ліцей»,
Рівненський район, Рівненська область.*

Моя Україна

Україна в нас єдина,
Незламна, вільна Батьківщина!
Буду я її любити
Та добро творити.
Не покину я Вітчизну,
Не зраджу рідній я землі.
Буду вірною та сильною
Українкою на всі віки!

*Мельник Софія,
2-А клас, Великожолудський ліцей Рафалівської селищної ради,
Вараський район, Рівненська область*

Обіцяю

О, земле моя, ти волаєш від болю,
Захищаючи кров'ю, свою долю і волю!
Тримайся, мій любий краю!
Разом з тобою ми все подолаєм!
Обіцяю!

*Оверко Максим,
2-А клас, Рівненський ліцей № 24,
м. Рівне*

Схились над могилою солдата

Схились над могилою солдата,
Віддай шану для нього.
Свою голову вклони низенько.
Він віддав життя за нас.
Солдат не їв, не пив, а боронив
Нашу землю рідненьку, молився
За нашу волю та спокійний сон,
За дитячу щасливу мрію,
За мирне блакитне небо,
За спів солов'їв,
За ниву квітучу, де пахне хлібом.
І за матір його не забудь:
Бо мама молилась за сина,
Просила у Бога долі,
Але лиха війна одягла мамі чорну хустину.
Бережи, Боже, українську дитину!
Бережи, Боже, нашу рідну Україну!

*Шевченко Марко,
2-А клас, Рівненський ліцей № 24,
м. Рівне*

Мир очима дітей

Співають пташки, зеленіють поля,
Вільна нарешті наша земля!
Радісно скрізь і дорослим, і дітям,
Хочеться гратися, хочеться жити.
Ось повертаються воїни наші,
Мужні, сміливі, хоробрі, найкращі!
Сонце у небі проміннями грає,
Крапля роси посміхається, сяє.
З братом ідемо нарешті до школи.
Люди сміються, щасливі навколо.
Гарно усе в Україні для нас.
Довго я мріяв про цей мирний час!

*Артклебер Богдан,
3 клас, опорний заклад Балашівський ліцей,
Рівненський район, Рівненська обл.*

Я - українець

Українець я маленький.
Рідний гай мій зелененький.
Тут є мова милозвучна
Й перемога неминуча.
Я люблю цю країну
Рідну неньку - Україну!

Ранок починається не з кави

Ранок починається не з кави,
Дзвоню до тих, кого люблю.
Дзвоню спитати у них: як справи?
І Господа тихесенько я молю.
Молю, щоб було усе добре,
Щоб закінчилась ця клята війна.

Хай Мати Божа нас усіх пригорне,
Усе погане щезне хай до тла.
Ранок починається не з кави,
Ранок починається з думок.
Щоб мир, добро було із нами,
Хай береже усіх нас Бог.

***Боровець Ольга,**
3-А клас, Яцьковицька філія ОЗ Балашівський ліцей,
Рівненський район, Рівненська область*

Боже, збережи Україну!
Наша рідна Україна
На весь світ одна-єдина.
Тут нам добре всім зростати,
Вчитися і працювати.
Збережи її нам, Боже!
Зітри військо те вороже.
Наші воїни відважні,
Щоб були непереможні!

***Галганець Анастасія,**
3-А клас, Рівненський ліцей №12,
м.Рівне*

Татусю - Захиснику!
Шкода, що зараз ти не з нами,
Що не обіймеш мою маму,
І не пограєшся зі мною,
З роботи не прийдеш додому.
Ти захищав нашу країну
Квітучу, рідну Україну,
А потім раптом захворів
І в небо полетів...

*Гамза Дмитро,
3 клас, Висовська філія Цепцевицького ліцею,
с. Висове, Сарненський район, Рівненська обл.*

Війна в моїй Україні
Війна в моїй Україні...
Скільки горя вона принесла!
Страх і відчай у кожній родині....
Коли ж закінчиться вона?

Щоб перестала кров вже литись,
Щоб сльози не текли з очей
Ми сильно будемо молитись,
Недосипаючи ночей.

Щоб дітки вже не сиротіли,
Щоб не було вдівців і вдів,
Ми завжди миру всі хотіли,
Та Бог чомусь це допустив.

Я вірю: прийде перемога
Й щасливі будемо усі,
Минуть страшні оці тривоги,
І станем вільні від русні.

*Гопанюк Світлана,
3 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради
Дубенський район, Рівненська обл.*

Повернися живим!
Повернися, татусю,
Повернися до мене,
Повернися живим.
Я благаю тебе!
Лиш цього я бажаю,
Лиш цим я живу,

Лиш усі мої думи
Про цю кляту війну!
Яка так накопилась,
Зненацька прийшла.
І усе навкруги,
Мов та хмара накрила.
Насува на усіх,
Забирає до себе.
Повернися живим,
Повернися до нас,
Щоб наш вогник сімейний,
ніколи не згас!

*Гордик Дар'я,
3 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мій брат загинув на війні
Мій брат загинув на війні,
Я буду завжди брата пам'ятати!
Він буде завжди в серденку моїм.
Ніколи ворогу нас не здолати
Й не знищити ніколи рідний дім!
За нами правда, віра і надія,
Бо в серці кожного єдина мрія,
Щоб Україна вже перемогла,
Єдиною і вільною була!

*Гучинський Марк,
3-В клас, Рівненський ліцей №12,
м.Рівне*

Картина мрій
Малюю я картину про Україну милу,
Де нема війни, печалі, горя і нужди.
Де сміються діти і радіють квіти,
Що не їдуть танки, не режуть бої.

Де давно вже згасли ворожії сили
І на полі бою маки розцвіли.
Де серця живі й посмішки яскраві
В наших татусів і щасливих мам.
Й дощик вимиває всі сліди війни.
Вилетіли в небо мирні голуби,
Принесли велику радість людям на Землі!
Ми здолали ворога і перемогли!

*Демчина Дарія,
3-А клас, Рівненський ліцей №12,
м. Рівне*

Не загинуть наші квіти

Де луки, де гаї, де степи, знайте всі,
найрозкішніші квіти ростуть на Землі!
Дощик із ніжністю їх поливає,
сонце промінчиком своїм зігриває.
Та незламні наші вони,
бо живуть на українській родючій землі!
Проростуть, оживуть, розцвітуть –
Ненці Україні – загинути не дадуть!

*Друховець Юлія,
3-Б клас, Яцьковицька філія ОЗ Балашівський ліцей,
Рівненський район, Рівненська область*

Воїни світла переможуть

Я лягаю міцно спати...
А мій сон охороняють солдати.
Воїни добра і світла,
Що стоять на варті світу
Захисники мужні й відважні,
Ви для ворога недосяжні!
Хай береже вас Бог усюди!
Вірять у вашу перемогу
Всі українські люди!

*Зейда Максим,
3-А клас, Яцьковицька філія ОЗ Балашівський ліцей,
Рівненський район, Рівненська область*

Молитва за мир

Як важко на серці, коли лунає тривога.
Я знову в молитві звертаюсь до Бога.
Щоб він відвернув ці ракети ворожі,
І захистив домівки наші.

Не хочу цукерків я й калачів,
Аби лише спати спокійно вночі.
Щоб мама і тато, і рідні брати,
Не бачили горя, знущання й біди.

І щоб розцвіла наша рідна Україна.
Найкраща у світі моя Батьківщина.
А про зриви, прильоти, тривоги – цей жах,
Про це ми читали лише у книжках.

*Котовська Аліна,
3 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради
Дубенський район, Рівненська обл.*

Я хочу миру...

Я хочу миру у всьому світі,
а особливо на нашій землі.
Щоб стигли колоски налиті,
І поверталися журавлі.
Щоб зранку в школу будило сонце,
Щоб поспішала я на урок,
Щоб не лунали страшні сирени,
А лиш знайомий, шкільний дзвінок.
Щоб повернулись з війни солдати,
Чийсь матусі, й татусі.
І кожна дитина змогла обійняти,
Й сказати «Слава Богу! Живі!

*Левдер Софія,
3-Г клас, Рівненський ліцей №15,
м. Рівне*

Мир і війна!

Мир і війна – два протилежні слова.
Смуток і горе, сльози і біль.
Відчай людей і пролита сльоза,
це все синоніми слова війна.

Посмішка мами, радість, любов...
Тепле сонечко, небо без хмар.
Ми поєднаємо з словом – мир.

Мужність, відвага, звитяга бійців.
З нами віра й правда -
ворогам пересторога.
Крикнемо гучно слово: «Перемога!!!».

*Левчик Єва,
3 -А клас. ліцей №24,
м. Рівне*

Війна, на жаль, уже не сон...
Серце плаче, біль діймає
Що було, давно минулось...
Та щемить, не полишає,
Щось важливе мов забулось...

Жах прийшов, війна падлюча!
Нас змінила просто вмить...
Стала лиш журба тягуча,
Мрії довелось забуть...

Тихі ночі і світанки,
Без тривоги і без проблем.
Зникли раптом спозаранку,

Розійшлись під гул сирен...

Ми жили, не знали лиха,
Думали так завжди буде...
А сьогодні нічка тиха,
Нам здається просто чудом!..

Все, що мали ми ще взимку,
Враз так стало неважливо...
Та шукаємо підтримки,
І надіємось на диво!..

Ми кохали, ми творили!..
Вірили, чекали мрію...
Молилось тепер щосили,
Щоб не втратити надію...

Весну красну найріднішу,
Безсоромно в нас забрали...
Поряд літо - в нас ще лютий...
Жити вільно - ми обрали!

За країну нашу гинуть,
За свободу - ми ж єдині!
У майбутнє щиро вірим!
В перемогу України!!!

*Морозовська Дарина,
3 клас, Птицька гімназія Тараканівської сільської ради,
с. Птича, Дубенський район, Рівненська область*

Лист солдату ЗСУ

Вітаю, хоробрий солдате,
Ти мій захисник, мій герой.
Тебе я не знаю як звати,
Та хочу тобі написати.

Із Птичі я - Даша
Вчусь в 3 класі.
Я карту боїв знаю
На кожній трасі.
Стріляти не вмію
І зброї тримати.
Та, знаєш, навчилась я
Сітку сплітати.
За успіх на фронті –
Радію із вами,
За втрати героїв –
Я плачу ночами.
Новини дивлюся
І серце болить.
Я Бога благаю –
Хай вас захистить!

Оченашко Богдан,

3 клас, Гімназія №5,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Хай буде мир

Нехай у світі буде мир
І солов'їний спів хай лине
Нехай втікають вороги
Нехай цвіте у нас калина.

Нехай у світі буде мир
Лелека в'є гніздо на хаті
Не одягне солдат мундир
Не буде більш ракет крилатих.

Нехай у світі буде мир
Хай не лунає більш тривога
Від хати і до кожного порога
Нехай усі чують – перемога!

Прокопчук Поліна,

*3 клас, опорний заклад Балашівський ліцей,
Рівненський район, Рівненська обл.*

Мамині сльози

Червона калина, як велика родина
Квітує в нашім саду,
А мати чекає повернення сина
І сниться матусі: «Чекай, я прийду!»
Не прийде ніколи -
І сльози матусі впадуть
На зелену траву.
І син буде снитися неньці щоночі:
«Не плач, мамо рідна, тебе я люблю».
Нема, не буде і не прийде,
Пішов країну боронить,
Бо Україна наше серце
І воно безжалісно болить.

Романов Матвій,

*3 клас, Клеванського ліцею №1 Клеванської селищної ради,
Рівненський район, Рівненська обл.*

Дідусеві

Мій дідусь найкращий у світі!
Він веселий та міцний.
Вчить дудусь мене любити
Наші ріки та ліси.
Ночували з ним в наметі
І рибалили щодня.
Та недовго так тривало,
Бо прийшла страшна війна...
І тепер дідусь на Сході
Мужньо захищає нас,
Має вірних побратимів
Й вірить, - все буде гаразд!
В 110-й він бригаді,

Позивний у нього «Дід»,
Він хоробрий та сміливий -
Наш незламний захисник.
Жоден воїн України
Не родився для війни!
Вдома на усіх чекають
Їхні дочки та сини,
Матері, онуки, тати...
Їх чекає кожен з нас!
І я буду теж чекати
ДІДУСЯ...
Перемагай!

Ромашук Роман,

*3-Б клас, Яцьковицька філія ОЗ Балашівський ліцей,
Рівненський район, Рівненська область*

Лист солдату

Пишу тобі солдате,
Бо я маю що сказати.
Ти мені є приклад,
Як неньку треба захищати.
Не раз приходилось тобі
Отам, в окопі, у журбі
Під снігом і дощем
Ховатись від куль ворожих під плащем.
Я тобі бажаю повернутись скоріше до краю,
Де мама твоя і тато
І знайомих тобі багато.
Отож, швидше перемога здобувайся
І ти, солдате, додому повертайся!

Стрілець Максим,

*3 клас, опорний заклад Балашівський ліцей,
Рівненський район, Рівненська обл.*

«До» і «після»

Жили всі ми у мирні дні

І, навіть, думки не гадали,
Що будем жити у війні.
Відразу безтурботні дні згадали.
Згадали про життя, де «до» і «після».
Де все здавалось нам «не так».
Де не звучала гарно пісня,
Поки не було в нас атак.
Тепер сирени в нас лунають.
І діти в школу не ідуть.
І, навіть, іноді не знають,
Чи всі до ранку доживуть.
Життя ми стали цінувати,
Любити почали сильніш.
Батьків почали шанувати,
Як не робили це колись.
Тепер чекаєм ПЕРЕМОГУ
І віримо у краще МИ.
Бо МИ пройшли тяжку дорогу.
Залишимося великими ЛЮДЬМИ!

*Турчин Аліна,
3-В клас, Рівненський ліцей №12,
м. Рівне*

Любому Солдату!
Мій любий, дорогий Солдате!
Пишу тобі свого листа.
Прийшла до нас війна проклята,
Підступна, люта і жорстка.
Напали кати проклятуці,
Руйнують села і міста.
Вбивають все, ламають долі
І забирають в нас життя.
Прекрасну нашу Україну,
Її нескорений народ
Поставить хочуть на коліна

І знищити її добро.
Мій любий, дорогий Солдате!
Вклонюся низько я тобі.
Ти не злякався злого ката,
Борониш рідний, милий край.
Дав гідну відсіч ворогам.
Пішов за нас ти воювати,
За мир, за спокій, за життя.
Я дякую тобі, рідненький,
За мрію в краще майбуття.
Ти мій Герой, мій янгол з неба.
І кращого не знаю я!
Тихенько Богу помолюся,
Хай береже тебе від куль.
Здоров'я, сили, перемоги,
Щоб повернувся ти живий!

Чурилович Мирослава,
3-А клас, Березівський ліцей Березівської сільської ради,
Сарненський район, Рівненська область
Україна – єдина!

Я сиджу і думку гадаю,
Чому мені так сумно?! Я не знаю...
Чому Україна – така невинна країна, зараз в руїнах?
Чому Путін така безсоромна людина?
Чому забирає щастя в малої дитини?
Чому посилає до нас тих рашистів,
Що катують і вбивають наших українців?
Та я впевнена, що зовсім скоро
Настане для нас та щаслива година.
Ми українці – незламний народ, усіх переможемо!
І буде вічно цвісти й червоніти калина,
Весело щебетатимуть солов'ї у саду.
І буде наша Україна – навіки єдина країна!

*Юзвак Олександра,
3 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хто і коли придумав цю війну?
Хто і коли придумав цю війну?
Скажіть! Та не мовчіть, благаю!
Від ночі тої я не маю сну
Спокійного і дня не пам'ятаю.

Поцілили прямисінько в мій дім
І вмить летить уже крилата
Почув я вибух, наче грім,
І тут не стало мами й тата...

Завмерло серце, їх уже нема
Але чому? За що? Навіщо?
На очі опустилась пелена.
Я не пробачу вам ніколи і нізащо!

Ми переможем на своїй землі!
Не прийде більш чужинець до порогу
І житимемо в рідній хаті, у теплі.
Здолаєм ворога, здобудем перемогу!

*Боровець Євген,
4 клас, Яцьковицька філія ОЗ Балашівський ліцей,
Рівненський район, Рівненська обл.*

Сенкан

Мир.

Радісний, жаданий.

Зцілює, будує, надихає.

Найбільше щастя – жити в мирі.

Злагода.

Брікнер Андрій,
*4-А клас, Шепетівський НВК №1,
Хмельницької обл.*

Дуже хочу!

Дуже хочу в мирі жити,
в школі з дітками дружити,
в сховище не поспішати
і сирен страшних не знати.

Хочу я лічить, співати
і стрибати, й танцювати...
Майбутнє хочу я прекрасне:
щоб сонечко світило ясне,
щоб у небі - лиш хмаринки,
лиш птахи і лиш сніжинки,
не ракети-по будинках
і не дрони по хатинках!
Неньці нашій – Перемоги!
Слава нам і слава Богу!
Дуже хочу всім добра!
Ось і все, що хочу я!

Валько Уляна,
*4-Б клас, Тріскінський ліцей Сарненської міської ради
Сарненський р-н, Рівненська обл.*

Я дякую тобі, солдате

Я дякую тобі, солдате,
За твою працю нелегку,
За те, що захищасш нас від ката,
Покинувши домівку рідную свою.
А там тебе чекають рідні, друзі,
Матуся, жінка, і мале дитя,
Щоночі там схиляються в молитві,
Хай куля тебе вража омина.
І я молюсь за тебе теж, солдате.
І дякую тобі щодня.
За те, що дім не довелось лишати.

За те, що разом вся моя сім'я.
Хай сили Бог верне тобі, солдате,
Скоріше б ти додому повернувся.
Щоб переміг нарешті злого ката,
І мир приніс, закінчивши війну!

*Воронюк Олександра,
4-А клас, Шепетівський НВК №1,
Хмельницької обл.*

Ми переможемо!

Іде війна, страшна війна,
де гинуть мирні люди...
Та знаєм ми і вірим всі,
що Перемога буде!
Настане у країні мир!
В це вірить Україна.
Солдат вернеться й командир,
і розцвітне країна.
Знов будуть золоті поля,
блакитне, чисте небо...
Ми відбудуємо міста...
Хіба війна нам треба?!
Іде війна, страшна війна...
І гинуть, гинуть люди...
Та переможемо ворогів!
В це вірять у нас усюди!

*Губеня Наталія,
4 клас, Цецєвицький ліцей
Сарненської міської ради, Рівненської обл.*

Яке прекрасне почуття любов до Батьківщини!

Яке прекрасне почуття любов до Батьківщини!
У пам'яті відразу постають улюблені картини:
Біленька хата у вишневому садку
І коник, що пасеться на лужку.

Розквітла під вікном червона калина,
Околиця села й протоптана стежина,
Лелечине гніздо на в'язі у дворі
І усмішка щаслива малої дітвори.

А ще матуся зі сльозою на щоці
Стоїть тихесенько у нашому вікні,
Чекає на повернення доньки чи сина,
Які тепер боронять Україну.

Це почуття несе в собі життя,
Бо це є сутність усього буття.
Що є святіше й найдорожче на землі?
Це Перемога! Її здобудем ми у цій страшній війні!

*Капустіна Софія,
4-В клас, РЛ «Гармонія»
м. Рівне*

Ластівка

Летить ластівка у полі,
Залетіла за тополі.
Там були верба й калина,
Бо там її Батьківщина.

Україна

Хай небо буде мирним,
А поле – золотим.
Кацапам вже кінець!
А Україна – молодець!
Соловей уже співає в небі,
Над Маріуполем з листом.
Нехай так буде назавжди...
Слава Україні!
Героям слава!
Дякую ЗСУ!

*Карп'юк Артем,
4-Б клас, Здолбунівський ліцей №4,
м. Здолбунів, Рівненська область*

Мир – найбільше багатство

Як показала ця клята війна -
Немає багатства більшого в світі за мир!
Коли не стріляють,
Не лунають сирени,
Не літають ракети,
Не палають будинки,
Не гинуть батьки і сини,
Ні в чому невинні діти...
Коли можна спокійно ходити, гуляти,
Навчатися в школі,
Не сидіти в підвалі,
А спати спокійно вночі,
Не чуючи слів: знову тривога!
Нічого більшого в світі не треба-
Лиш миру!
Миру в країні, у серці, в родині!
Щоб вся Україна завжди була єдина!

*Кібиш Тетяна,
4 клас, Висовська філія Цепцевицького ліцею,
с. Висове, Сарненський район, Рівненська обл.*

Поруйнувала все війна

Вже майже рік, як в Україні йде війна:
Зруйновано мости, будинки, села,
В містах руїни і майданчиків нема,
Де мирно гралась дівтора весела.

Усе розбили, знищили до тла,
Замінували парки, дитсадки та школи.
Хто б міг подумати, що буде стільки зла,
Не уявляли ми цього ніколи.

Але це сталося, це ніби страшний сон
Приснився українцям опівночі.
Руйнують Київ, Харків та Херсон,
Ще й західні міста розбити хочуть.

Вже майже рік, як в нас іде війна,
А люди моляться: «Помилуй, Боже!
Нехай скоріш закінчиться вона,
Хто ж, як не Ти, нам в цьому допоможе!».

Я вірю, що коли прийде весна,
Зазеленіє, зацвіте усе навколо.
Тоді настане мир і тишина
І пташка заспіває своє соло!

*Костюк Марія,
4-В клас, гімназія №154,
м. Київ*

Воїне, ти – хоробрий, сильний
Воїне, ти – хоробрий, сильний,
Майже не маєш страху.
Готовий віддати своє життя
За Україну свою!

Стань стіною могутньою
За родину свою.
Захисти нас усіх
У тяжкому бою.

Вбережи і себе,
Й побратимів своїх.
Ми чекаєм тебе!
Повертайтесь живі!

Кузьмич Вікторія,

*4-А клас, Клеванський ліцей №1,
Рівненський район, Рівненська обл.*

Війна, на жаль, уже не сон...

Як добре жити у мирній країні,
Де посміхається все навкруги –
І сонце, і річка, й зелені луки.
Діти там радісні, їх мами і тата,
І про майбутнє щасливі думки.
Це моя Україна, це моя Батьківщина...

Та не так все спокійно у цілому світі,
Де зброї багато, де лихо не спить.

Де чорними хмарами летять літаки,
Щоб нести страждання у мирні домівки.

Я прошу росіян: зупиніться!

Я прошу від усіх українських дітей:

Повертайтеся до себе додому, й пошвидше,

Бо у нас є надійний захист:

Наш Президент і наші ЗСУ!

Увесь світ став на підтримку Україні.

Ми віримо в єдність і Перемогу,

Ми віримо в щастя на рідній землі.

Як добре жити у мирній стороні.

Легкобит Софія,

*4 клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей,
Рівненський район, Рівненська обл.*

Україна єдина – країна незламна

Україна єдина – країна незламна

У світі кращої нема.

Вона соборна і єдина,

Моя Вітчизна дорога.

Вона моєму серцю мила.

Цвіте в барвінках, колосках.

І розправляє вільно крила.

Цвіте калиною в лугах.
Нас, українців, не здолати
Страшним рашистським ворогам!
Разом ми зможем відсіч дати.
І хай позаздрять в світі нам!

*Леончик Анастасія,
4 клас, Цепцевицький ліцей,
Сарненської міської ради, Рівненської обл.*

Вертаються додому журавлі
Вертаються додому журавлі,
Несуть на своїх крилах шум весни...
Та очі в них чомусь такі сумні,
Бо не забули рік страшний війни.
Кружляють журавлі в височині
Й не можуть упізнати в ній землі,
Бо там, де скрізь цвіла лише краса,
Лишилися зруйновані міста.

Журавлики, журавлики мої,
Погляньте ви туди, де йдуть бої!
Там мужні наші доньки і сини
Своє життя за рідну землю віддали.
Летіть, летіть, журавлики мої,
Летіть, летіть до рідної землі,
Не бійтеся, що чути гул війни –
У перемогу твердо вірим ми!

Спустилися на землю журавлі,
Вклонилися пораненій землі,
Бо кращої ніде у світі більш нема,
Як наша українська земля!

*Олицька Олександра,
4-А клас, Шепетівський НВК №1,
Хмельницької обл.*

Чекаю татуса!

Я дуже хочу в мирі жити,
навчатися, рости, дружити.

Я дуже хочу мати тата -
захисника, бійця, солдата.

Воює тато за країну,
за рідну неньку-Україну.

У ЗСУ воює тато
і днів, й ночей уже багато,
щоб я у мирі проживала,
під небом синім щоб зростала.

І я його з війни чекаю.

Із Перемогою - я знаю -
повернеться татусь рідненький.
Найкращий, любий, дорогенький!

*Паньчук Ангеліна,
4 клас, Микитицька гімназія,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Повертайсь скоріше, татку!

Війна – лихо, яке руйнує,
Безжально нищить мій народ.

Війна людей змушує страждати

Тому одна ж правда дорога,

Для нас – це перемога!

За перемогою пішли наші солдати

І ми це завжди будемо пам'ятати.

Вони просто хочуть в мирі жити

І своїх дітей щасливими ростити.

Перед іконою щовечора стою,

За тебе, тату, свічку запалю.

Коли ти знімеш автомат

І мир в країну вернеться назад?
Повертайсь скоріше, татку,
Чекаю я, твоє дівчатко!

Передерін Борис,

*4-Б клас, Здолбунівський ліцей № 4
м. Здолбунів, Рівненської обл.*

Подяка Богу й ЗСУ

Дякую Богу й ЗСУ за те, що живу,
За те, що я бачу ранкову зорю,
За те, що я можу спокійно ходити,
Гуляти, сміятись, дружити, навчатись.
Не чути гармати, не плакати, не сумувати.
Під мирним небом кожен новий день зустрічати!
Я здіймаю рученята до небес
І у Бога миру благаю! Нехай кулі ворожі
Всіх мирних людей обминають,
А Матір Божа завжди захищає!

Святюк Валерія,

*4-А клас, Шепетівський НВК №1,
Хмельницької обл.*

Дідусеві-герою

Віктор - означає переможець!
Із сім'єю ми віримо в те,
що разом із Перемогою
дідусь наш додому прийде!
Я дідусем пишаюся!
Дідусь мій-герой у нас!
Разом із побратимами
на передовій був не раз.
Ми дідусеві бажаємо
багато років життя!
Щодня його виглядаємо
Саша - мій братик - і я.

*Слюсар Яна,
4-А клас, Шепетівський НВК №1,
Хмельницької обл.*

Хочем жити в мирі!
Ми, дівчатка і хлоп'ятка,
хочем жити в мирі,
хочемо, щоб українці
всі були щасливі!
Хочем ми, щоб процвітала
ненька–Україна,
щоб війни більше не знала
рідная країна!
Мріємо, щоб усі люди
тут жили чудово,
щоб на Україні всюди
були новобудови!

*Столярчук Вікторія,
4-А клас, Шепетівський НВК №1,
Хмельницької обл.*

Мрії збудуться!
Я молюся з мамою тихенько.
Просимо у Бога допомоги,
щоб підтримав Україну-неньку
і щоб менше в нас було тривоги.
Просимо, щоб ангел-охоронець
нашим воїнам зберіг життя,
щоб від куль він захистив героїв...
Мама просить й дуже прошу я.
Віримо: настане Перемога!
Дочекаємося ми її!
В ЗСУ ми віримо і в Бога!
Мрії збудуться і мамині й мої!

*Тарасюк Анна,
4-А клас, Шепетівський НВК №1,
Хмельницької обл.*

Перемозі точно бути!
Як довго в нас іде війна!
Принесла горе всім вона,
бо гинуть люди,
ллється кров...
Так кожен день...
Так знову й знов...
Та переможемо -
знаєм ми!
Найкращі наші захисники!
Тож Перемозі точно бути!
А всіх героїв не забути!

*Хом'як Роман,
4-А клас, Шепетівський НВК №1,
Хмельницької обл.*

Знов розквітне Україна!
Миру хочемо всі ми
і не хочемо війни!
Русня вже битися не в змозі.
Радітимемо Перемозі!
Щасливі ми, бо з України,
із найсильнішої країни!
І буде звільнено Луганськ,
Крим і Пологи, і Бердянськ...
І кожен з Маріуполя, Херсону
повернеться до свого дому.
Все так і буде! Вірим ми!
І не буде в нас війни!
Знов розквітне Україна,
наймогутніша країна!

*Цимбалюк Вероніка,
4-А клас, Шепетівський НВК №1,
Хмельницької обл.*

Вас не кликав ніхто в Україну!

Неспокійно сьогодні в країні...
Знов повітряні тривоги лунають...

У черговий раз наші учні
в бомбосховище поспішають.
Знову й знову ворожі дрони,
наче яструби в небі полюють.
Орки кляті людей вбивають,
крики й плач вони не чують.

Забирайтесь в свою країну!
Не руйнуйте тут, не стріляйте!
Вас не кликав ніхто в Україну!

Це усе життя пам'ятайте!

*Шулятьєв Матвій,
4-А клас, Шепетівський НВК №1,
Хмельницької обл.*

Розквітне Україна-ненька!

Рідна Україно-ненько,
матінко дорогенька!
Плачеш ти сьогодні мила,
голубонько сизокрила,
за доньками і синами,
за своїми дітлахами,
що загинули війною,
страшною та лихою...

Та закінчиться проклята.
Мир прийде, верне солдата
з поля бою до домівки,
до діточок і до жінки,
сина - до тата й матері,
ну а внука - до бабусі...

І розквітне дорогенька наша Україна-ненька!

Василевська Юлія,

*5 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Війна, нажаль, уже не сон...

Стоїть на пшеничному полі,
Тримає в руці автомат.
Чорна земля з краплинками крові,
Що нагадує слово – війна!
І поки спокійно та тихо,
Він набирає додому!
Сину, синочку рідненький!
Щастя – почути твій голос!
І очі наповнилися слізьми,
І загубилися слова.
І раптом почується свист крилатих ракет.
А він каже мамі - це вітер гуде...
Отак і стоїть за два кроки від смерті.
Я тут, бо не вмію по іншому.
І в нас усіх спільна мета.
Знаєш, мамо, померти не страшно,
Страшно померти в кайданах і полонах.
Забути історію й правду,
Віддати їм поле і море.
Потім вибухи в рідній Україні,
То була страшна їх розмова!
І видніються на могилі рядки
«За жовте поле і сине море».

Ващук Денис,

*5 клас, Клеванського ліцею №1 Клеванської селищної ради,
Рівненський район, Рівненська обл.*

Війна, на жаль, уже не сон.....

Ми мріяли про вічні наші дні
Та плани будували ми надовго.
Ніколи б не повірили всі ми,

Що буде ця війна надовго.
Війна забрала в нас усе:
Всі наші мрії та бажання,
Наших найкращих захисників,
Яких ми не побачимо ніколи...
Цей рік забрав у нас багато...
За що ми не пробачимо, ніколи!
Всі ці сльози та страждання
Ми будемо пам'ятати всі роки.
На жаль, це правда, а не сон –
Війна в країні нашій милій.
Ми всі чекаємо лиш одного -
Перемоги нашої Батьківщини.

Воляннюк Вероніка,

*5 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Війна, нажаль, уже не сон...

Сонце ще не зійшло,
А війна проклята прогриміла.
У людей мирних серце защеміло.
Сльози гіркі накопились,
І хмари голубі потемніли.
Матері, діти, хлопці молоді
Дуже важко засмутились.
Важкі бомби і ракети
Землю українську засівають.
Усі плачуть і ридають
Кацапа, бездушного ворога, проклинають.
А ви, руські матері, чи ви серця не маєте?
Що своїх рідних синів, на війну до нас відпускаєте.
Нехай згинуть вороги, Богом будуть знищені!
Нехай наша рідна Україна, повік буде захищена!
Слава Україні і Героям слава!
Нехай соловейко на калині, переможну пісню заспіває!

*Гуменюк Анастасія,
5 - Г клас, Рівненський ліцей № 24,
м. Рівне*

Україна – єдина

Моя країна – Україна
І рідна мова солов'їна.
Сади цвітуть, ліси, поля –
Це вся наша рідна земля!
Тут тато, мама, любий дім.
Цінуй усе, що вчили в нім,
Цінуй людей, свою родину
І рідну неньку Батьківщину!

З Україною у серці

З Україною у серці
Й вірою в душі
Молю Господа Бога -
Ти наш рід захисти!
Пошли, Господи, миру
І країну мою
Ти своїми руками
Обійми, я прошу...
Щоб щастя наше
Повернулося знов
І цвіла в нашому серці
Надія, Віра й Любов!

*Данильчук Валерія,
5 клас, Головинський ліцей,
с. Головин, Рівненської обл.*

Перемога

Моя ненько, Україно,
Перемога – скоро!
Мир прийде на наші землі,
Все буде чудово.

Прилетять до нас до хати –
Горобці й лелеки.
Будемо ми святкувати
Мир – на всій планеті!

*Дубова Юлія,
5 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Повертайся живим!

Повертайся живим, український солдате!
Не вмирай на війні, а живи.
Бо чекає на тебе, твоя рідна мати
І дружина кохана, що моляться за тебе в тиші.
І малі діточки теж чекають на тебе.
Бо для них ти - справжній герой...
Я у Бога прошу і вдивляюся в небо,
Щоб зберіг всім життя, хто боронить країну мою!

*Климчук Таїсія,
5 - Г клас, Рівненський ліцей №24,
м. Рівне*

Оживають розстріляні квіти

Холоди вже відступають,
Та й сніжок уже не йде.
Хуртовина не чекає,
Вітерець помалу дме.
Ця зима була не люта,
Вже й природа помага.
Рідній неньці-Україні,
Бо вона у нас одна!
Квітками я перекрию
Сліди кулі на стіні
І, малюючи, відчую
Біль людський у тишині.
Крики болю і зітхання

Чую ніби в перший раз,
Тут пташки давно б співали,
Та весні іще не час.
Уже рік, як іде лютий,
Збилась з ліку у цих днях.
Місяці, ніби секунди,
Пролітають на очах.
Людська віра в Перемогу
Відчайдушно не згаса.
Ми все зробимо для цього,
Адже ми – одна сім'я!

Коловська Олександра,

5 клас, Гімназія №5,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Мир

Хай буде мир на всій землі,
Дитячий сміх нехай лунає!
Хай знають клятї москалі:
Ніхто країну не здолає.
Під небом чистим голубим,
Де колоситься жовта нива,
Де на руках з дитям малим
Сміється матінка щаслива!

Коханюк Ілля,

5 - В клас, Рівненський ліцей №12,

м. Рівне

Моя Україно

Моя Україно,
Моя ти земля,
Моя ти єдина,
Вродився тут я.
Зробив тут я перші кроки,
Сказав тут я перші слова,

Дніпро тут я гарне побачив,
У тіні калини посидів я.
І мовою твоєю солов'їною
Слова вдячності завжди кажу,
І синьо-жовтий твій прапор
З тризубом у серці ношу.
Я пишаюсь своєю Батьківщиною,
Моя багатостраждальна земле.
Дякую тобі, Україно, що родився тут я.

*Маслов Владислав,
5-Б клас, Рівненський ліцей 12,
м. Рівне*

Україна єдина

Козацтво

Сонце сяє, вітер віє,
Хмари літають, ліс радіє.
Птахи мирно співають,
Неначе до козаків промовляють:
- Рятуйте свій народ прекрасний!
Бороніть землю свою!
Ти, козаченько, не один, не нещасний!
Ніхто не забрав надію твою.
А козак на те мовить до птаха:
- Хоч я один, малий, як комаха,
Але моєму старанню не буде кінця.
Буду сильним я, як верба оця.
- Правду кажеш, козаче.
Ніхто з нас більше не заплаче!
Ми вистоїмо проти нелюдів-татар.
Не віддамо їм навіть землі гектар!
Наступали тисячами
Татари на нас.
Боронилися ми ночами
Й вогонь не згас!

Навіть туман подолаєм
Заради свободи.
Б'ємося ми над Дунаєм,
Як справжні воєводи.
Хоч і сили немає, сльози на лиці.
Надія з тобою і шабля в руці!

Війна в Україні

Чути вибухи в місті.
Хмари темні, наче сажа.
Так проходять днів зо двісті -
Нас атакує країна вража!
Хай вітер віє,
А річка тече.
Соловейко співає,
Хоч рана пече.
Верба похилилась.
Зоря в небі зійшла.
Але радість залишилась,
А віра прийшла.
Бились військові над річкою Доном.
Наші люди їх радо вітали.
Захищались воїни під славним Херсоном.
Ми не росіяни, тому не втікали!
Ми боялися, вибігали.
Страх нас охопив.
Сили останні з нас стікали.
Та побороти ворог нас не зміг!
Б'ємося, як військо козаків.
Б'ємося з ворогами!
Бо Україна живе більше тисячі років.
І завжди вона буде з нашими серцями!

*Міцюк Дарина,
5 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Україна – єдина!

У кожного народу своя країна
Моя країна – Україна
Вона незламна і єдина
Моя прекрасна Батьківщина.
У ній цвітуть сади, лани
Живуть прекрасні люди
Відважні доньки і сини
Рятують Неньку від біди.
З'єднають руки і серця
І замайорить наш жовто-синій
Під ясным світлом сонця
Єднаючи думки і мрії во єдині.
З'єднаються незламні Схід та Захід
І злине в небо пісня солов'я
Від пережитих страшних бід
Очиститься й воскресне моя земля.

*Наумець Ірина,
5-Б клас, Тріскинський ліцей,
с. Тріскині, Сарненський район, Рівненська область*

Повертайся живим

Повертайся додому, солдате,
Бо чекають тебе там усі.
Повертайся до рідної хати
І скоріше нам мир принеси.

І дорослі, і діти вкраїнські
Хочуть миру і бачать вже в снах,
Як вернувся живим ти, солдате
І скінчилась жахлива війна.

*Павельчук Анастасія,
5 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Лист солдату ЗСУ

Привіт герою! Слава Україні!
Я дякую тобі за небо синє!
За те, що можу я спокійно спати.
Всім серцем хочу я тебе обняти.
Я дякую тобі за мирні далі,
За те, що сонце на світанку сходитьь.
І хліб святий на нашім полі родить!
Тобі не легко там на полі бою,
Молитви наші щирі із тобою!

*Полевік Андрій,
5 – А клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська обл.*

Я голосую за мир

Ще рік тому ми й не гадали,
Що будем бачити війну.
А зараз дітям на планеті
Я думку висловлю свою.

Міркуймо разом, милий друже,
Що ліпше в нашому житті -
Збирають гриби з найкращим другом,
Чи сумувати в укритті?

Побігти зранечку на річку,
Чи бачить згарище квартир?
Мій вибір буде очевидний –
Я вибираю, друже, мир.

*Ткачук Меланія,
5 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Мир очима дітей

Я бачу мир у нашій країні!
Як діти сміються під дощем.
Як грають ніжно з колосками –
Наші майбутні захисники.
Звучать чарівні слова мами...
Українська страва на столі.
Паска, яка тільки із печі.
Співає ластівка на вишні,
За нею діти повторя.
Й луна дзвінка, весела пісня,
Що Україну прославля!

*Рибак Дмитро,
5 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Мій голос – майбутнє країни

Українська земля, щедра і багата,
А тепер кацапами уся вщент порита.
Нехай Господь Всевишній
Стане свідком нашим!
І наш клятий ворог назавжди буде розбитий.
Кляті вороги, страшні мародери!
Ідіть в свою росію,
Залиште нашу Україну.
Сміх дитячий залунає в Славній Україні.
Соловейко переможну пісню заспіває,
в лузі на калині.
Нехай пам'ять не вмере, буде жити вічно,
Про тих, хто загинув за свою країну.
Слава Україні і Героям слава!
Слава Богу Всевишньому і Діві Марії!

*Романович Емілія,
5 - Г клас, Рівненський ліцей №24,
м. Рівне*

Оживають розстріляні квіти

Оживають розстріляні квіти,
А ти, мій друже, вже не оживеш ...
По вільній землі будуть бігати діти,
З болем у серці ми згадуєм Тебе ...
Дякуємо кожному брату, тату і діду
За можливість зустріти весну...
Оживають розстріляні квіти,
Я до Тебе на могилу прийду ...

*Семенчук Вікторія,
5 клас, Клеванського ліцею №1 Клеванської селищної ради,
Рівненський район, Рівненська обл.*

Україна - єдина!

Моя країна - Україна!
У світі кращої нема!
Вона соборна і єдина,
Моя вітчизна дорога!
Вона навіки суверенна,
Ця рідна серцю сторона...
І на кордонах неподільна.
У війнах вистоїть вона!
Повинні жити українці
Під мирним небом у добрі!
Підуть загарбники-чужинці,
Зламать їх мусим в боротьбі!!!

*Сеньков Ілля,
5 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ні – війні!

Прокинувсь я і бачу:

Переді мною страшна війна.
Стоїть і посміхається, забравши тисячі людей.

Давайте скажем:

- Ні – жажливій цій війні,

Давайте скажем :

- Так – миру на нашій землі.

Степанець Микита,

5 - Г клас, Рівненський ліцей №24,

м. Рівне

Війна, на жаль, уже не сон ...

Війна, на жаль, уже не сон,

Це знають українські діти.

Щодня гуде земля кругом,

Ракета може прилетіти.

І ось приліт ...

Прокляті москалі прийшли

На нашу землю воювати.

І чути крики, сльози, стогін,

І плачуть українські матері,

Схилившись над могилою солдатів.

Та ми єдині! Ми незламні!

Ми віримо в силу ЗСУ!

І молимося за мир, за колоски наліті,

За те, щоб ожили розстріляні війною квіти!

Товкач Карина,

5 клас, Цецевецький ліцей,

Сарненської міської ради Рівненської області

Україна буде!

Оця війна іде вже понад рік...

Та промінь віри світлий й ясний:

Тому ніхто, ніколи і повік

не знищить наш народ прекрасний.

І вірю я, що Україна переможе,
І мир настане на моїй землі,
Знов небо стане світле і погоже,
Й спокійно спатимуть дітки малі.

Щодня за це молюсь я тихо Богу,
І молитесь за це моя сім'я.
Небесний Отче, дай нам Перемогу,
Щоби розквітнути змогла земля моя!

Фомін Максим,

5-Г клас, Рівненський ліцей №13,

м. Рівне

Я дякую, тобі, Солдате...

Я дякую тобі, Солдате,
За те, що завжди ти зі мною,
За те, що найрідніше - Україну,
Охороняєш віддано собою...
Я дякую тобі, Герою,
За те, що у лиху годину,
Ніколи нас не забуваєш
Й за те, що матір і її малу дитину
Щодня рятуєш, а своє життя втрачаєш....
Заради миру і заради перемоги
Попри біль, втому, до знемоги
Борониш нас, увесь народ,
Ти Син, ти Воїн, Патріот...
І я молюсь за тебе щиро й безупинно,
І вірю - все здолаєш й знову розцвіте
Моя найкраща, вільна Україна!
Росою жита, колоском пшениці
Калини цвітом, криком журавля!
Під мирним небом житиме дитина,
І ненька з татом, та уся сім'я...

*Хоменко Дарія,
5-А клас, Рівненський ліцей «Колегіум»,
м. Рівне*

Війна, на жаль, уже не сон

Хтось відважно вступає в найзапекліший бій,
Щоб жити вільно в країні своїй.
І реальність сьогодні дуже страшна:
За волю хтось має віддати життя!

Хтось риє окопи, хтось свіжі могили,
Повсюди сльози, плач і нові домовини.
Хтось в окопах холодних, хтось у сирій землі...
Так сплять наші воїни, мертві й живі.

Чому плачуть українські матері

Там холодні дні і ночі,
І вибухи безперестанку,
Там втомлені не тільки очі,
А сон буває навіть у танку.

Там окопи замість ліжка,
І під рукою автомат,
Там навіть хліб буває зрідка,
А мрія – чаю аромат.

Там лютий холод без зими,
А душу гріють слова рідних,
Там запах жаху і війни,
І смерть, що забирає гідних.

Чикіль Анастасія,

*5 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Війна, на жаль, уже не сон...

Війна...

Це важке слово, болюче слово.

Ідуть солдати на бій...

Захищати країну милу, або згинуть на рідній землі.

Плачуть діти, жінки моляться за синів і чоловіків.

Летять ракети над головою, все німіє від звуків страшних.

Гинуть люди, невинні люди...

Смерть, руїни і стогін повсюди.

Ця війна увірвалась у кожен дім.

Звук сирен розриває ранковий спокій,

І ми знову в тривозі чекаєм «відбій»

Та коли ж ми знову зможем,

Жити спокійно в Україні своїй?

Чикун Богдан,

*5 клас, Головинський ліцей,
с. Головин, Рівненської обл.*

Мій голос – майбутнє країни

Нам не потрібна ця війна!

Ми хочем жити в своєму краї

Серед любові і добра

По заповітах і звичаях.

Дорожча мова «язика»

І наймиліша рідна мати!

Що ж за порода в вас така,

Щоб убивать і руйнувати?!

Москалю нерозумний, схаменись!

Із нами Бог, за нами – світ.

Запам'ятай! Не погубить

Тобі повік козацький рід!

Знай, ми піднімемося з колін!

Ми відбудуємо усі міста і села!
І зазвучить, як великодній дзвін,
Сурма перемоги гучна і весела.

***Шарапова Катерина,**
5 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Моя мрія про мир!

Є у мене мрія невеличка,
Щоб, коли прокинусь, не було війни.
І ота хатина білоличка
Забуяла квітом навесні.
Щоб усі додому повернулись,
Кому прийшлося під час війни
У далекім краї опинитись
Від України-неньки вдалині.
Щоб діти більше не лякались,
Щоб не страждало місто і село,
А дорослі до роботи брались,
Щоб краще жити всім було!
А ще я хочу знов відчути спокій
І тихий шепіт трав та пісню солов'я!
Хай покине врешті Україну горе,
Щоб щасливою була земля моя!

***Шпак Вероніка,**
5-А клас, Рівненський ліцей «Колегіум»,
м. Рівне*

Україна єдина

Україно моя! Ти єдина,
найрідніша у світі земля.
Україно моя! Ти найкраща,
Бо любов'ю зігріта всіма.

А любов ця єднає народи,

Що боронять твоє майбуття,
І гинуть герої на фронті,
Щоби вільною завжди була.

Україно! Єдина, рідненька,
Що в квітучих садах потопа,
Не злякає нас ворог рашистський,
Що на землю ступив супостат.

Будеш вільною скоро, матусю,
Українські бійці захистять,
Я до тебе, єдина моя, притулюся,
Разом будемо в світі стоять!

*Андрошулік Анна,
6-А клас, Рівненський ліцей «Колегіум»,
м. Рівне*

Оживають розстріляні квіти

Оживають розстріляні квіти
Візерунками в наших садах,
Мов малесенькі злякані діти,
Які ще не бачили страх.

Борючись за нашу свободу
У містах, де кулі летять,
Збройні сили будують майбутнє
Для дітей, що вчаться читать.

Стало тьмяно, і пахне війною,
Соловей тепер сумно співа,
День летить, і ніч проминає,
Залишається гірка сльоза.

Та як тільки побачимо сонце,
Що всміхнеться промінням ясним,

То повсюди лунатимуть славні
Українські народні пісні.

Перемогу здобути так важко,
Але ми це зумієм пройти,
Бо наш рід – незламний і мужній,
І він буде стояти віки!

І коли настануть спокійні,
Мирні, тихі і сонячні дні,
Зацвіте полями пшениця,
Яскравіші стануть квітки.

Залунає пісня пташина,
Відбудуються нові міста,
Щоб над ними літали герої,
Що за мир віддали життя.

*Байкевич Владислава,
6 клас, Костопільський ліцей №3,
м. Костопіль, Рівненської обл.*

Україна – єдина!

У кожної людини є єдина
І наймиліша серцю сторона.
Мій рідний край – квітуча Україна,
Благословенна Господом вона.
Одна сім'я ми всі, одна родина
Зі сходу й заходу, із Криму і Карпат
Дзвенить вкраїнська мова солов'їна
І стяги синьо-жовті майорять.
Єднаймося, друзі, бо в єднанні сила!
Єднаймося у праці й боротьбі!
Проти любові вороги безсилі,
А ми любов'ю сильні назавжди!

*Гамза Валерія,
6 клас, Цепцевицький ліцей
Сарненської міської ради, Рівненської обл.*

Ніхто не запрошує горе до хати

Ніхто не запрошує горе до хати,
У гості його не чекає ніхто.
Воно прилітає птахом крилатим,
У серце встромляється гострим пером.

А птах той крилатий, над світом кружляє,
Вдивляється пильно він з висоти,
Де б сісти йому, де б спочивати,
І горе, і сльози кому принести.

А він не шкодує ні тата, ні маму,
До діток маленьких геть жалю нема.
Він дружить із смертю, а та забирає,
І плаче у горі знову сім'я.

Живем і не знаєм куди завітає,
До кого він спуститься, щоб відпочить.
Сьогодні все добре, а завтра не знаєм,
До кого із нас, той птах прилетить...

*Девятка Анна,
6-Б клас, Рівненський ліцей № 20,
м. Рівне*

Переможемо!

Вже понад рік війна тривас,
Кінця і краю їй немає...
Перемога й мир давно мені сниться,
То коли нарешті ця війна скінчиться?!
На кордоні з росією мир не знайдеш...
У путінській владі його немає теж...
В Україні не мир - не спокійне життя,

А жахлива і страшна війна...
То коли ж ми відчуємо дух перемоги?
Коли в наших серцях зникне відчуття тривоги?
Коли російські ракети нас перестануть вбивати,
І українці не будуть страждати?!
Українській Армії ми допоможемо,
І всі разом переможемо!
Незламний дух українського народу
Дасть нам силу і найближчу святу перемогу!

*Дмитрук Яна,
6 клас, опорний заклад «Бугринський ліцей»,
Рівненського району Рівненської обл.*

Війна уже не сон

Війна уже, на жаль, не сон,
Летять ракети понад нами,
Не сплять ночами у підвалах
Маленькі українські діти.
На сході бій за Запоріжжя,
Бахмут, Донецьк та Вугледар.
На півдні гинуть за Херсон...
Війна, на жаль уже не сон.
Щодня оплакує країна
Цвіт нації - чийогось батька, брата, сина,
загиблих у боях за Україну.
Скількох іще потрібно поховати
Талановитих, молодих, завзятих,
Що припинити цю страшну війну?

*Калита Інга,
6 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Миру – бути!!!

Хай буде мир в усьому світі!
Хай будуть всі щасливі діти!

Чому лиш діти? І дорослі!
Не хочем плакати щоночі
І чути вибухи в розвалах
Під час тривоги у підвалах.
Та, склавши руки у долоні ,
Ми Богу молимось :
« Врятуй нас, Боже,
Ми переможемо!!!»

Колнер Іван,

6-А клас, Рівненський ліцей №12,

м. Рівне

Вірш присвячується військовополоненим української армії

У полоні

Сиджу у полоні, де мокро і сиро,
Де сонця немає, світла й тепла.
Не знаю я, як там моя Україна,
Гину без тебе, країно моя!
Вже скучив за тими лісами й полями,
Як сонце виходить і півень горла,
Мовляв: «Вставай, моя рідна країно!
Вставай, підіймайся і знову рушай!».
Хай поляжуть вороженьки від нашої сили,
Хай знають, які ми хоробрі і сильні!
Щоб гордість і вірність не втратили ми
І чесну свободу враз здобули.
Не зрадимо ми свою Батьківщину!
Бо ми - українці! Бо ми - Україна!
Єдина, могутня й багата країна,
Де дружній народ і справжня сила!

Лебідь Ярослав,

6 клас, Гімназія №5,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Ми потрапили у світ задзеркалля

Ми потрапили у світ задзеркалля,

Де лиш зброя, ненависть й провалля,
Де вмирають ще ненароджені діти,
Хто живий - мусить вчитись і митям радіти!
Те що мали і маєм сьогодні...
Протилежність, хіба Ви не згодні?
У нас забрали дитинство і школу,
Уже не буде, як було ...ніколи!
Хоч і досі ми хочемо миру,
І в молитві благаємо щиро:
Щоб лиш з сонцем і хмарами небо,
Щоб не постріли й вибухи, а птахів щebet!
Щоб салюти і кульки, й хлопущки,
І ніколи вже «ігри в війнушки»!
Діти, що в Україні,
Тепер знають ціну цим словам,
Знають, як можна країну любити,
Й не віддати її ворогам...
Світ прокинься, спини біль, тривогу й пітьму!
Поверніть мир українським дітям, пробудіть нас від сну!

Одинадцятий рік минає,
Одинадцятий рік минає,
Відколи я побачив світ....
Й сьогодні я у всіх питаю
Чому винищують наш рід?...
Чому ми стали всім баластом?
Чом небо до сих пір відкрите?
Навіщо нам такі контрасти -
Де кров'ю і вогнем залите...
Усе чим українці дорожили,
Усе, де ми спокійно жили....
Усі садки, лікарні, школи
І діток, що пішли в ніколи...
Спиніть убивства і руїни,
Почуйте голос України,

Послухайте слова дитячі,
Які озвучуєм тримтяче....
Хоч ще малі, не боїмося,
Благаєм лиш одного щиро -
Закрийте небо! Те, що почалося
Не принесе у Всесвіт миру.

*Панчук Соломія,
6 клас, Курозванівський ліцей Гощанської ОТГ,
Рівненський район, Рівненська область*

Сад, на ймення Україна
(Сад і Садівники)
(верлібр)

*Нашим мужнім і невтомним Захисникам -
Садівникам українського саду...*

Настає той час, коли ти починаєш пізнавати людей...
Надихатися ними, дихати ними, вчитися в них.
Вони стають потребою твого життя як повітря, як вода...
І твоя уява малює про них найрізноманітніші асоціації та
абстракції...

Бачу вас у саду! Ви стоїте поміж білих яблунь і вишень...
Білий цвіт опадає на ваші голови пишними білими-пребілими
хмаринками...
І покриває ваші чорні, каштанові та русяві скроні сивиною.
Не рятують від цього і кевларові шоломи...

Але ви не самі! Ви стоїте на краю саду, у цьому підступному
тумані,
Що розповзається під різкий гул повітряної сирени...
І ці маленькі деревця горнутья до вас -
То ми - українські діти!

Торкаємося своїми вітами ваших загарбаних рук,
Дякуючи за важкий тягар, що ви несете,
Працю, що докладаєте заради нас,
Заради саду - нашої спільної домівки.

Маленькі кущики в саду - то теж ми!
Ми міцно тримаємося за вас! Бо ви тепер наша опора!
Ви ті, хто не дозволить нашому саду зникнути!
Хто вбереже і захистить нас!

Ми молимося за вас! Присимо у Всевишнього для вас кріпості!
Бо скільки ж то вам ще доведеться пройти доріг і протоптати
стежок?!

Скільки любові до України ми побачимо дивлячись на вас,
Скількома такими прикладами ви нас вчили і вчите...
Вкотре... В останнє...

Немає ліку! Не злічити цих доріг, не порахувати стежок...
Так було, так є, і так буде!

Адже ви наші орієнтири, наші маяки -
Брати і сестри, мами і тати, рідні і близькі,
Знайомі і незнайомі, та такі рідні - Захисники!

Ми черпатимемо вашу відданість і мужність,
Вірну любов і силу родинну
Як мед із вуликів у Нашому спільному садку
Ще незліченну кількість років, до віку!
Завдяки вам!

Хай розростається Наш Сад!
Хай квітне і розвивається, плодоносить і втішає
Очі своїх Садівників!

*Петров Іван,
6 клас, Томашгородська гімназія,
Сарненський район, Рівненська область*

Війна, на жаль, уже не сон
Війна, на жаль, уже не сон,
А так хотілося б, що це був сон,
Нехай би і страшний жахливий сон.
Аби лиш був би сон.
І я прокинувся б, поглянув би навколо,
А все таке як і було раніше.
Та ні – не сон, це щось страшне
Увірвалося в мій дім, в мою країну.
Війна руйнує все: міста, домівки й села.
Війна руйнує сім'ї і тисячі людей вона убила.
Навколо жах і смерть, яка всіх забирає.
Війна, на жаль, не сон від неї не проснешся.
Та вірю прийде день і Україна посміхнеться,
А ми почуємо слова, що вже кінець війни,
А України перемога!

*Симоненко Анастасія,
6 клас, Клесівська гімназія,
Сарненський район, Рівненська обл.*

Хатка

Стоїть грибочком одинока хатка.
Таких хатинок у кожному селі...
Там народилась перша вишиванка,
Яка у спадок перейшла мені.
Спокійно так, і тільки напис: «Люди»
Нагадує про морок біль і страх.
Боже, молю, хай хатка в мирі буде.
І змие дощ той слід на воротах.
У тиші десь надії крихти згадка,
Додому вже зібрались журавлі.

Стоїть грибочком одинока хатка.
Таких хатинок у кожному селі...

*Шевченко Богдан,
6-А клас, Рівненський ліцей № 24,
м. Рівне*

Війна, на жаль, уже не сон...
Ракети летять, і щоденно тривоги...
Боже, дай миру, благаю!
У повномасштабній війні перемоги
Нашої тільки чекаю.
Скільки убитих, поранених, зниклих...
Годі статистики, годі!
Ми до сирени відбою не звикли.
Одиниці, десятки їх, сотні.
Миру – незламним, нескореним, сильним,
Дітям – безпеки і щастя.
Хай українці лишаються вільні,
Нас подолати не вдасться.
Світло душі серед мороку сяє
І повертає надію.
Не перший рік у війні я зростаю,
Але планую і мрію.
Хай повертаються воїни наші
Тільки живими в родини,
Хай стане жити для кожного краще.
Боже, врятуй Україну!

*Янок Ангеліна,
6 клас, опорний заклад «Бугринський ліцей»,
Рівненського району Рівненської обл.*

Війне уже не сон
Війна уже, на жаль, не сон,
Не сон і те, що гинуть мирні українці.

Не повернеться вже до мами син,
І доня не зайде у хату спорожнілу.
Уже не скажуть мамі: «Мам, я вдома»,
Не приведуть до бабці гамірних онуків.
Була родина і була надія,
Хтось вчився, хтось навчав,
Хтось будував будинки, магістралі,
Хтось добував вугілля, сіль, варив метал...
Але вбиває всіх страшна війна,
І порятунку нам ніде нема.
Зринає думка гірка та сумна:
Чи буде кара для лихого москаля?

Ярута Анна,

*6 клас, опорний заклад «Бугринський ліцей»,
Рівненського району Рівненської обл.*

Війна

Війна уже, на жаль, не сон,
Летять снаряди на будинки,
Шукає міни пес Патрон,
Гуде «Тривога» без зупинки.
Хоч ми і мирна нація
Та прагнем миру,
Але ховаємось від вибухів
Ми в укриттях та мрієм
Всі ми про одне:
Аби минули ці лихі часи,
Щоб повернулися живими
Усі захисники,
А з-за кордону –
дітки та жінки,
І мир настав у рідній стороні.

Брик Світлана,

7 клас, Цепцевицький ліцей

Сарненської міської ради, Рівненської обл.

Україна – єдина!

Синє – небо, жовті – ниви,
І садів окрас.
Наша ненька Україна,
завжди в серці в нас.

Тут лани широкополі,
І зелений гай,
Київ і Дніпро ревуче,
Рідний любий край.

У світі є країн багато,
Різних гір і полонин.
Та найкраще – в Україні,
Де мій рідний дім.

Україна – ти єдина!
І Шевченко й Заповіт.
Ти всіх любиш – доньку й сина,
Нема рівні більш тобі.

Ще не вмерла Україна,
Ще не вмерли козаки.
Україна – ти єдина!
Богом данная мені.

Воробій Артем,

7 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,

Дубенський район, Рівненська обл.

Сумний сон

Зчорніла мати біля білої хати.

Сумний сон наснився в цю ніч...
Син, єдиний синочок,
Холодною рукою,
Торкнувся скроні її.
Чорна війна
Поглинула щасливе майбутнє!
Надіялась, чекала,
Але не двохсотим.
Земле, небо, українське сонечко!
Все, закрилось переді мною
Не побачить мати, сина свого живого.

*Краска Дарія,
7 клас, Здолбунівський ліцей №2,
Рівненська область*

**Незламні форпости
(містам-героям присвячується)**

Бахмуте, тримайся! Я вірю - ти зможеш!
Воїни світла тобі допоможуть
Здобути свободу, зажити у мирі.
Залужний, Да Вінчі – навіки кумири.

Незламний Ірпінь утвердив своє я -
На рідній землі не буде жодного ворога.
Я у молитві до тебе горнуся
І перемоги твоєї діждуся!

Маріуполь... Я знаю: тобі зараз важко.
Лишись українським, таким, як був завжди.
Гостомель, ти сильний, і ти Україна.
Стій до кінця, гучна твоя сила!
Соледаре, ти досі незламний.
Тримайся, не скорюйся, живи!
Скоро буйний травень жаданий –
Уславишся містом-героєм весни.

Незламні міста. Ви наші герої
Горді, величні, стійкі.
Славетна історія рідної неньки
Стилетом запише вас навіки.
Слава містам, із залізою волею,
Із непростою, але обов'язково щасливою долею!
Зійде сонце перемоги, бажаної такої –
Слава вам, захисники України, герої!
Слава Україні! Героям слава!

*Красько Валерія,
7 клас, Рівненський ліцей №12,
м. Рівне*

Переможна Україна
Люба ненько, Україно!
Ти моя перлина.
Народилась у цьому краї я, твоя дитина.
Зріст фізичний та духовний ти даєш мені.
І за це я щиро-щиро дякую тобі...
Сьогодні ріднесенька горить у вогні.
Болять матусеньці рани незагойні.
Лютий ворог у нас з'явився, забираючи життя.
І, плюндруючи усе, хоче звести в небуття.
Моя поранена країна на ногах стоїть.
Хоч нелегко їй в борні,
Та не зможе її злий сусід зломить.
Сильна, дужа, войовнича, терпелива і відважна.
Має віру в перемогу надпотужну й неосяжну.
Дух борні горить яскраво нашої держави.
Вона твердо стоїть і вистойть, і здобуде славу!
Підніме вона руки високо до Бога.
Ніколи не затьмарить більше чоло її тривога.
Стане світло в нашій краї від Сяну й до Дону.
І не буде плюндрувати ворог нашу землю ніколи.
Знаємо, відновить сили моя рідна мати.

Не дозволимо нікому знову рідненьку налякати!
Не буде більше вона сльози за втраченими дітьми втирати.

Перемогу здобудуть її вірні люди.

Вірні люди – українці, сестри та брати.

Ті, які віддають своє життя у борні.

Посміхнімось, вклонімось, подяку віддаймо

Всім тим, хто наближає переможний кінець.

Будьмо вдячними усім українцям за отриманий вінець.

Переможемо! Згуртуємось! Зміцніємо!

Лебідь Нікіта,

7 клас, Гімназія №5,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

А ще недавно ми були щасливі

А ще недавно ми були щасливі...

І задоволені життям грайливі...

І до могил героїв квіти ми носили

Там сплять бійці-герої, що віддали своє життя,

Щоб не побачить нам війни нової

Але весна летить,

А спокою немає....

І кожен українець лиш молитвою зітхає...

Десь там в окопах одиноких солдати наші мерзнуть

З відвагою в боях пекельних гинуть,

Немає жодного, хто б голову схилил!!!!

Лиш тихо-тихо сльози лив...

За Мир! За Україну!

І за дітей, й за матерів,

Та за щасливу родину

Без проклятих отих кайданів!

Бо ми за Мир і щастя...

Люди схаменіться!!!!

Хоч ми уже НЕ БРАТТЯ

Земля одна... Зупиніться!!!!!!

*Ковальчук Артем,
7 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Коли я дивився на небо
І серце стискалось в мені,
Я думав про ясні зорі,
Що палко світились вночі.
Коли я дивився у небо
І ранок всміхнувся мені,
Я прокидався від щастя,
Що мир на моїй землі.
Та раптом усе вмить змінилось,
І хмара війни налетіла,
І сонце у небі сховалось,
І люди від горя сумні.
Не хочу я чорної хмари,
Не хочу я горя й біди,
Я мрію про сонце у небі,
Про ясні зорі вночі.

*Прозапас Сніжана,
7 клас, Цепцевицький ліцей
Сарненської міської ради, Рівненської обл.*

Я хочу миру в Україні!

Розкидані по світу діти України,
Бо йде війна на рідній їх землі...
Ви запитайте в української дитини,
Що їй найбільше хочеться малій!

І відповість вона, утерши сльози,
Не зволікаючи й хвилинки тут,
Й звучатимуть слова, як тихі грози,
Що і життя, й надію всім несуть:

- Найбільш за все на світі хочу миру,
Щоб люди в дружбі, радості жили.
Та про любов співали пісню щиру,
І чесними та добрими були.

Я хочу зовсім–зовсім небагато:
Щоб квітами заповнились поля,
Щоб у людини в серці було свято,
І хлібом колосилася земля!

*Антоніч Олександра,
8-Б клас, Тріскінський ліцей,
с. Тріскіні, Сарненський район, Рівненська область*

Міста герої України
Міста - герої вічно
Стоять понад віками:
Херсон, Чернігів, Буча.
Завжди будуть із нами.
Охтирка, Волноваха,
Розквітнуть, як раніше,
Харків, Гостомель та Ірпінь
Будуть ще красивіші.
Наш Маріуполь повернеться
І скаже всім: «Привіт!»,
А Миколаїв ще зустріне
Суден великих хід.
Міста-герої в серці.
І люди, бо вони,
Жили б собі щасливо,
Та не під час війни.

*Ванівський Матвій,
8-Г клас, Рівненський ліцей № 26,
м. Рівне*

Я побачив твої очі

Я побачив твої очі,
Оповиті небом синім,
Ти оплакувала ночі
Революції, війни...

Про тебе пишу і думаю,
Бо ти - синь над степом,
А я - колосок у полі твоїм.
Ти була вільна голубка,
Небо - твій оберіг...

Як тепер жити мені в неволі?
Зможу я чи ні?

Я дивлюся в твої очі,
Іскри бачу в них вогню.
Мабуть, час іти до бою,
Щоб збулися мрії твої.

Борітеся – поборете

Борітеся - поборете,
Вам Бог помагає!
Ми – нація сильна,
Ніщо не зламає!

Зазіхають на матінку-землю чужинці,

Ще й називають братами,

А ми – українці, вільний народ,

Під кимось жити нам у тягар!

Борімося - поборемо, нам Бог помагає!

Ми – люди не слабкого духу,

За нами правда й добро.

Ми – люди дум вільних,

Ми – правда, любов та свобода.

Борімося за наше майбутнє,

Не зламати нікому наш народ!

*Ворощук Анна,
8-А клас, Шепетівський НВК №1,
Хмельницької обл.*

Герої не вмирають!
Герої не вмирають!
Легенди про них складають,
в піснях їх прославляють,
у віршах величають.
Їхня безстрашність -
смерть ворогам,
любов до України -
приклад всім нам!
Низький уклін вам, Герої,
за спокійний день і ніч!
...Ми ніколи про вас не забудемо!
Про кожного історію
вчити будемо!

Чого ти, рашисте, прийшов в Україну?!

Моя рідна Україно,
за що ти страждаєш,
за що цілі ріки крові
у землю вливаєш?!
Орки проклятуці
на тебе напали,
міста й села розбомбили,
людські душі поламали.
Цілі сім'ї українців
в дворах хоронили...
Скільки людей ви,
іроди проклятії, вбили?!
Чого ти, рашисте,
прийшов в Україну?!
Що забув тут, нелюде?

Свою домовину?!
Що тебе сюди вело:
речі, слава, гроші?
Привели тебе в країну
думки нехороші...
Та безстрашні ЗСУ
тебе в землю вклали.
Що козацького ми роду
усім нагадали...
Геть іди і не вертайся,
іроде проклятий,
бо назавжди- чуєш ти?!-
в землі зробим хату!

*Гамза Валерія,
8 клас, Цепцевицький ліцей
Сарненської міської ради, Рівненської обл.*

Українське слово
Українське слово
В українського народу
Серце і душа - то мова.
Наш народ і у негоду
Не кине «українського слова».

Та нашу мову зневажають,
Забуваючи хто ми такі.
Ми українці, не всі це пам'ятають.
А роки летять, летять роки.

Хтось знає свій рід козацький,
Хтось пам'ятає, хто він такий.
Хтось учить мову в час юнацький,
А хтось забув в час нелегкий.

Та ще буде наше слово
Знамените на весь світ.
І здивуються всі раптово,
Зачекайте ще пару літ!
Загудуть тоді трембіти,
І наша мова чарівна
Дасть усім народам зрозуміти,
Що ми нація така одна.

Гончарук Анастасія,

*8 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

У всіх країнах зараз березень,
А в нас - ранок 24-го.
Десь граються веселі діти,
А у нас півжиття вже стертого.
Десь чути, як птахи співають,
Десь плани і мрії з'являються.
Хтось радіє, бо може радіти,
Ми ж не можемо - душі розчавлені.
У когось весна, щастям сповнена,
Хтось чекає новий подарунок.
В нас зима ще... Весна закривавлена.
І надія на – порятунок.
Та я вірю! Ми все подолаємо!
Сонце правди зійде несподівано.
Бо ми вільний народ, всі це знаємо!
Перемога настане – ми віримо!

Демчина Софія,

*Рівненський ліцей №12, 8-А клас,
м. Рівне*

Реальність

Війна, на жаль, уже не сон
Одного суворого лютого ранку,

розплющила очі ще до світанку...
Щось мама не спала, тата вдома нема,
яка це причина, не зрозуміла щось я.
Минали години та линули дні,
але з підвалу так рідко виходили ми.
Мій татко все рідше дома з'являвся
і все частіше акторськи нам посміхався.
В підвалі бувало і снідали ми,
обідали, спали... та там ми жили.
Тривоги і страх вселились в серця,
не вірили ми що війна,
що дійсністю є сьогодні
- тривожна реальність життя!
Мій братик маленький говорив про війну
та з пластиліну ліпив укріп-вежу свою,
могутніх героїв створював в ній,
вони захистять!!! - все нам твердив.
Йому всього 5, та він не здавався,
нас заспокоював, веселив, посміхався.
Надію безмежну вселив у серця,
що скоро закінчиться ця клята війна!
В саду защебечуть пташки,
покажуть дерева свої пелюстки.
Я встану навколішки, до Бога звернусь.
Своєю молитвою Йому помолюсь.
В небесну блакить піднімуться очі,
почуй мене, Боженька, навіть серед ночі.
Спаси Ти, мій Боже, мою Україну,
мою незалежну, квітучу Країну!

*Дерлюк Олександра,
8 клас, ПЗЗСО «IT STEP SCHOOL»,
м. Рівне*

**Нас не здолає ніколи!
Велика й мужня Україна,**

Красива, сильна і міцна,
Вона повіки буде вільна,
Не схилить голову вона.

А ви надіялись, лукаві,
Здолати мужність за три дні?
А ваші наміри криваві
Ми зруйнували у борні.

Вам не здолати нас ніколи,
Бо в нас є мужність, зброя, сталь!
Вам наша воля очі коле
І зір, що прагне в дальню даль.

Ви - просто нація без волі,
Без слави, без проводирів,
Усі бажання ваші кволі,
Тому багато ворогів.

І ми не станем на коліна,
З нами Бахмут і Вугледар,
Ми - нація. У нас надія,
Нас не здолає жоден цар!

*Калита Єгор,
8 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Прийшла війна

Прийшла війна у нашу Україну,
Тривоги, вибухи і втрати.
Печаль, на серці рани, грікі сльози...
Не прилітає білий голуб Миру.
Лише ракети чорні та безжальні
Несуть розруху, біль і втрати.

Ми змушені ховатись по підвалах,
Холодних, темних, в нелюдських умовах.
Та скільки б не було у ворога озброї,
Незламні ми і будемо стояти!

*Лебідь Євген,
8 клас, Гімназія №5
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

ЗАГАРТОВАНІ ВІЙНОЮ

Ми українські хлопчики й дівчатка,
Благаємо весь світ, благаєм повсякчас...
Ми хочем мати поряд маму й татка,
Ми не просили убивати і бомбити нас...
Благаємо, стоячи на колінах,
І запаливши свічку на столі –
Закрийте небо, збережіть нашу країну,
Що зараз у пекельному вогні.
Благаємо, схрестивши руки,
Сльозою омиваючи слова...
За що ви нас кидаєте на муки?
Вже 2-й рік живе у нас війна!
Почуйте люди, небо нас лякає,
Щодня й щоночі сиплючи біду,
Вам нас не шкода? Ми у Вас питаєм?
За що безжально в нас життя крадуть?
Як проліта літак - тремтять коліна,
Сирени виють - серденько щемить,
Ну в чому діти українські винні?
Ви ж можете нас з неба захистить!?!..
Ми українські хлопчики й дівчата,
Ми діти, що пізнали вже війну...
І не одна дитина вже не має мами, тата,
Дитячу обірвали не одну життя струну...
Благаємо закрийте небо,

Загублені у тисячах життів...
Нам просто більшого від Вас не треба
Від мудрих політичних діячів.
Бо Україна живе в кожному із нас,
Тому і ворогам нас не здолати,
Ми будем, тебе рідна, славить повсякчас!...
І будем з нетерпінням МИР чекати!...

*Манзирєва Дар'я,
8-Д клас, Рівненський ліцей № 23,
м. Рівне*

Я хочу миру і свободи,
Я хочу миру і свободи,
Щоб в світі не було тривоги,
Я хочу, щоб у парку влітку
Босоніж пробігали дітки.
Я хочу, щоб батьки всміхнулись
Й забули про свої страхи.
Я також хочу, щоб вернулись
Додому хлопці молоді.
Я хочу влітку на світанні
Ловити промені ясні,
Удень в садку поміж тюльпанів
Вдихати пахощі тьмяні.
А ввечері, коли стемніє,
На небі зірочку знайти
І, подивившись в очі сині,
Надію й спокій віднайти.
Я буду день і ніч волати:
«Будь ласка, Боже, дай нам сили,
Щоб гідно ворога здолати
І жити далі всім у мирі...»

*Нечипорук Людмила,
8-А клас, Шепетівський НВК №1,
Хмельницької обл.*

Хай буде мир, і хай зростають діти!
Хай буде мир, і хай зростають діти!
У повних сім'ях хай зростають всі!
Як хочеться сміятися, радіти,
співати найпрекрасніші пісні!
Як хочеться поглянути на небо,
побачити хмаринки як пливуть.
Як хочеться по телепередачі
дивитись, як солдати мирно йдуть!
...Крокують по майданчику якомусь,
жартують, бо немає вже війни.
Щасливі люди повертаються додому
і сняться їм спокійні, добрі сни...
Так хочеться... Та йде війна проклята!
Ракети ворога на Україну летять знов.
Щоб захистити нас, біжать вперед солдати...
І проливається на Україні кров.
Та буде мир. І Перемога буде,
бо захищають рідну землю воїни-сини.
Про подвиги захисників народ наш не забуде!
У людській пам'яті навіки всі вони!

*Олексійовець Ангеліна,
8 -А клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська обл.*

Нерадісна весна
Для нас нерадісна весна,
Бо страшну звістку принесла.
Всі квіти кров'ю залила.
Героїв наших не вберегла...

Біжить до сина на щиті
Старенька мати посивіла.
Найважча мить в її житті,
Коли торкнулась його тіла.

Ще вчора голос чула рідний,
Двохсотим названий тепер.
Він був такий у мене здібний...
Не вірю я, що син помер!

Кохана дівчина присіла,
Волося гладить золоте.
Вона весільне плаття зшила,
Чекала, що з війни прийде.

Весна і плаче, і сміється,
За нас весь світ переживає.
Не все ще нам в бою вдається,
Та Перемогу наближаєм.

А скільки їх синів-героїв
Прийняла матінка-земля,
Які лягли на полі бою,
Щоб Україна розцвіла.

Гірко плаче небо,
Батько геть поник
Як же жить без тебе?
Куди, сину, зник?

Там, за небосхилом,
Згасла знов зоря.
Янголом, не сином,
Захистить здаля.

*Поцікайло Адріана,
8-Б клас, Тріскінський ліцей,
с. Тріскіні, Сарненський район, Рівненська область*

Війна, нажаль, уже не сон...

Війна, на жаль, уже не сон.
Не можемо так вільно почуватись,
А інколи так хочеться кричати
Чи плакати і Бога запитати про те,
Чому війна розпочалась?
Чому терпіти мають діти,
цей жах, який чужинці принесли?
Ідїть вже геть із нашого ви краю!
Сирени із собою заберіть!
Нехай додому вже вертаються солдати,
Яких зустрїне на колїнах мати.
Із думкою, що мирні вже настануть днї.
Хай буде Перемога. Ні – війні.

*Садова Софія,
8-Б клас, Обласний науковий ліцей,
м. Рівне*

Розстріляні троянди

Запах пороху в кімнатї,
сяйво місяця у нїй,
за вікном одні троянди,
що загинули в війні.
Жити з нами вже не будуть
та залишаться в думках,
як живі та гарні квіти
із надїєю в серцях.
З кулею пробитим серцем
усї лежали на полях,
ї з надїєю в майбутнє,
що відродиться життя.
Та розстріляні троянди

розцвітує новим життям,
вже тепер їх не зламаєш,
бо шипи запам'ятали
весь той біль на все життя.

*Сидорчук Юлія,
8-А клас, Шепетівський НВК №1,
Хмельницької обл.*

Лист татові

Я молюсь за тебе, любий тату,
з мамою молюся я щодня,
щоб вернувся швидше в свою хату.
Я так хочу, щоб зібралась вся сім'я!
Уявляю, як до річки ми підемо,
як на дачі ми посадимо калину...
Спілих яблук у садку нарвемо...
Сміючись, в дворі всі їстимем малину...
З Перемогою вертайся, наш рідненький!
Ми тебе із нетерпінням всі чекаємо!
Ми пишаємось тобою, дорогенький!
Наш Герою! Любим! Поважаємо!

*Смалюк Андрій,
8 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Чому?

Що відбувається у цьому світі?
Чому налякані так діти?
Чому стара бабуся плаче,
Що сина вже давно не бачить?
Чому заплакана дівчина?
Чому у матері два сина,
Які потрапили в полон,
І в серці біль, і лють, і стогін?
Ми вже не знаємо, що буде,

Та в Бога просимо про мир.
Щоб він спасав всі наші душі
І голуб Миру прилетів.

Столярчук Володимир,
*8-А клас, Шепетівський НВК №1,
Хмельницької обл.*

Ми переможемо в цій війні!

Яка біда ось ця війна!
Страждань багато принесла,
бо гинуть дочки і сини
на полі клятої війни...
Та переможемо ми! Так!
Не звик коритися козак!
За кордон ми орків проженемо
і мирно, дружно заживемо!
Ми переможемо в цій війні!
Бо миру-так! А війнам-ні!
Діти будуть щасливі зростати,
а наші міста процвітати!
Настане мир нехай країні!
І слава! Слава Україні!
Слава нашим захисникам!
Низький уклін й повага вам!

Шуляк Вадим,
*8-А клас, Шепетівський НВК №1,
Хмельницької обл.*

Миру ми хочемо, миру бажаємо!

Миру ми хочемо, миру бажаємо!
За мир усі боремось і всіх закликаємо!
Ми не бажаємо чуть про війну,
кровопротитну й жахливу таку!
У мирі ми хочемо всі проживати
і працювати, й відпочивати.

Хочемо в дружбі з усіма жити!
Як це чудово - з усіма дружити!
Мрію, щоб українці жили всі у мирі,
щоб були успішні, здорові й щасливі!
Слава Україні - прекрасній державі!
Й нашим Героям - повага і слава!

***Якимчук Андрій,**
8-А клас, Шепетівський НВК №1,
Хмельницької обл.*

Вам честь і слава, захисники!

Яка холодна і нестерпна
у нас в країні видалась зима!
До нас в домівки, у серця і в душі
прийшла вона - страшна війна!..
Усе забрати вона хоче:
і мрії, й радість, і добро...
Принесла сльози, біль і горе,
і смерть, й розруху - одне зло!
...І піднялися ті, що з сталі,
руками-крильми Україну обняли,
хто проти ворога повстали.
Герої, патріоти всі вони!
Від українців їм усім подяка,
низький уклін і шана навіки!
Героям нашим слава! Слава!
Вам честь і слава, захисники!

***Васевич Софія,**
9 клас, Головинський ліцей,
с. Головин, Рівненської обл.*

Мамо...

Бачиш, мамо, я вже повернувся додому
Мовчиш? Я тебе зрозумію й без слів.
Вибач, мамо, що свого не дотримався слова

І дружини у батьківський дім не привів.
Плачеш, мамо? Будь ласка, голубко, не треба!
Сльози ці печуть, немов вогонь!
Віриш, мамо, пам'ятатиму навіть на небі
Я ніжність і тепло твоїх долонь.
Чуєш, мамо, перший грім над селом розкотився
Весняний дощ найтяжчий змиє гріх.
Знаєш, мамо, я в окопі молитись навчився
Адже там за тебе й Україну моливсь.

Волошин Богдана,

*9 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська область*

Україно - рідний краю!
Україно - рідний краю!
Земле рідна - волелюбна.
Вільний краю землеробів
Дай нам сили в Перемозі.
Бережи тебе Боже! Спаси твої землі
Від ворога ненаситного,
Дай віру у майбутнє.
Краю рідний і квітучий,
Борись... Борися за волю,
Правду, віру за незалежність
Своїх синів і дочок,
Що на землі твоїй живуть.
Май віру в перемогу
Сину ти Український
І наближай її.
Вір в Бога єдиного і
В сильну ньеньку Україну.
Пам'ятай і ніколи не забувай:
Цінуй! Люби! Шануй!
Бережи! Охороняй! Свій рідний край,
І матір, що тебе зростила.

*Воробей Дана,
9 клас, Рівненський ліцей №12,
м. Рівне*

Схилися над могилою солдатів
Схилися над могилами солдатів,
Що вже ввійшли у вічне небуття,
Вони своєю силою й могуттю,
Священно боронили вам життя.
Вже не повернуться вони додому,
Де їх зустріне такий рідний сміх
І не відчують вони перемогу,
Яка лунатиме з усіх воріт.
Але чи є це приводом здаватись?
Чи зломлять нас важкі часи?
Чи може станем ми сильніші?
І здіймемо жовто-блакитні прапори,
Які священно захищали,
Для миру вічного на цій землі.
І знову будемо ми мов родина,
Як це було у всі часи.

*Гамза Максим,
9 клас, Цепцевицький ліцей
Сарненської міської ради, Рівненської обл.*

Абонент ваш не в зоні
«Абонент ваш не в зоні»,-
Голос у телефоні.
Цілий місяць немає зв'язку.
Любий, де ти подівся?
Подзвони, відізвися.
Як же витримає тишу таку?!

Як я хочу кричати.
Коси на собі рвати.
Розривається серце моє.

Боже, як мені жити?
Лиш би тільки не вбитий.
Хоч мала та надія, все ж є.

Мама вже посивіла.
На лиці геть змарніла.
Ти додому скоріш повернись.
Каже: «Як не гляну на сина,
то не ляжу в могилу.»
Хай би ти хоть для неї приснивсь!

Я молюся за тебе.
І благаю я небо,
Щоб тебе вони не катували.
Бо аж страшно повірить,
Що там роблять ті «звірі».
Люди в муках страшних умирали.

Як важко чекати
Й нічого не знати.
Потіха моя лиш від Бога.
Бо я знаю, що скоро
Буде вигнаний ворог
І настане для нас перемога.

І тоді вся країна
Разом схилить коліна
І повік пробуватиме в Бозі.
Ти нарешті подзвониш.
«Привіт! Що ти робиш?
Я живий! Я їду! В дорозі!»

За що ви вбиваєте цілі родини?
За що ви вбиваєте цілі родини?
Що злого зробив вам народ України?

Скільком діточкам не дали права жити.
За всі ваші вчинки вам в пеклі горіти.
Як можна дитину гуртом гвалтувати?
Невинних людей отак катувати?
Як можуть ті шуби ваші «жони» носити?
Хіба ж мертва кров вас зможе зігріти?
В тій крові, в якій ваші руки по лікті.
Праправнуки ваші не зможуть відмити.
Де ваші серця, жорстокі тварюки?
Будете ви ще заламувать руки.
За те, що ви стільки біди наробили.
Людської невинної крові пролили.
Ви свідомо прийшли на дітовбивання.
Нема вам прощення, нема оправдання.
Щодня у молитвах ми схиляєм коліна.
І віримо й знаємо, Бог спасе Україну.

Гамза Руслан,

9 клас, Цепцевицький ліцей

Сарненської міської ради, Рівненської обл.

Без сліз дивитися не можна

Без сліз дивитися не можна,

Як плаче мати за дитям.

Так важко на душі й тривожно,

Побачити кінець життя.

Вже рік нас ворог убиває,

Холоднокровно, наче звір.

Щодня ракети випускає,

Ми ж хочем лиш, щоб був би мир!

Знов чути вибухи, сирени

І страшно так чекать новин.

Холоне кров тоді у венах,

«Загиблих 30, 10 з них дітей».

І як ти спиш, вороже лютий?
Хіба тобі не жаль людей?
У тебе немає серця в грудях,
Ти вбивця – невинних дітей!

Невже тебе ми в гості звали?
Невже просили нас звільнить?
Так чи інакше, ви програли,
У пеклі будете вічно горить!

Ми не одні несем утрати,
Солдати ваші теж лягли,
Бо ви прийшли із автоматом,
А жити довго ще ж могли.

Настане день, і вас не буде,
Звільняться села і міста,
І нашу землю знову вкриють,
Ромашки білі й золоті жита.

Дяченко Дарина,

*9 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська область*

Війна, на жаль, уже не сон...

Мій розум, думка і свідомість -
Усе змінилось раз і назавжди.

І на обличчі ворога суворім
Змогла побачить крові я сліди.

То кров невинних українців,
Яким, здавалося, ще жить і жить.

Любити, мріяти, радіти -

У ріднім краї, на своїй землі.

А звук сирен посеред тиші

Зумів збудити страх і біль.

Та як збудив, так і заснути змусить,

Дивакуватість, боягузтво, черствість
Навік приспить, без зайвих слів.
Повстане з попелу велично
Незламність, воля та могутність,
І все здолає, навіть печаль і злидні,
І буде знову панувати радість
На вільній, незламній землі.

*Єфімчук Надія,
9-А клас, Рівненський ліцей № 26,
м. Рівне*

Пишаюь тим, що українка
Пишаюь тим, що українка,
Пишаюь тим, що навкруги моя земля.
Мені не треба зарубіжних сленгів,
Мені потрібна мова батьківська.

Запам'ятаю пахощі весняні,
Запам'ятаю осінь золоту...
Земля моя, тебе я не покину,
Не проміняю в світі ні на що!

Хай вихваляють краєвиди чужоземні,
Подорожують люди на землі,
Та пам'ятаймо про своє коріння,
Не загасім в собі вкраїнський дух.

Народжена вільною бути
Задивлюся у небо блакитне,
Прихилюсь до калини чолом...
Посміхається сонце привітне,
Солов'ї розмовляють з струмком.
В'ють лелеки гніздо біля хати,
Чорнобривці і мальви цвітуть,

І виходить усміхнена мати,
Щоб до серця дітей пригорнуть.
І радіє душа моя юна
Кожній миті щасливій в житті,
Бо народжена вільною бути
На квітучій українській землі.

*Катеринюк Вікторія,
9 – Б клас, Рівненський ліцей №24,
м. Рівне*

Війна, на жаль, уже не сон ...
Останній місяць зими лютує,
На вулицях зі снігом бенкетує.
Підкралося звідти несподівано, тихо
І стукає в двері протерті лихо.
Ввійшли на нашу землю вороги –
Нещастя панує тепер навкруги.

Похилилась у степу тополя:
Важка українська доля.
Там мати за сином гірко рида:
Збігає кров на війні, як чиста вода.
Там сиротою лишилось немовля,
Тут лунають людські крики звіддаля.
Та стоять наші воїни непереможно –
Стало ворогам на душі тривожно.
Кривава боротьба за землю точиться,
Із ран на землю кровоточиться.

Війна, на жаль, уже не сон,
Забилися серця всі в унісон.
Взялись за руки земляки –
Від них поміч отримали вояки.
Кожен день свободу виборюють,
Перемогу нашу прискорюють.

На фронті й в тилу справ вистачає,
А воров все більше припасів втрачає!

Похиляться проліски весною,
Заплачуть тихенько росою,
Та вигляне сонце з-за хмар,
Нагадає про славний «Кобзар».
Розквітнуть українські серця,
Почувши слова творця.
Прокинеться козацький дух славний –
Вмить повернеться кордон державний.
Як голубка сизокрила, полине слава –
Відродиться наша незламна держава!

*Мельничук Аліна,
9-А клас, РЛ «Гармонія»,
м. Рівне*

Війна в країні-страшна річ

Війна в країні-страшна річ:
Несе біду впродовж сторіч.
В цю нележку для нас годину
Прийшла біда й на Україну.

Багато бійців війна погубила:
Одних – покалічила, інших – убила...
І дядька мого у бою зачепило –
Осколком наскрізно тіло прошило.

Дядько Іван – наша мужність і сила,
Саме за це йому орден вручили.
«Орден за мужність» у ціль свою влучив,
«Ти – наш герой!» - Президент це озвучив.

Мій дядько вижив, і зараз в шпиталі.
Його побратими воюють і далі,

В районі Куп'янська винищують ката –
Помстяться за кожного сина і брата!

Адже українці – це сильний народ.
Патріотизм – одна з їхніх чеснот.
«Смерть ворогам!» в всьому світі лунає,
росія у мріях із карти зникає.

Мисова Яна,

*9 клас, опорний заклад «Бугринський ліцей»
Рівненський район, Рівненська область*

Війна, на жаль, уже не сон...

У той день останнього мирного неба
Завмерло життя людей.
В одну годину змінилося,
До і після розділилося все.
Тоді виднілися ракети з неба,
Полився залізний град.
І в підвалі тихо молиться
мати молодого солдата:
- Боже мій, ступило зло на землю цю,
Мій син пішов проти нього горою.
Мені страшно, Боже, за нього,
За сина свого молодого!
За чужих помолитися я не забуду,
Боже, захисти, допоможи перемогти.
Допоможи мужнім цим бійцям,
Від ворожої кулі вбережи,
Сили їм надай та не покидай,
Веди їх, Боже, і за тобою нехай ідуть вони,
У бою проти злого біса цього
Відвагу надай ...
Затихла молитва ця...
І подих останній став.
Багато шуму, гомону навколо,

Вибухи лиш чути вдалині.
- Мій чудовий!
Не почує вже ніколи син,
Бо мати більше не заговорить із ним...
- Зимонька! Зима!
Ти чудесна і ясна!
Сніг біленький укриває землю.
Що ж ти нам принесла?
Що за дарунок такий?
Скажи, будь ласка, чи надовго це?...
Уже ось рік, а бачу я тебе,
Кожен день лише зима,
Холодна, похмура вона.
А я так чекаю завершення війни,
І мирної веселої зими!

Онопрійчук Олександра,

9 клас, Клесівська гімназія,

сmt. Клесів Сарненський р-н., Рівненська обл.

Я голосую за мир!

Пишаюся тобою, Україно,
Бо вільна і незламна ти.
Народ не стане перед ворогом в коліна,
І не злякається у бій іти.

Не страшно вже, коли гуде тривона.
Страшніше – чути плач дітей.
В моменти вибухів спасіння просим в Бога,
В молитві ми за Україну і її людей.

Війна наповнена утрат,
Сльозами на могилах свіжих.
Молимося за усіх солдат,
Бо серед нас нема байдужих.
Ніхто не відбере традиції і мови,

Ми сильні духом, як велів Кобзар.
Як мати нам співала колискову,
Та батько заповів любити край.

Де не були б – за заході чи сході,
Ми братові підставимо плече.
Тримаймося, єднаймося, народе,
Адже вогонь запеклих не пече!

Смалько Анна,

*9 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська область*

Оживають розстріляні квіти

Весна зупинилася в пахошах пороху...
Україна в сльозах схилилася до землі.
Прийшов, не стукаючи страшний ворог,
щоб найдорожче без дозволу забрати.

Так, так вкрати!

Цей варвар жорстокий нічого більше не вмів.

Та не знав, що Україна сильніша за нього,
з колін швидко знялась.

І ворога чорного своєю розкішшю в цьому двобої - перемогла!

Сорока Ірина,

9 клас, Мильчанський ліцей

Дубенський район., Рівненська обл.

Україна – єдина!

Гіркий полин, чебрець і м'ята –

Так пахне наша Україна.

Ти вільна, щира і завзята!

Ми славимо тебе, єдина!

Старі, дорослі і малі -

Ми творчі, щирі вольові.

Живем в прекрасній ми країні,

В нас, українців, схожі мрії.

Ми Богу молимося щодня,
Щоби скінчилась ця війна,
Щоб щезли ті супостати,
Що хочуть землю в нас забрати.
Хай сльози витруть матері.
Сини хай вернуться живі
Хай мир панує на землі
Хліб пахне теплий на столі.
Свій прапор гордо підійми,
Зведися гордо із руїни.
Ти символ величі й краси,
Моя єдина Україна!
Ми хочем миру на землі,
Щоб колосилось в полі жито,
І щоб раділи сонцю ми,
Щоби могли щасливо жити.
Бо всі ми – дочки і сини
Своєї рідної України,
Любов і славу пронесем
Через важкі роки і днини.

Стасюк Вероніка,

*9-В клас, Рівненський обласний науковий ліцей,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Сьогодні ми прокинулись!
І хоч тривожно, під звуки сирени спали,
Наші віки розімкнулись!
І вороги вночі підступно наступали!

Ракетами нашу землю рвали,
Бомбили, ордою набігали!
Трошили будівлі, гатили й дрібнили на каміння,

А діти все мріяли про сонячне, мирне проміння!

Очі матусю шукали, а руки за тіло хапали!
Сльози текли рікою, кров із ран, піт з чола капали....

А в серці і голові лиш крик...
Воля, зіплюєш зуби, переходиш на рик!

Чому так? Ти шукаєш ніби знак!
Хоч ми і діти та чуємо, бачимо
Як захисник, герой, справжній козак,
Захищає нас, і ми віримо, молимо!

В перемогу, яка коштує багатьох душ!
Яка рветься крізь болю вир!
І все це, як, ніби, чорно-білий ретуш!
Смерть, але далі буде мир!

Марево небо озарило
Марево небо озарило,
Малинове полум'я вкрило,
Мигаючи палала земля,
Мир втратила кожна сім'я!
Морок вкрив місто,
Малюк кричав без змісту-
Мама, мамуся вставай!
Маля знайшло матусі намисто...
Мамине тіло прикрило дитинча,
Мертва, каміння наче труна,
Марила лиш про волю і мир вона,
Мати, руїна і донька жива!

*Ютовець Анастасія,
9-А клас, Рівненський Ліцей «Гармонія»,
м. Рівне*

Україно моя

Україно моя, ти красуне моя,
Ти квітнеш у серці моєму завжди.
Твоя краса, твоя могутність,
Твої мистецькі скарби безлічі.

Я люблю твої зелені поля,
Твої гори і ліси в них.
Твої ріки і озера,
І кожен куточок твій милий.

Україно моя, ти духовність моя,
Ти боротьба за свободу мою.
Твої герої, твої пісні,
Твої традиції і звичаї рідні.

Я люблю твої мову і культуру,
Твої танці, твою спадщину.
Твою відвагу і мужність,
І кожна краплю крові твоєї.

Україно моя, я тебе кохаю,
Ти назавжди у моєму серці.
Ти моя Батьківщина мила,
Моя душа завжди з тобою буде.

*Бабак Тетяна,
10 клас, Рівненський ліцей 12,
м. Рівне*

Війна, весна
Війна, весна
Що хочу я сказати?

Що всі ми хочемо жити, не боятись,
Якщо ракета чи літак злетить і в когось
все збудоване зруйнує в одну мить.
Але будинки - це всього лиш річ.
Ми відбудуємо їх з часом, це не є проблема.
Страшніше розуміти, що руйнується життя.
Чиясь історія відходить в небуття...
Що клятий ворог нищить країну, вбиває людей.
Не гребує навіть душами невинних дітей!
Та скоро горітиме в пеклі!
Ми їм не вибачим цього ніколи!
Пролита кров, проліті сльози.
Болить, коли батьки та діти розлучаються на все життя
І мама з татом не побачать, як росте їхнє дитя.
Це страшно, але Україні бути!
Ми впорасмося, бо разом-ми сила.
Нікому нас не подолати!
Надходить час країну об'єднати.
І буде сонце над пшеницею сіяти.
І буде туга по загиблому солдату...

*Басюк Тетяна,
10-Б клас, Рівненський ліцей «Гармонія»,
м. Рівне*

Оживають розстріляні квіти
Оживають розстріляні квіти.
Хоча здавалось, що зрівняли їх з землею.
Знову всміхаються, ідучи, діти.
У них з'явилася можливість гуляти з сім'єю.
Повітря насичене радістю й свободою.
Серця відновлюють ритміку ударів.
В обличчя дує вітер прохолодою.
Нам так подобається вплив цих чарів,
Але в голові ще досі крутяться думки.
Ракети, шум, сирени, втрати.

Немов ще й зараз на порозі всі сумки,
А ми напоготові, щоб тікати.
Сотні ножів пронизують солдатам спини.
Кров все більше заплямовує поля.
Між нами й ворогом зруйновані всі стіни.
Героїв береже лише земля,
Брудні слова російського сміття,
Ідіотизм істот, незнаних досі світу.
Вбиває усе наше співчуття,
Наголошуючи на кров, з їх рук, не змиту.
Проте настане день, засяє наше сонце.
Ми не прокинемося від виття сирен.
Спокійно виглянемо у віконце.
Не почуємо мертвих імен,
Не видно буде танків і ракет.
Новини зникнуть з нашої рутини.
Зникне потреба мати пістолет,
А серце повернеться до родини,
Розцвітуть розстріляні троянди.
Позеленіє у полях трава.
Почне зникати вплив чужої пропаганди.
І ми відновимо свої права.
Зрониться остання в кожного сльоза.
І ми вдихнемо запах квітів.
Звідусіль будуть лунати переможні слова.
Ми більше не складатимемо заповітів.
Усі наші бажання втіляться в життя.
Здійсняться наші заповітні мрії.
Україна знову знайде сенс буття.
Ми заживемо наче в ейфорії.

*Дмитришина Карина,
10 клас, Тріскінський ліцей,
с. Тріскіні, Сарненський район, Рівненська область*

Повертайся живим

Повертайся, будь-ласка, живим,
Ясним ранком, та днем дощовим
На рідню землю яку любиш ти.
Бій дуже кривавий, жорстокий, безправний,
В містах гинуть люди, й твої побратими.
Захисти Україну, у важкий для нас час,
Ми віримо в тебе, та в Перемогу
Бо в нашій країні без цього ніяк.
Повертайся!
Бо ти нам потрібен, живим та здоровим.

*Рузаєва Анастасія,
10-Б клас, Обласний науковий ліцей,
м. Рівне*

Той момент, коли дихання припинилося

Той момент, коли дихання припинилося.
Той момент, коли лютий віднайшов місце -
Там, у серці, яке так шалено забилося,
Біль якого й до сих пір не може осісти.

Того ранку реальність здавалася жартом:
Злим жартом, що троцив справедливість.
Віра в кінець насправді була лиш стартом,
Спогадом про нещасну чужу немилість.

І щоразу, коли наставатиме лютий,
Цей спогад виринатиме в пам'яті кожного.
Фрагменти того дня неможливо забути,
Фрагменти подиху, ніяк неспроможного.

Стурбовані обличчя всіх тих перехожих,

Були нагадуванням про страшне жахіття,
Нагадуванням дій й бездіянь цих негожих,
І тих тяжких злочинів та їх розмаїття.

Цей біль до самих кісток пронизує тіло,
І з часом він лише набуває розмаху.
Але піднімаємось, хоч як би там не боліло,
Ми боремося... до останнього подиху.

*Шершень Сніжана,
10 клас, Цепцевицький ліцей
Сарненської міської ради, Рівненської обл.*

Україна – єдина!

А наша Україна – унікальна!
Вона одна така на цілий світ:
Живуть тут люди вільні та незламні,
Душею чисті, мов калини цвіт.

Ніхто не розділить наша країна
Ніколи, повірте, на Захід і Схід!
Вона в нас – єдина! Вона - мов дитина,
Яка пам'ятає свій славний рід!

Вона наймиліша, така неповторна,
Для нас найсвятіша у світі земля.
Вона вільнодуха, як вітер у полі,
І хлібом духмяним тут пахнуть поля.
Розквітай, моя рідна, прекрасна країно!
Не сумуй, що так довго іде ця війна...
Перемога прийде, прийде неодмінно –
Така ж бо на світі у нас ти одна!

*Гнатюк Юлія,
11 клас, Здолбунівський ліцей №2,
Рівненська область*

Війна, на жаль, уже не сон...

Війна, на жаль, уже не сон,
Війна для нас - порізаний картон .
Уже не станеш на балкон,
Бо все зламав той злий «грифон».

Вже неспокійні тихі ночі,
Уже порізані картоном чисті очі.
А той все ходить і під гак воркоче,
Що ніби те і се воно знов хоче.

Побиті вікна, руки, стіни,
А на дорогах душі сині.
Не чути й голосу пташини,
Бо навкруги лише руїни.

А там, десь на забутому узбіччі,
Стоять сумні та замордовані обличчя.
Виглядають нам із потойбіччя,
та їх ніхто більш не покличе...

І сонце вже не мерехтить,
Бо лиш вогонь один горить.
І земля пригнічено двигтить,
Але наш прапор майорить!

Хочуть украсти вони наше,
Розрізати картон назавше.
І ми всі, очі зав'язавши,
Ножі зламаєм їхні радше .
Слава Україні! Героям слава!

*Дем'янчук Анатолій,
11-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Герої наші не вмирають!

Герої наші не вмирають,
Вони у пам'яті живуть.
Про них всі люди пам'ятають,
Вони показують нам Путь.
Вони не вмерли, лиш спочили,
Вони - це наш дороговказ!
У полі бачите могили,
Вони навчають Правди нас.
Герої дали заповіти
Стоять несхильно в боротьбі!
І ми не будемо тремтіти -
Зруйнуєм наміри лихі.
Весна принесла в Україну
Прекрасні квіти, яблунь цвіт.
Ми оновили свою віру
У нас повірив цілий світ.
Ми впевнено ідем до волі,
За нами Правда, Бог і гнів,
Ми не забудемо героїв -
Найкращих дочок і синів!!!

*Левченко Ірина,
11-Б клас, опорний заклад «Бугринський ліцей»,
Рівненського району Рівненської області*

Світла пам'ять Героям!

Татусь вже не повернеться додому....

Він – янгол, він на небесах.

Він не почує більше сміху доні, яку любив понад усе життя.
Він більше не побачить оченята, такі ясні, як небо, голубі,
І рученяток, що обіймали тата, а він так міцно цілував її.
Він більше не пригорне доню, не прочитає казочку на ніч,
Не поцілує в щічку вже ніколи, не скаже, як любить її.

Маленька доня спить і ще не розуміє, що тато вже на небесах.
Рідна кровиночка, вона не усвідомлює, що тато не повернеться
назад.

Я думала, буває все в кіно...

Гадала, що вмирають так лише герої в фільмах,
Затиснувши цигарку у зубах...

Ти так спокійно глянув смерті в очі,
Безстрашний... і без зброї у руках,
Із невимовним болем на обличчі.

Останнім словом на твоїх вустах лунало гасло: «Слава Україні!».

І постріл, два... Тебе не стало...

Герою наш! Всім серцем я кричу: "Героям Слава!".

Кати! Ми завжди будемо пам'ятати,
Як ви хотіли нас «спасати»!

Ніколи не пробачимо загарбницьку орду
За долі покалічені, за сльози і біду.

Народ український вам ніколи не зламати!

Ми виженемо москалів із наших міст.

Розквітне Батьківщина-Україна!

Повернуться Герої наші!

І витреш, нене, краплі сліз.

Мельник Ангеліна,

11-Г клас, Обласний науковий ліцей,

м. Рівне

Туга за героями

Героєм і помер, героєм і родився.

Він кожна ніч стояв на варті тиш.

І дуже блідний місяць зажурився:

«Чом серденько, ти так за ним болиш?»

Він кожен вечір знову проводить,

Вишукуючи погляд той сталевий.

І кожна нічку сльози проливає,

Бо згадує все вечір той лютневий.

«Невже, юначе, ти мене покинув?»

Не вірю, що ти, сильний духом, впав.
Усіх простив і тихенько поринув,
І десь там зіркою на небі став».
І сльози йдуть, і стигнуть, як кришталь,
І вітер лише тихо завівас.
Де місяць залишив свою печаль,
Там тихо той герой наш спочивас.
Та в сонця також горя не відняти,
Бо кожен ранок милу все чекає
І як же було добре не кохати.
На жаль, що буде вже, ніхто не знає.
Свою кохану також загубило,
І злість його бере по самий день.
Не вберегло її небеснеє світило,
І вже не хочеться йому співать пісень.
Її убили десь посеред поля,
А тіло наче снігом замело.
Така, напевне, в неї тяжка доля,
Що молодого згинуть суджено.
І більше не побачити усмішки,
І не почути голос той дзвінкий.
Такий сумний кінець нашої книжки,
Та пам'ять має спогад той терпкий.
Усі, хто ліг на «темнім» полі бою,
Усі, за ким те небо сльози лле,
Хто зараз там стоїть за нас горою -
Це наші янголи, героєм кожен є..

*Сергійчук Ілля,
11 клас, Цецєвицький ліцей
Сарненської міської ради, Рівненської обл.*

Війна

Війна – коротке таке слово,
А скільки болі принесло воно.

І скільки мук, страждання, сліз і горя
 Моїй країні принесло воно.
І час сьогодні непростий настав вже,
Ніхто б і не подумав, що все саме так.
О Боже, де ти є? Чому ти допускаєш?
Щоб стільки крові на землі лилось.
 Когось сьогодні вже не стало.
 А хтось лежить в холодному яру.
І хтось сьогодні вже лишився мами
 Й не маючи куди вже йти йому.
А ми? Ми маєм все: і хліб, і домівку.
 Спокійно лягаєм і встаєм.
 Чи дякував за це, мій любий друже!
 Чи може ти в безпечності живеш?
Хтось тільки мріє про тепленьке ліжко,
 Про крихту хліба і трішки води,
 І обійняти маму хтось так мріяв.
Для когось це останній вже був день.
 Але запам'ятай, що вже сьогодні
 Христос тебе чекає вже давно.
 Він на хресті страждав за тебе.
 Й безцінний дар спасіння нам дано.

ПРОЗОВІ ТВОРИ / PROSE WORKS

Грабовська Катерина,
1-Б клас, Рівненський ліцей №26,
м. Рівне

Любий тато!

Пишу тобі лист і плачу... Мені так не вистачає тебе! І мама часто плаче, і Ромка... Ти завжди був поруч, такий великий, сильний, рідний й самий любий тато!

Проклята війна! Тато, ми так тебе любимо і чекаємо! За нас не хвилюйся, я - слухняна, вчителька теж мене хвалить. У школі ми читаємо, пишемо, розв'язуємо задачі і приклади. А ще класом скоро підем у драмтеатр на виставу «Крижане серце». Я тобі розповім про що ця вистава.

Тато, бережи себе і не забувай щодня телефонувати мамі, щоб вона менше плакала...

Твоя Катя

Кудріна Яна,
1 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.

В зоомагазині

Сьогодні я з бабусяю і меншою сестричкою пішли в зоомагазин. Ми любимо туди ходити, бо там багато цікавого: папуги, хом'ячки, черепашки, рибки. Я побачила золоту рибку і попросила її, щоб вона виконала моє бажання: щоб закінчилась війна і настав мир. Сестричка теж загадала таке бажання. Я мріяла отримати ляльку Лол і хотіла попросити в золотій рибки ляльку, але потім подумала, що ляльку мені і так мама купить. Я дуже хочу, щоб закінчилась війна і більше не стало чути тривог і ракети нікого не вбивали. Хай не вбивають наших воїнів! Хай не плачуть бабуся і мама! Хай Мир прийде в Україну!

Марчук Надія,
*1-Б клас, Рівненський ліцей №26,
м. Рівне*

Привіт, татусю!

Я дуже-дуже скучила! Я сумую за тобою! Так хочу тебе побачити знову і знову! Я знаю, ти – мій герой, я пишаюсь тобою, тато! Коли закінчиться війна, ти повернешся додому і ми завжди будемо разом! І ти будеш забирати мене зі школи! І ми підемо в парк на батути...

Вже березень, я трішки прихворіла і не ходжу до школи. Ти отримаєш мій лист і зрадієш. І будеш ще дужче гнати ворога з України. А ми з мамою і сестричкою будемо тебе чекати. І наш 1-Б клас теж чекає на твоє повернення!

Бережи себе! Я люблю тебе, тато!

Твоя маленька Надійка.

Овсянюк Аріна,
*1 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мрійниця

Я дуже люблю мріяти. Моя бабуся так і називає мене – моя мрійниця. Це так солодко і приємно – мріяти! Ось так лежати, заплющивши очі, і мріяти! Про що? А про що завгодно. Про те, як поїдеш на море, де яскраве голубе небо, гаряче сліпуче сонце, теплий жовтий пісочок під ногами... Це було раніше. зараз я мрію, щоб нам дали «Хаймерси», танки «Леопарди» і найновіші літаки для наших воїнів і вони могли нас захистити. А ще я мрію про мирне життя, яке було до початку війни, про тишу і спокій. Я не хочу чути сирен тривоги, ховатися у підвалах, бачити, як хоронять наших захисників і страждають люди. Мрію про загальне свято, яке настане після Перемоги, з салютами, піснями, сміхом, радістю, святково вбраними людьми.

*Онищук Марк,
1-Б клас, Рівненський ліцей №26,
м. Рівне*

Привіт, дорогий мій татусю!

Як ти вже здогадався, цей лист від мене, твого улюбленого і єдиного сина.

Відразу ж хочу сказати, як сильно я тебе люблю і дуже за тобою сумую. А ще я пишаюся тобою! І хочу бути схожим на тебе! Бо ти – сильний, мужній і хоробрий! І тому ми обов'язково переможемо!

Щодня я молюся за тебе, за нашу країну, за мир.

У мене все добре. Маму і бабусю слухаюся, як ти мені наказав. Тому за мене не переживай. Будь обережним.

Ми з мамою дуже чекаємо тебе!

Тато, коли у тебе буде вільна хвилинка, напиши мені, як ти, як інші воїни, і передавай всім привіт. Хай Бог береже вас усіх!

Марко

*Рябий Микита,
1 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я чекаю весни

Я чекаю весни і хочу, щоб швидше прилетів чарівний соловейко. Такий, як у казці, який співав і своїм чарівним співом врятував японського імператора. Український соловейко, як заспіває, то всі вороги замруть і не зможуть рухатися: не ворухнуть ні руками, ні ногами, не зможуть стріляти. А соловейко буде співати і виведе їх геть. Вони підуть у свою поганську країну і ніколи більше не повернуться, бо забудуть до нас дорогу. В Україні настане мир і буде всім весело і добре. Воїни повернуться додому живі і здорові. Всі діти будуть їсти цукерки і смаколики, скільки захочуть. І ще буде дуже гарний салют на честь Перемоги!

*Сокун Анастасія,
1 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я хочу бути блогером

Я не дуже люблю дивитись мультики і казочки. Мені це не цікаво. Мама каже, що я з них виросла. Мені смішно це чути. Можна вирости з платтячка, курточки, штанців, а як вирости з мультиків?

Я хочу бути блогером, як Настя чи Макс, яких я люблю дивитись. Я мрію вести блог про мир, їздити в гості до дівчаток (до хлопчиків не хочу, бо вони б'ються) і знімати про них відео. Як тік-токи, які мама не дозволяє мені дивитись, бо каже, що там багато дурниць. Але хіба погано дивитись смішні дурниці? Це так прикольно!

Добре, я не буду знімати відео про дурниці. Я хочу знімати про МИР! Про те, що робитимуть дівчатка, коли настане Перемога і запанує Мир. Вони не будуть плакати від страху і ховатись по підвалах, коли виють сирени, а будуть гратися ляльками, малювати і стрибати від радості. І про себе зніму відео. Мама купить мені косметичний набір і я розфарбую свою ляльку.

*Трачук Дарія,
1 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Лист солдату

Привіт, солдате, мужній і хоробрий воїне. Дякую тобі я від душі. За мирне небо, тихий сон, за те, що Ти стоїш на варті мого спокою і тиші. За те, що борониш мою Батьківщину, мою рідну неньку Україну. Завдяки тобі, солдате, я не чую вибухів гармат.

Я ще маленька, мені лиш сім, проте я щиро вірю в перемогу. Прошу лише одне, солдате, не здавайся. А ми з матусею прохатимемо у Бога захисту для тебе. Я молитимусь щодня за тебе, мужній мій солдате і вклоняюся низько тобі до ніг. Бережи

себе, підтримуй своїх побратимів, та головне – повертайся живим. З Україною в серці і з вірою у перемогу!

Фінчук Іван,

*1-Б клас, Рівненський ліцей №26,
м. Рівне*

Любий татусь!

Раніше я грав у війну, і не міг подумати, що війна може бути справжньою...Я пішов у перший клас і всі дітки з перших днів вчилися швидко спускатися в укриття. Ми часто ховаємося усім класом, коли звучать сирени. Я звик і вже не дуже боюсь. Я хвилююсь за тебе. І мама, і старший брат. Ти на війні і борониш нашу землю, нашу країну. Ти воюєш, щоб я міг вчитися і гратися. Дякую тобі! Хочу побажати тобі міцного здоров'я, терпіння, удачі. Я тебе дуже люблю і чекаю з Перемогою додому!

Твій син Іван

Чернишенко Кіра,

*1 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Сон

Мені сьогодні наснився сон: яскраве голубе небо, сліпуче сонце і білий голуб. Він повільно походжав біля мене по зеленій траві, а потім злетів у небо. Голуб був такий гарний! Воланчики на ногах, високий чубчик на голівці, хвилясті пір'їнки на крильцях. Я прокинулась і подумала, щоб швидше настав день, коли закінчиться війна. Ми не будемо чути виття огидних сирен, і не сидітимем у підвалі, а спокійно навчатимемось у класах. Я вірю, що такий день настане, бо всі дуже цього хочемо. А голуб Миру принесе нам мирні дні, радість, спокій і щасливе дитинство!

*Якимчук Христина,
1-А клас РЛ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я хочу, щоб в нашій країні настав мир

Я хочу, щоб в нашій країні настав мир.

Тоді всі люди будуть щасливі. Не потрібно буде спускатися у підвал. Усі військові повернуться додому живими і здоровими. Діти будуть весело гратися на дитячих майданчиках.

Мир - це перемога, найзаповітніша мрія усіх дорослих і дітей. Мир - це наше щасливе дитинство і радісне майбутнє.

Ми віримо, що скоро буде перемога!

*Апончук Захар,
2-А клас, РЛ «Гармонія»
м. Рівне*

Чому я хочу мир

Я хочу миру, не тільки у своїй країні, а й в усьому світі. Хочу, щоб не гинули діти, люди. Щоб всі люди на планеті Земля, жили дружньо і щасливо.

Адже саме коли є мир, тоді можуть здійснитись усі найзаповітніші прекрасні мрії людини, її надії, помисли, тоді кожен може реалізувати себе повністю, розкрити свої здібності і таланти. Кожен має свої плани, своє життя.

Раніше для нас, українців, мир – це була повсякденна реальність. Ми жили, працювали, відпочивали, завжди посміхалися. Але відбулися дуже різкі зміни, підкралось горе...

На Україну напав ворог. І наша держава не була готова до війни. Ми – мирні люди. Ми не хочемо крові, смерті, але на даний час змушені захищатися, зберегти свою землю, традиції.

Дуже хочеться мені, щоб наші воїни, захисники, повертались додому живими. Щоб кожна родина не знала горя. Моя мрія - нехай швидше закінчиться війна, і наші всі домівки будуть цілі.

Кожного дня молюся за те, щоб у нас було і далі мирне небо і спокійне життя. Щоб навколо було все квітуче і майоріло

жовто-блакитними кольорами. Хай українці, які виїхали від війни, повернуться знову до нашої рідної України. Так мені дуже-дуже хочеться, щоб лікарі і воїни відпочивали, а не були в пекельних битвах.

Я вірю в те, що Україну не можливо загарбати, окупувати. За нами Бог і усі небесні сили. За нами правда.

Ми незалежні. Ми вільні. Ми сильні. Ми переможемо. Слава Україні!

*Вержбіцька Єва,
2-А клас, РЛ «Гармонія»
м. Рівне*

Оживають розстріляні квіти

Квіти – неймовірної краси рослини! Кожна квітка має свій неповторний аромат, свою витонченість, шарм та особливість. Для мене, 8 річної школярки, кожна з них має певні асоціації та схожість з людьми, з містами та подіями, з емоціями. Підсніжники та первоцвіт сповіщають про те, що пора прокидатися після зимового відпочинку, ромашки та мальви, спекотним літом у бабусиному дворі, навіюють спогади про веселі канікули, жоржини та айстри доносять солодкувато-терпкий аромат осінніх яблук а хоробрі хризантеми доводять нам, що зимові морози не завада для того аби квітнути під снігом. Наша велична Україна, кожен куточок її рідної землі, теж квітка – яскравий, ніжний, незламний та вічно квітучий безсмертник, проста, але витривала волошка, загадковий пролісок, гарячий соняшник, життєрадісний дзвіночок, оксамитові братики, ніжна та мила лілія, тендітна конвалія, червоногарячий мак, запашні, з п'янким ароматом рідного дому, завжди милі серцю чорнобривці.

Щороку квіти нашої рідної України квітли яскравіше та щедро, роблячи її ще мальовничішою та неймовірною. Красною квітучою Батьківщини ми всі милувалися та захоплювались з року в рік. Так тривало до ранку 24 лютого 2022року... Саме в той день я не пішла до школи тому,..... що почалась війна.....

несправедлива, жорстока та підла. Війна, котра забрала у нас мир, спокій та затишок. Війна, котра знищила наші села, міста, котра забрала тисячі життів ні в чому не винних квітів, розстрілявши їх танками, зруйнувавши ракетами... Війна, котра змінила нас всіх, змінила наші думки та вподобання.

Змалечку рідні вчили мене любити та всіляко захищати свою Батьківщину, цінувати традиції та звичаї нашої держави, поважати свій рід, свою милозвучну мову. Щодня я прошу у Бога допомоги для наших воїнів – «котиків» аби ми перемогли ворога і на нашу рідну землю повернувся мир, а під чисто-голубим небом, на тлі жовтогарячих ланів, знову розквітли наші села та міста - наші розстріляні квіти. А ми саджатимемо і доглядатимемо ті квіти, в пам'ять про тих, хто будучи мужньою хризантемою, віддав своє життя за нашу Батьківщину і, не відчувши знову п'яного аромату рідної домівки, у ароматі чорнобривців, назавжди залишився для всіх вічно квітучим безсмертником.....

Загурський Арсен,

*2 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненської обл.*

Привіт, солдате!

Як Ваші справи? Ми хоч і не знайомі, але все одно хочу підтримати Вас. Цей лист хочу написати всім, хто воює за нашу Україну. Дякую, що Ви захищаєте нашу рідну землю, нашу Україну від загарбників, від поганих людей-росіян.

Я молюся зі своєю родиною за вас і за ваші сили. Я дякую кожному з Вас за те, що ризикуючи власним життям, ви захищаєте нашу Батьківщину. Я вдячний Вам за те, що Ви є, за те, що Ви оберігаєте наш спокій, за те, що Ви ті, на кого можна покластис. Ви саме ті чоловіки, завдяки кому ми маємо надію на вільну Україну. Я розумію, що Вам важко, боляче, але ми всі маємо надію і віримо в те, що Бог на боці правди, а Ви саме на цій стороні, бо Ви захищаєте Батьківщину. Я дуже люблю Україну і переживаю за її долю, тому я хочу, щоб Ви не

втрачали надію на перемогу та не здавалися. Як би хотілося Вас втішити і сказати, що це все скоро закінчиться... Я вірю в те, що Ви обов'язково повернетесь додому, обіймете своїх рідних і настане Мир.

Я дуже хочу, щоб цей лист зігрівав Вас в бою і щоб Ви пам'ятали, що десь далеко є хлопчик, який чекає на Ваше повернення живими і непораненими. З цим листом, я посилаю свою любов, все тепло свого серця і свою підтримку. Ви потрібні нам і своїм рідним, близьким. Дякую Вам за Ваші мужні і хоробрі серця, дякую Вам за Вас і Ваше бажання йти вперед, не дивлячись ні на що. Ви -ті, якими ми всі пишаємося!

Нам всім зараз важко, дуже важко-але точно ніколи не буде соромно. Саме від Вас залежить, чи бути всім нам, чи бути Україні. Щодня залежить! Щогодини! Саме від Вас український воїне! Хай Вас Бог благословить!!! Бажаю міцного здоров'я, витримки, наснаги, сили. Якнайшвидше перемогти ворога, і повернутися додому живими! Ми всі пишаємося Вами, і віримо в нашу перемогу. Ви наші герої!

СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА!

СЛАВА НАЦІЇ! СМЕРТЬ ВОРОГАМ! З ВІРОЮ У ТЕБЕ!

БЕРЕЖИ ВАС БОГ! ПОВЕРТАЙТЕСЯ!!!

З ПОВАГОЮ ТА ВДЯЧНІСТЮ АРСЕН 7 РОКІВ.

Іванова Варвара,

*2 клас, КЗ Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат
м. Сміла, Черкаська обл.*

Війна, на жаль, уже не сон...

Раніше про війну ми чули лише по телевізору та зі слів дорослих, які розповідали про події на сході України. Тоді, я могла лише уявляти, що таке війна. А зараз ця війна насправді.

Війна – це страх в очах всіх українців. Це постійні сирени і вибухи снарядів. Це коли по декілька разів на день потрібно спускатися в укриття. Але хіба врятуєшся? Багато людей вбиті, поранені, втратили домівку. Мені дуже страшно і сумно коли я чую про ці події. Нелегка доля випала всім українцям.

Я мрію, щоб війна закінчилася і настала перемога. Щоб українці повернулися із-за кордону, щоб ті, в кого вціліли їхні будинки, повернулися додому, щоб зустрілися всі родини, а захисники повернулися до своїх родин.

Я вірю і чекаю на нашу перемогу!

Клименко Софія,

*2 клас, КЗ Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат
м. Сміла, Черкаська обл.*

Лист до воїна

Дорогий солдате!

Ти – герой нашої незламної України. Не шкодуючи свого життя ти пішов захищати всіх нас, рідну неньку -Україну. Я знаю, як тобі там нелегко. Які страшні обстріли і атаки російської армії.

Завдяки твоїй мужності та хоробрості, я ходжу до школи. Але під час тривоги, ми спускаємося в укриття і там продовжуємо вчитися.

Бережи себе і своїх друзів побратимів. Ми чекаємо на всіх вас вдома. Ми з мамою молимося за вас.

Україна переможе! Наш народ не зламати!

Коваленко Вероніка,

*2 клас, Микитицька гімназія,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Лист до тата

Любий мій тато, мій воїн, мій захисник, наша з мамою опора ...

Де ти? Як ти? Чи не холодно тобі? Чи поїв? Ось такі думки переслідують мене кожного дня. Хоча я ще маленька, але я все розумію. Розумію чому мама плаче, розумію чому ти зараз не з нами.

Татку, дякую тобі за те, що ти робиш, за підтримку. Тільки ти вмієш мене розсмішити, розвеселити. А тепер моя черга підбадьорювати тебе. Тато – ти найкращий, найсильніший, найрозумніший!

З нетерпінням чекаю, коли ти повернешся з Перемогою. І вірю, що це вже буде скоро і назавжди!

Люблю, сумую... Повертайся живим! Твоя любляча Вероніка

Кострицький Наум,

*2 клас, КЗ Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат
м. Сміла, Черкаська обл.*

Мій голос – майбутнє країни

Майбутнє нашої країни залежить від кожного з нас. Наші хоробрі воїни захищають нашу рідну землю. Хтось продовжує працювати, виготовляти різні вироби, продукти харчування, хтось водить потяги, автомобілі, інші працюють волонтерами. Нас в школі вчать вчителі. Наше успішне навчання – успішне майбутнє України. Праця кожного українця важлива для перемоги над ворогом.

Я обираю мир! Я за мирне небо, за щасливе життя в рідній Україні!

Кравченко Поліна,

*2 клас, КЗ Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат
м. Сміла, Черкаська обл.*

Лист солдату ЗСУ

Дорогий солдате!

Я дякую тобі за те, що я і мої рідні живі, що ми з братом ходимо до школи і продовжуємо вчитися. Під час тривоги ми ховаємося в укриття. Твоя мужність і хоробрість зупинили ворога. Наше місто не зруйноване.

У школі ми підписуємо вам листівки, малюємо малюнки, приносимо смаколики, мама з бабусею в'яжуть вам шкарпетки. Все це волонтери відвозять вам на фронт. Ми хочемо, щоб швидше настала перемога і ви всі повернулися додому. Ми зустрінемо вас з квітами і обіймами!

Міцюк Ангеліна,

*2 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненської обл.*

Лист солдату ЗСУ

Дорогий солдате, щиро вірю, що ти в теплі та ситий зараз читаєш мій лист. Минув рік повномасштабного вторгнення, рік, як я засинаю з молитвою за кожного з вас. Бабуся постійно казала, що немає нічого страшнішого війни, а ми не розуміли цього... не розуміли, як можна сильно чекати, любити, хвилюватися та ненавидіти водночас. Я дуже ціную твою відвагу, насагу до перемоги, міцність та незламний дух. Ти приклад нескореного українського народу, який через усі приниження та болі проривається із руїн та твердо стає на ноги. Вірю у швидку перемогу, адже у нас є два варіанта, або програє росія, або ми перемаємо. Обіймаю тебе та пам'ятай, всі діти України моляться за Вас!

Ракс Максим,

*2-А клас, РЛ «Гармонія»,
м. Рівне*

Мир очима дітей

Мир – це коли нема людей, які стріляють по нашій країні, заходять на нашу територію без нашого дозволу. Мир – це коли людина не вчиняє зло, коли ніхто не воює, коли всі між собою друзі.

Мир – це ходити у рідний ліцей й гуляти з друзями та молодшим братиком. Це коли усі рідні дома і не треба ховатися у підвал. Щоб люди були щасливі, треба, щоб у цілому світі був мир. Я хочу жити під мирним небом України!

Сороколетова Стефанія,

*2 клас, КЗ Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат
Черкаської обласної ради*

Повертайся живим!

У нашій країні іде страшна війна. Кожного дня гинуть люди. Молоді хлопці і дівчата гинуть на фронті, захищаючи нашу

країну. В містах і селах від бомб і ракет гинуть безневинні мирні люди. Скільки маленьких життів забрала війна! Жодна мати і батько не повинні хоронити своїх дітей.

Повернись живим – це молитва всіх українських матерів!
Повертайтеся з перемогою, наші мужні захисники!

Віримо! Любимо вас! Слава Героям!

Ткаченко Ілля,

*2 клас, КЗ Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат
Черкаської обласної ради*

Лист солдату ЗСУ

Дорогий захисник! Ти – мій герой!

Дякую тобі за спокій, за те, що я ходжу до школи і продовжую вчитися. У рідному місті Сміла ми можемо ходити в магазини, в парки, на дитячі майданчики, гратися з друзями. Ми всі хочемо, щоб кожен захисник повернувся живим із перемогою нашої України над росією. Ми переглянули фільм Дмитра Комарова «Рік» і тепер знаємо, що принесла війна на нашу землю. Молимося всією родиною за вас.

ЗСУ – ви мої супергерої! Слава Україні! Героям – слава!

Ткаченко Тихон,

*2 клас, КЗ Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат
Черкаської обласної ради*

Мир очима дітей

У мене є багато мрій.

Хочу знову полетіти на літаку під час літніх канікул і купатися в морі. Хочу, щоб наш президент знову посміхався, жартував, одягав діловий костюм. Хочу, щоб російських окупантів наші воїни вибили з українських земель. А ми там будемо будувати, допомагати відновлювати все зруйноване і розбите, садити дерева і квіти. Хочу щоб повернулися в Україну всі українці, які виїхали за кордон. Хочу щоб повернулися з

війни наші захисники і щоб більше ніколи їм і нам не прийшлося братися за зброю.

Нам, дітям, хочеться гратися, вчитися під мирним небом. Вірю в нашу перемогу. Я за мир!

Хільченко Ілля,

*2 клас, КЗ Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат
Черкаської обласної ради*

Чому плачуть українські матері

Плакала кожна жінка, народжуючи дитину, бо це неймовірне диво – народження немовляти. Але це були сльози щастя.

Найсміливіші пішли захищати рідну землю від російського ворога. Але не всім вдається вижити у цій страшній війні. Плачуть українські матері за своїми синами та дочками. Скільки вже їх загинуло там, на фронті! Моляться, переживають за дітей і за майбутнє країни.

Небо плаче дощем над Україною, а материні сльози падають на могили дітей.

Довжук Вікторія,

*3 - Г клас, Рівненський ліцей №12,
м. Рівне*

Дорогі Захисники та Захисниці!

Мені дуже сумно, що Ви зараз далеко від своїх домівок та сімей. Ніхто не думав, що у теперішній час нам доведеться захищати Україну, відвойовувати свою ж територію. Але Ви показали, які ми хоробрі та готові до бою.

Ми, діти України, щиро дякуємо Вам за сьогоднішній день, за безпеку, за можливість навчатися...Надіємось, що найгірше вже позаду.

Я вірю, що Перемога уже близько і вона точно буде за нами, адже правда на нашій стороні. Кожен українець має

повернутись додому, а кожна українська сім'я має бути разом. Тримайтеся, будь ласка, а ми обов'язково будемо молитися за всіх Вас. Україна – сильна і міцна держава, вона вистоїть завдяки Вам.

Слава Україні, Героям Слава!

Жук Вікторія,

3-В клас, Рівненський ліцей №12,

м.Рівне

Лист Солдату

Любий мій Солдате, тату!

Цей лист пишу тобі я, твоя донечка Вікторія.

Зараз ти дуже далеко від нас, захищаєш нашу рідну землю від ворогів.

Бажаю тобі якнайшвидшої перемоги. Я хочу, щоб ти повернувся додому, до своєї родини. Ми з мамою спечемо величезного смачного торта, запросимо всіх рідних, друзів і будемо пригощати. Я дуже пишаюся тобою. Ти - сильний, відважний, хоробрий, мужній, веселий, добрий.

Я дякую тобі і всім солдатам, що захищаєте нас і всю Україну. Хвилююсь за тебе, твоє здоров'я, тому я щодня молюся, щоб швидше настав мир.

Качановський Артем,

3 - Г клас, Рівненський ліцей №12,

м. Рівне

Дорогий солдате!

Дякую тобі, що захищаєш нашу країну, наші міста, наші родини.

Дуже за це тебе поважаю і вірю в нашу Перемогу. Завдяки тобі я живу звичним життям: ходжу до школи та на плавання, спілкуюся з друзями, живу в своїй домівці.

Бережи себе, солдате, та повертайся додому живим і здоровим. Пам'ятай, що тебе тут дуже чекають твої рідні та близькі, твоя сім'я.

*Козак Володимир,
3-А клас, ліцей №24,
м. Рівне*

Лист солдату ЗСУ

Привіт, Солдате!

Ти живий. У руках тримаєш автомат. Це значить, що моя сім'я сьогодні може мирно спати.

Ти пішов на війну. Ні на секунду не вагався. Ти знав, що це наша земля, і ніяка зла сила не має права її топтати, ганьбити й зневажати. Зібрати сили всі в кулак, іти на бій, не знати страху – це твоє завдання.

Ти знаєш, в тебе за спиною ліси, поля, міста і села. Там живуть наші вільні, щирі люди. Борониш ти людські життя, борониш неньку Україну. Стоїш у холод, спеку, дощ на стражі.

Я ж, малий. Що можу я? Молюся Богу, щоб беріг тебе у важкі дні, дав силу, оберігав від бомб, снарядів і негоди. Я виросту і мрію стати гідною зміною нашим захисникам. Учусь, читаю, хочу я, щоб повернувся ти в рідну хату. До мами, дружини, до дітей. Приніс нам Перемогу.

Це буде. Неодмінно буде. Ми пишаємося тобою, твоїми побратимами. І дуже вдячні за мирний сон, за змогу ходити до школи, за можливість бути з рідними. Ти просто пам'ятай, що за спиною в тебе люди, які тебе люблять, чекають.

Повертайся живим!!!

*Марченко Данило,
3-В клас, Рівненський ліцей №12,
м. Рівне*

Бажання жити в мирі

Усі люди на Землі хочуть жити в мирі, але не завжди це виходить.

Деякі намагаються захопити чужі землі і мати там свою владу. Тоді починається війна. Вона забирає життя людей, руйнує домівки. Люди стають злими і сумними, бо втрачають рідних та близьких.

Наші військові роблять усе для того, щоб захистити землі України від окупації, щоб не бомбили міста, не вбивали мирних жителів.

Багато людей допомагають воїнам. Дорослі займаються волонтерством, забезпечують воїнів їжею, грошима, купують різноманітну техніку. Діти – виготовляють листівки з побажаннями добра, спокою, міцного здоров'я та швидкого повернення. А ще передають солодкі подарунки, зроблені власноруч.

Я відношуся з повагою і пошаною до військових, бо вони сміливі, хоробрі і сильні. У них одна мрія – повернутися додому з перемогою! І тоді настане мир.

Мир – це злагода між країнами, людьми, коли немає сварок, бійок, війн.

Якщо вже і почалася війна, то треба намагатися заспокоїтися через перемовини, дипломатично, домовитися між собою про перемир'я, працювати разом, дружно.

Бо мир – це найкраще, що є в світі!

Я за мир!

Морозова Златослава,

3 - Г клас, Рівненський ліцей №12,

м. Рівне

Любий таточку!

Ти зараз так далеко. Відчуваю, як тобі важко, а подекуди й страшно, та ми з мамою віримо, що ти вистоїш, витримаєш і обов'язково повернешся додому з Перемогою. А сил і наснаги тобі нададуть наші любов, віра та надія на краще.

Знай, що для мене ти – найсильніший, найвідважніший та найдорожчий! Ти – мій Герой, який віддано захищає кожен клаптик своєї рідної землі, мене, маму і ніколи не відступить.

Тож нехай з тобою будуть Божі ласка, опіка та благословення, а оберегом служить моя та мамина любов.

Бережи себе. Ми чекаємо!

Твоя донечка Злата. 21.02.2023 рік

Петрик Марія,

*3 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради
Дубенський район, Рівненська обл*

Доброго дня Невідомий, дорогий мені Солдате!

Щодня дивлюся новини й щиро вболіваю за усіх вас. Молю Бога кожного дня, щоб цей жах нарешті закінчився, і настала перемога. Щоб наша держава процвітала у мирі і злагоді. Бажаю, щоб Господь зберіг всіх воїнів України від усякого лиха.

Повертайтеся, дорогі воїни, живі і здорові! Нехай любов усіх українських дітей, буде вам оберегом, навіть у найзапеклішому бою. Чекаємо вас, любимо, віримо у вашу перемогу!

Причена Аріна,

*3-Б клас, ліцей №24,
м. Рівне*

Лист солдату ЗСУ

Артем, привіт, це я - Аріна. Ти теж солдат ЗСУ, тому я для тебе напишу цей лист. Я була у тебе на похороні і бачила, як тебе везуть у труні. Мама з татом плакали, так собі, а я і баба Валя плакали найбільше.

Ти був дуже добрим дядьком і нас з дівчатами дуже любив, а тепер ти мертвий і лежиш у труні. Коли їхала поліція та інші машини, всі люди ставали на коліна і ввечері молилися.

Я хочу, щоб ти повернувся на цей світ і ми з Уляною та Іларією прибігли до тебе, а ти нас взяв на руки. Я тебе досі люблю і буду завжди пам'ятати.

Шкода, що тебе вбили росіяни, але тепер ти будеш янголом.

Степанюк Ольга,

*3-А клас, Рівненський ліцей №24,
м. Рівне*

Лист солдату

Надворі весна... Уже друга важка і незвична для нас весна. Весна, яка не приносить радості від ясного сонечка, від ніжного

цвіту перших квітів, від співу перших птахів, від пробудження природи після зимового сну. Цей сон ніби триває від 24 лютого минулого року. Саме в цей день на нашу рідну землю прийшов лютий ворог – війна. Життя, немов поділилося, на «до» та «після», зміст життя набув нового сенсу. Речі, які були для нас звичними і непомітними, цінуються зараз надзвичайно.

У цей непростий час хочеться звернутися до Тебе, наш український солдате! Ти – прояв мужності, хоробрості та незламності нашого народу. Твій подвиг безцінний! Ти жертвуєш своїм комфортом, безпекою і, найголовніше, життям заради нашого майбутнього, спокою та миру, свободи і незалежності неньки-України. Зараз, як ніколи, я зрозуміла, що ми найщасливіші люди на Землі, бо маємо таких мужніх і незламних захисників. Завдяки Вам ми можемо жити звичним життям: працювати, навчатися, гуляти, відвідувати школу і гуртки, хоча іноді цей безтурботний час перериває сигнал повітряної тривоги. Але ж ми живемо у своїх домівках, спимо у своїх теплих ліжках, які Вам заміняють глибокі окопи і холодна земля. Ми маємо можливість у комфортних умовах на своїй кухні готувати їжу, чого не скажеш про Вас. Завдяки Тобі, мужній солдате, ми маємо змогу святкувати свята поруч із рідними та близькими, а Твої рідні моляться і чекають Твого повернення додому. Разом з ними молимося і ми за Твоє життя, успіх і якнайшвидшу перемогу.

Доземний уклін Тобі, наш солдате! Величезне щире людське «спасибі» за наш захист і спокійний сон! Божого захисту та покрову Тобі у ці важкі часи та швидкого повернення додому, до батьків, дружини і дітей. А нам усім – перемоги і мирного українського неба! Повертайтеся живими, наші захисники!

Слава Україні! Героям слава!

*Татарчук Олександр,
3-В клас, Рівненський ліцей №12,
м.Рівне*

Лист Солдату
Дорогий Солдате!

Пише Тобі учень 3-В класу Рівненського ліцею №12
Татарчук Сашко.

Ми незнайомі, але сподіваюся, що Тобі буде приємно
отримати від мене цей лист.

Ти – мій захисник. Я дуже за Тебе хвилююся і хочу
підтримати, адже Ти оберігаєш нас від сильного ворога. А це –
нелегка праця.

Ти – мужній, сміливий, відважний, безстрашний і маєш
добре серце. Коли я виросту, то хочу бути таким сміливим, як
Ти.

Я дуже люблю свою країну – Україну!

Хочу побажати Тобі міцного здоров'я та терпіння,
спокійної та легкої служби і швидшого повернення до рідних.

Дякую Тобі та Твоїм побратимам за те, що Ви захищаєте
нашу неньку – Україну, за те, що я маю щасливе дитинство, за
можливість ходити до школи, жити і мати родину. Адже Ти
борешся за моє майбутнє. За все це я завдячую Тобі, бо Ти
захищаєш мене коли, навіть, йде сніг чи дощ і дує сильний вітер.
Ти захищаєш нашу Батьківщину і наш дружній народ від ворогів
ціною власного життя!

Ми з моєю родиною ніколи не забудемо того, що Ви
робите для всіх нас.

Дякую за мирне небо над головою!

Я пишаюся Тобою!

Бережи себе, мій дорогий Солдате!

З повагою, Олександр, м.Рівне

*Фіщук Маргарита,
3-А клас, Рівненський ліцей 24,
м. Рівне*

Мир очима дітей

Я - маленька українка, мені лише 8 років, але я знаю, що таке війна. Війна – це коли так моторошно гуде сирена і треба спускатися в підвал. Війна – це коли на майдані «Плине кача» і багато людей у чорному одязі плачуть над домовинами, що оповиті синьо-жовтими стягами. Плачуть українські матері, дружини і діти.

А я не хочу плакати і страждати, коли чую новини зі сходу і півдня України. Я хочу миру. Мир – це коли сміються діти, коли вдома мама і тато, а на кухні пахне смачною кавою і печивом. Миру хочуть усі українці. Вони хочуть садити дерева і квіти, будувати гарні будинки і рости дітей.

Мир обов'язково прийде на нашу землю. Мир завоюють наші славні воїни і наш Президент.

А я намалюю на майдані усміхнене сонце і великими літерами напишу: «Хай завжди буде мир!»

*Шевчик Станіслав,
3-А клас, РЛ «Гармонія»
м. Рівне*

Війна, на жаль, не тільки сниться...

Я хочу жити без війни. Я хочу прокидатися кожного ранку у обіймах своїх найрідніших людей. На жаль, зараз багато українців покинули свої домівки і виїхали в різні куточки світу. А це через те, що в нашій країні страшна війна. Вона змінила життя всіх українських людей. Зараз всі живуть у постійному страху і тривозі.

Та український народ незламний. Усіх нас об'єднує одне велике бажання: перемога і мир. Мир – це коли ніхто не свариться, ніхто не б'ється, коли всі дружать. Мир – це коли не валяться рідні будинки від ворожих обстрілів. Мир – це коли всі живі і здорові. Мир – це коли немає війни.

Я не хочу, щоб мені снилася війна. Хочу, щоб вона швидше закінчилася. Нехай всі захисники нашої країни повернуться живими додому.

Я хочу жити у мирній, сильній, незалежній Україні!

*Басюк Анна,
4-В клас, РЛ «Гармонія»
м. Рівне*

Лист воїнам ЗСУ

Минуло вже більше року, як триває війна. У цей надважкий час дуже важливо підтримувати один одного, а особливо тих, хто зараз б'ється з ворогом.

Щиро дякую вам, воїни ЗСУ, за те, що поки ви боритеся на фронті, я можу гуляти з друзями, пити чай. Хочу сказати декілька приємних для вас слів. Ви дуже сміливі, позитивні та незламні. Завдяки вашій важкій праці, я можу спати спокійно і не боятися, що у мій дім прилетить ракета. Зараз усі мріють, щоб настав мир і не було чути звуки сирени. Я сподіваюсь, що війна зовсім скоро закінчиться і все буде добре. Я кожного дня молюся, щоб ви повернулися здорові додому до своїх рідних. У цей важкий час нехай Бог оберігає вас від лихої долі. Ви покинули свою домівку, друзів, рідних, мирне і затишне життя і пішли виконувати свій синівський обов'язок – захищати Батьківщину.

Пишаюся вами і вірю у вашу незламність!

Слава Україні!

*Глушко Злата,
4-В клас, гімназія №154,
м. Київ*

Повертайся живим!

Вчора була неділя, вихідний. Це був гарний теплий весняний день. Ми родиною, мама, тато і я, гуляли в міському парку. Милувалися первоцвітами, слухали чарівний спів пташок, вдихали прозору свіжість ранньої весни.

Та раптом залунала тривога. Ми поспішили в укриття. Тут я збагнула: за мить радісна картинка змінилася на тривожну. Все втратило яскраві фарби – життя стало сірим.

І я подумала про тебе, воїне. Як тобі там зараз в окопі, під постійними обстрілами, де не видно неба за градами та ракетами, де чути лише вибухи і свист куль... Моє серце переповнюється вдячністю тобі за спокійний сон, за веселі ігри з друзями, за можливість навчатися в школі, відпочивати, займатися улюбленою справою.

Хочеться щиро обійняти тебе, захиснику, притулитися і подякувати тобі за мужність та відвагу, за хоробрість, безстрашність, за безмежну любов до свого рідного народу. Молюсь за тебе, Герою, і щиро прошу:

- Повертайся живим!

Гурінчук Ангеліна,

*4 клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей,
Рівненський район, Рівненська обл*

Моє звернення до людей світу

Хочу розказати усім про свою рідну, квітучу Україну. Україна славиться красивою природою. В Україні живуть ввічливі, дружелюбні та дуже хороші люди. Столицею України є квітуче, красиве місто Київ. У місті Києві є багато визначних місць, які варто відвідати усім українцям. З усього світу люди з'їжджалися до нас в Карпати та Одесу, щоб полікуватися та відпочити. Україну омивають Чорне і Азовське моря. Тут улітку відпочивали тисячі людей. Діти дуже часто їздили відпочивати у Крим.

Але в один момент в мою Україну прийшла страшна війна. Вона перетворює в руїни міста моєї України. Руйнує будинки, університети, лікарні, дитячі садки. Чужі люди, які прийшли сюди, знущаються, вбивають мирних людей.

Хочу подякувати нашим захисникам. Якби не вони, ті нелюди прийшли б і до мене в село. Я маленька українка, яка хоче миру. Мені боляче дивитися як наші захисники віддають

свої життя, як ракети влучають у багатоповерхівку. Я маленька українка, яка, як і всі діти світу, хочу зростати у мирній країні.

Хочу, щоб всі люди прочитали цей твір та не переставали допомагати нашій армії, нашим захисникам. Разом ми зможемо перемогти ворога . Слава Україні!

*Маринич Марія,
4-В клас, гімназія №154,
м. Київ*

Любий воїне!

Ти знаєш, що у нашому місті дуже часто лунають повітряні тривоги. Це нагадує не про війну, а про твою відвагу, хоробрість, відданість. Ці тривоги нас не лякають, бо знаємо, що ти пильний і влучно стріляєш по ворожих ракетах. Ти – супергерой для мене та моїх однолітків. Лише завдяки тобі та таким, як ти, я можу ходити до школи, бачитися з друзями, жити у своєму будинку, прокидатися у своєму ліжечку, займатися тим, що мені до вподоби! Дякую тобі за все це!

Бережи себе та якнайшвидше повертайся живим та здоровим до свого дому та своїх рідних!

Знай, що ми любимо тебе, молимося за тебе та подумки обіймаємо!

*Мацкевич Михайло,
4 клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей,
Рівненський район, Рівненська обл.*

Лист солдату ЗСУ

Дорогий солдате! Свій лист до Вас я напишу у вигляді подяки, яку хочу Вам висловити. Дякую Вам та Вашим товаришам, що на сьогоднішній день я можу сміло називати себе українцем, спати ночами, ходити до школи та знаходитися поруч з рідними та близькими. Саме завдяки Вашим зусиллям ми живі. Саме завдяки Вашій важкій праці я у рідному селі ще не пізнав, що таке війна, та яка вона жорстока і страшна насправді. Ви захищаєте нас від лютого, злого та недоброго ворога,

намагаєтеся всіма своїми зусиллями прогнати та викоринити його з нашої рідної української землі, де проживає чудовий український народ. Завдяки Вам я мав змогу зустріти Різдво у колі сім'ї та заспівати коляду. Я дуже поважаю Вас та ціную Ваш захист. Кожен день молюся за Вас та прошу Бога, щоб він додав Вам більше сили, щоб ангел-охоронець завжди був на Вашому плечі та оберігав Вас. Ви є ГЕРОСМ для всіх нас і даруєте нам можливість прожити новий день. Я дуже вірю, що наша країна знову буде процвітати, що сім'ї знову возз'єднаються, дочки та сини побачать своїх батьків, настане мир та спокій. Я вірю у Вас та Вашу перемогу. Бережіть себе та повертайтеся живими додому, де на Вас чекають рідні, а я і надалі продовжуватиму молитися за Вас. Обіцяю!

Слава Україні! Героям слава! Перемога за нами!

*Панкратова Тетяна,
4 клас, Філія «Іваницька початкова школа» ОЗ
«Малошпаківський ліцей»,
Рівненська область*

Війна у моєму житті

Так сталося, що у моє життя прийшла війна.

Як зараз пам'ятаю той день...Це було як у страшному сні. Мама з молодшим братиком поїхали в лікарню, тато рано пішов на роботу, бабусі доручили нас відвести до школи та садочка. Та раптом все несподівано змінилося, перевернулося з ніг на голову! Ми почули вибухи! Люди панікували, метушилися, не знали, що коїться.

Кожен день ми бачили колони ворожої військової техніки, літали ракети над будинками та вибухали недалеко від нашого села Новогорівка, що у Васильківському районі Запорізької області. Я, моя сестра Маргарита, мої брати Андрійко та Олексій з мамою Юлею і татом Дмитром прожили в окупації два місяці. Так страшно і тривожно мені ще не було ніколи.

Мої батьки вирішили нас рятувати. Зібрали найнеобхідніше та з великими проблемами вивезли нас на підконтрольну

територію України в місто Запоріжжя. А вже пізніше на Захід України за тисячу кілометрів у село Дворовичі Рівненського району, Рівненської області до маминих родичів, залишивши в окупації усе майно, речі, наші улюблені іграшки, наших друзів. Ми залишилися без нічого, тільки один в одного.

Нас дуже тепло прийняли на новому місці.

Тут познайомилася з новими друзями, пішла до нової школи у селі Іваничі. Я почувуюсь тут затишно, але сумую за рідною домівкою, друзями, школою, улюбленою собачкою, яка зветься Юма.

Сподіваюсь, що більше не побачу і не почую звуків вибухів, і тут люди не дізнаються, що таке страждати, залишивши своє життя в минулому, щоб почати все з початку.

Я хочу миру в країні, сподіваюсь, що Бог почує мої молитви та поверне дітям батьків, матерям їхніх синів та дочок, жінкам чоловіків.

Вірю, закінчиться війна, настане мир і ми обов'язково повернемося додому.

Бриж Вікторія,

5-Б клас, ОЗ «Люхчанський ліцей»

с. Люхча, Сарненський р-н, Рівненська обл.

Війна, на жаль, уже не сон...

Війна... Скільки болю, страждання, горя у цьому маленькому та такому гучному слові.

Ось уже минув рік, як страшна звістка облетіла всю державу. А лютий, здається, так і не закінчився.

Ми опинилися ніби у сні, від якого не можна прокинутись. Країну миттю охопив вогонь від тяжких снарядів. Красиві, мальовничі українські міста і села зазнали руйнувань. Славетні будинки почали падати один за одним. Багато невинних людей опинились під завалами й стали Ангелами-охоронцями у полі бою із ворогом. Земля застогнала від того болю, здригалося все у страху. Сотні, тисячі, сотні тисяч патріотів повстали на захист рідної землі. Вони йдуть у бій з гідною посмішкою, з гордістю за

свою Батьківщину, з піснями, які піднімають героїчний дух нашого народу. Скрізь лунає:

А ми тую червону калину підіймемо.

А ми нашу славу Україну, гей-гей, розвеселимо.

Багато наших захисників полягло у полях за незалежність, за волю, за ліси, степи, гаї, поля, якими в дитинстві бігали босоніж. І навіть перед лицем смерті воїни з гордістю вигукують: «Слава Україні!»

Тож ми свято віримо у Перемогу, бо маємо славний козацький рід, який життя віддасть за волю, бо, як говорить народна мудрість: «Нашому роду нема переводу!»

Ми вдячні захисникам за сонячні ранки, за світле небо, за Батьківщину. Ми пишаємося сміливцями і віримо, що скоро звідусіль залунає: «МИР!»

Будько Максим,

5 -В клас, Рівненський ліцей №8,

м. Рівне, Рівненська обл.

Чому я голосую за мир

Від миру залежить наше майбутнє. Найвища цінність миру – це життя, коли люди живуть спокійно, земля не здригається від страшних вибухів. З 24 лютого це відчула кожна українська родина. Хочу жити в мирній та сильній країні, щоб громадяни України пишалися своєю державою. Слава Україні!

Бурич Захар,

5 – А клас, Рівненський ліцей №8,

м. Рівне, Рівненська обл.

Чому я голосую за мир

Я - за мир, бо страждають невинні люди: батьки, мами, дідуся, бабусі. А школярам важко вчитися, адже тривога не вибирає, коли звучати. Часто це буває на уроці, коли ти зосередишся на розв'язанні задачі. А ще не можна зустрітися з друзями, поки тривога. Я переконаний, що всі розуміють, що краще вчитися, а не сидіти в укритті, краще гуляти з друзями,

дивитися на мирне небо чи на пасажирські літаки. Я голосую за мир.

Віюк Аліна,

5-Б клас, школа-ліцей №12,

м. Рівне

Війна, на жаль, уже не сон...

Фатальний ранок. Гучні й неприємні звуки, які окутали моє тіло страхом та невідомістю. Батьки ввімкнули телевізор, радіо, читають новини в телефоні. Війна. Розпочалася, ні, підкралася ще ближче ненависна війна. Вже тут? Поруч? Скоро ми побачимо танки та літаки? Страшно. Я не хочу цього. Окупанти вже неподалік Києва. Це ж так близько. Це ж наша столиця, у якій я так мріяла побувати. Вже чути вибухи, тепер неподалік гинуть люди. Міцні будинки падають, наче карткові. Сьогодні ж мав бути звичайний ранок. Сьогодні просто четвер. Як завжди. Я знову мала йти до школи. Під час пандемії це й так не надто часте задоволення. Чому це сталося саме з нами? Так багато питань, але так мало відповідей. Батьки збирають речі. Куди? Куди ми тікатимемо? Чому ж ми повинні залишати рідний дім? Ця невідомість відбирає можливість дихати. Ти не знаєш що буде завтра, за годину, за хвилину. Побачиш ракету чи ні, продовжиш жити чи існувати. Ми не знаємо нічого. Окупанти підкрадаються до нас, шепочуть на вухо, що вбиватимуть. Мені лише десять років. Чому за своє маленьке життя довелось пережити стільки жахів? Майдан, АТО, коронавірус, повномасштабне вторгнення. Ми не вимикаємо новини. Слухаємо. Тепер зачиняємо двері рідної оселі. Тато залишається. Рідні залишаються. Лише я, мама та сестра. Тепер ми лиш утрюх. Ми повернемось додому? Чи побачу я ще раз свою улюблену ляльку? Чи обійму ще раз тата? Я подорослішала. Сьогодні мені не десять, а всі п'ятдесят. Мене більше не цікавить яку сукню купити, тепер у моїй голові зовсім «дорослі» питання. Війна. У голові, наяву. Ось мої хрещені пішли добровольцями на війну. Самі захотіли сидіти в холодних окопах та відчувати присмак смерті за спиною. Минає час.

Страшна звістка. Один з хрещених назавжди залишився в смертельному окопі. Ми більше не зустрінемось, він не візьме мене на руки й ми не заколядуємо за святковим та багатим різдвяним столом. Війна поруч. Незалежно від того десять тобі чи тридцять років, живеш у Рівному чи в Миколаєві. Це жахіття біля нас і з нами. Біль у кожного різний, однак рани на серці подібні. Про це вам не скаже жоден лікар.

Прокидаюсь. У календарі 24 лютого 2022 року. Мама просить збиратись до школи, у новинах розповідають про погіршення погоди. Наснилось. Черговий жахливий сон. Я знову під час пандемії піду до школи. І всі живі. І всі поруч. І блакитне небо чисте й мирне.

*Гнитецький Максим,
5 -В клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська обл.*

Я голосую за мир

24 лютого на українських землях розпочалася широкомасштабна війна. У нашу країну прийшли орки. Вони безжально знищували мирне населення, вбивали навіть дітей і людей похилого віку. Нікого не шкодували.

Тоді у наших школах припинилося навчання, бо в країні на основі Указу Президента України було введено військовий стан. Зі сльозами на очах ми читали указ: «У зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» постановляю:1. Ввести в Україні військовий стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб...»

Діти довго не могли зрозуміти, що коїться в Україні. Чому гинуть мирні люди? Чому знищуються міста та села? Чому?.. Чому?..

Але ми змогли опанувати себе, почали захищатися, вчилися жити, ховаючись в укриттях. Я вірю, що все скоро закінчиться.

Ми звільнимо наші міста, всі повернуться до своїх домівок. На наших землях знову буде мир.

Я чекаю на Перемогу. Щодня з нетерпінням чекаю повідомлення, що ЗСУ вигнали ворогів із нашої землі, що довгождана Перемога ошчасливила кожного. Я голосую за мир!

*Зубрій Артем,
5 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ми наближаємо перемогу!

Ми голосуємо за мир, всі діти неньки-України. За цей жахливий, невимовний болю рік, ми, діти України, подорослішали, немов на десять років. У наших серцях і на устах лише одне єдине бажання: щоб закінчилась війна та настав мир на нашій Батьківщині. З вірою, любов'ю та підтримкою в серцях ми щиро вам вклоняємось за відвагу, захист та незламність, найкращі наші збройні сили України! Сила духу нашого незламного народу непереможна. В єдності ми обов'язково переможемо, і настане мир та спокій не лише в нас в Україні, а й у всьому світі!

*Кириченко Олександр,
5 -В клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська обл.*

Чому я голосую за мир?!

Я голосую за мир, тому що в нашому світі дуже мало щирої доброти й любові. І нам потрібно її оберігати. Зараз помирають невинні молоді хлопці ЗСУ. А ми маємо їх щиро підтримувати, тому що завдяки їм, ми можемо спокійно пересуватися вулицями й навчатись. Ми не маємо страждати із-за політичних конфліктів. Маємо дружно співпрацювати з іншими союзами та країнами. Тоді світ був би щасливим.

*Ковальчук Андрій,
5 – А клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська обл.*

Чому я голосую за мир?

Я голосую за мир, тому що війна - це найжахливіше, що є у світі. Війна руйнує домівки мирних жителів, нищить цілі міста та села. Але найстрашніше, що гинуть мирні люди, страждають діти та не всі повертаються з поля бою воїни. Під час війни руйнуються людські долі.

А коли панує мир, країна має змогу розквітати, люди веселитися, а не тривожитися, що крилата ракета зруйнує їхній дім. Діти можуть подорожувати з класом та вчитися у світлих класах, а не ховатися в укритті. Мені буває дуже страшно, коли виє сирена, коли звучить сигнал оповіщення і попереджає про повітряну тривогу. Хочу веселих пісень, щасливих ранків і щоб усі рідні збиралися ввечері за одним столом. Я голосую за мир. Щасливе дитинство можливе тільки в мирній країні.

*Колеснік Анна,
5 -В клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська обл.*

Я голосую за мир

Моя Батьківщина – Україна. Тут я народилася і зростаю. Мені важливо, щоб у моїй країні панував мир, добро і злагода. Я хочу миру, щоб спокійно ходити по своїй рідній землі. І тому я голосую за мир, У мене болить душа, коля я дізнаюсь, що там в АТО вмирають люди, діти залишаються сиротами, матері хоронять своїх синів.

Без миру людям не захочеться жити на цій землі, тому наступний день, чи взагалі виживиш.

Я люблю Україну, і я хочу щоб на цій Богом даній землі не було війни! Дав боже миру.

*Кондрась Катерина,
5 - Г клас, Рівненський ліцей № 24,
м. Рівне*

Лист солдату ЗСУ

Дорогі наші захисники!

Я хочу цей лист адресувати татові і його побратимам. У мене тато зараз служить у лавах ЗСУ і я дуже цим пишаюся. Я в захопленні від вашої сили волі, від вашого терпіння й мужності. Знаю, що вам зараз не легко, але тато говорить, що у вас все добре і скоро закінчиться війна. Я надіюся, що незабаром настане той час, коли ви всі повернетесь до своїх дімонок, до своїх діток і настане мир.

Найголовніше на даний момент перемогти в цій несправедливій і жорстокій війні. А вам, дорогі солдати й тобі, тату, сили, мужності й великого терпіння. Ми вас любимо й чекаємо всіх живими й здоровими у квітучій й переможній Україні! Слава Україні! – Героям слава!

*Кравчук Назар,
5 – А клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська обл.*

Чому я голосую за мир

У нашій країні трапилася біда – розпочалася війна. Її причину я не можу зрозуміти. Ніхто не чекав і не хотів війни. Адже війна - це вбивства, руйнування та біль. Вона приносить лише страждання. Тому я бажаю, щоб настав мир.

Хочу, щоб не лунали сирени, не літали ракети. Хочу, щоб мій друг Ілля з мамою та сестричкою повернулися в Україну. І сотні тисяч таких українців, як і вони теж повернулися до рідних. Хочу, щоб усі вкраїнські захисники повернулися з перемогою до своїх сімей. Хочу навчатися в класі, а не бігти в укриття, щоб заховатися від вибухової хвилі, яка знищує все живе на шляху. Хочу бачити радісні обличчя однокласників, а не очі, у яких блищать сльози...

Мир приносить розвиток, любов і затишок. Тому я голосую за мир і дуже сподіваюсь, що він ось-ось настане.

І хочу завершити словами з інтернету: «Мир – це свобода, заснована на визнанні прав будь-якої людини. Мир – чеснота цивілізації, війна – її злочин. Потрібно сторіччя, щоб відновити те, що зруйнував день війни». Я голосую за мир!

*Лесько Анастасія,
5 - Г клас, Рівненський ліцей №24,
м. Рівне*

Лист солдату ЗСУ!

Любі Воїни Світла!

Сьогодні для мене кожен з Вас став, як і тато з мамою, найріднішими! Розумію, що маю можливість навчатися, спілкуватися з друзями, милуватися сонечком завдяки тому, що Ви впевнено тримаєте над нами небо. Знаю, що ви надзвичайно мужні, сміливі та розумні й ніколи не дасте підлим ворогам загарбати нашу чудову країну. А ще ми всією сім'єю молимося за вас зранку й ввечері. Просимо Бога, щоб дав вам сили здолати зло та вберіг від куль та іншої зброї. Одного разу ви мені навіть приснилися: втомлені, але усміхнені та з добрими очима. Знаю, що ви такі! Так хочеться, щоб якнайшвидше була Перемога і щоб ви повернулися до своїх рідних живими та здоровими! Вірю у вас, бо українські воїни найкращі! Обіймаю кожного з вас міцно- міцно! Знаю, що не можу зараз це зробити руками, то прошу, щоб замість мене вас обійняв своїми крильми ангел-охоронець. І якщо ви відчуете приємне тепло, знайте, що українські діти разом з ангелами поруч!

До зустрічі під мирним небом! Слава Україні! – Героям слава!

*Лесько Роман,
5 - Г клас, Рівненський ліцей №24
м. Рівне*

Україна – єдина!

«У єдності сила народу, Боже, нам єдність подай», - чуємо в молитві, про те, що потрібно єднатися, нам часто розповідають у

школі і вдома. Але зрозуміти силу єдності найбільше змогли, коли розпочалася війна. Уже набагато підступніша росія прагне роз'єднати нашу Україну, наш народ. Спочатку вони багато разів забороняли нашу рідну українську мову, завжди вона їм заважала: і в піснях, і в літературі, і у фільмах. Наполегливо їй зухвало поширювали різну неправду, щоб посварити захід і схід, південь і північ, і навіть змінювали нашу історію. А тепер вирішили роз'єднати зброєю, підло напавши. Проте вони не врахували, що український народ особливий!

Станем, браття, в бій кривавий від Сяну до Дону,

В ріднім краю панувати не дамо нікому ...

Ці слова в Державному Гімні не випадкові, бо наш народ уміє об'єднуватися та боротися! Сьогодні ми довели всьому світові, що українці єдині та незламні. Завдяки своїй єдності Україна перемаже!

І як би не старалися вороги, нас не здолати, бо Україна – єдина!

Попчук Богдан,

5 -В клас, Рівненський ліцей №8,

м. Рівне, Рівненська обл.

Я голосую за мир

У моїй країні з 2014 року йде війна. Її розпочала росія. На мою думку, мотив цієї війни не розуміють навіть самі росіяни. Велику роль зіграли неправдиві новини, які транслювалися на російському телебаченні. Упродовж багатьох років їх готували до захоплення нашої країни.

Зараз усьому світові зрозуміло, що ця війна є безглуздою і з великими жертвами. Адже в 21 столітті війна немає ніякого сенсу, має сенс лише економічний розвиток, розвиток права і свободи людини. Будь-яка війна приречена на провал.

Якщо я голосую за мир, то це означає, що я вірю в мирні засоби вирішення конфліктів та підтримую розвиток дипломатії. Я бажаю, щоб наші лідери працювали над тим, щоб національні та

міжнародні конфлікти вирішувалися без використання насильства та військової сили. Також підтримую співпрацю та діалог між народами, я за ініціативи, які спрямовані на знищення напруження між країнами. І як сказав наш Кобзар:

І буде син, і буде мати,
І будуть люде на землі.

Я голосую за мир!

*Пришко Станіслава,
5 - А клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська обл.*

Я голосую за мир

Уявляєте! Сьогодні вранці я прокинулася від того, що мама комусь по телефону сказала: «Слава Богу! Закінчилася війна...» Але це були не всі слова, сказані мамою, тому дуже засмутилася, повернувшись у реальність.

Війна! Війна! Війна! Вона в кожного українця на порозі, топче людські душі, сіє неспокій, руйнує мирне життя.

Війна – це страшне лихо. Так хочеться складати плани на майбутнє, але... Хтось планував подорожувати з батьками. Комусь хотілося відсвяткувати день народження у родинному колі. У кожного різні цілі, але бажання одне – жити.

Нешадна війна поламала всі плани. Уже немає в когось тата, а, може, й мами. Хтось не дочекався брата, товариша, подруги або просто знайомого. Гинуть молоді, сильні, мужні, відважні Захисники. Також страждають невинні громадяни. Зруйновані будинки, важливі об'єкти. Дорослі й діти – дні і ночі в темному підвалі. Невичерпні ріки сліз та крові – це все наслідки війни.

Чому я голосую за мир? Тому, що хочу мирного майбутнього, щоб рідні завжди були разом і не розлучалися. А ми з однокласниками творили свої проекти у світлому кабінеті, а не у сховищі. Щоб було вдосталь води та їжі. Щоб ми забули неприємне виття сирен, щоб нам приходили приємні звістки на телефон, а не повідомлення про повітряну тривогу.

Я голосую за мир!

*Полюхович Ірина,
5 – А клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська обл.*

Чому я голосую за мир

Я хочу перестати боятися, переживати. Я хочу їздити в ліс, на море, до озера, як колись...

Я хочу поїхати в гості до своєї тітки і бабусі, які живуть біля кордону з Білоруссю. А зараз ця поїздка дуже небезпечна. Я хочу, щоб мої родичі, які воюють, повернулися додому живими.

Усі ми втомилися від війни, від постійної тривоги, від неспокою і напруги. Ще в пам'яті живуть спогади про мирне життя, але 24 лютого 2022 року знищило мир на землі. Хочу, щоб прийшов мир, повернулася радість життя. Щоб не гинули люди, не руйнувалися ракетами міста і села, щоб Захисники були вдома зі своїми сім'ями, щоб ми не тікали в укриття під час сигналу «Тривога», щоб не шукали прихистку за кордоном...

Усі українці прагнуть миру. І я голосую за мир!

Хай буде мир на Україні!
Сьогодні! Завтра! І завжди!
Як споконвіку і донині,
Україну будем берегти!

*Пузаненкова Анна,
5 - Г клас, Рівненський ліцей №24,
м. Рівне*

Я за мир

В Україні зараз йде війна. Війна – це жахливо. Через війну гине багато людей, але проблема не тільки в загибелі військових. Через війну страждають звичайні люди. Багато українців виїжджає за кордон, щоб врятувати життя своїх сімей. Коли триває війна, падає економіка країни, люди втрачають роботу. Війна дуже змінила життя української молоді. Багато хлопців і дівчат стали на захист рідної землі, інші – волонтерами.

Війна – це біда, яку треба не тільки пережити, але осмислити. Вона не тільки руйнує, але й згуртовує народ, зміцнює заради віри в Перемогу добра над злом.

Війни руйнують світ. Я дуже хочу, щоб Україна перемогла якнайшвидше і в усьому світі настав мир.

Романович Емілія,

5 - Г клас, Рівненський ліцей №24,

м. Рівне

Війна, на жаль, уже не сон ...

Нас спіткало велике горе. Раніше я бачила війну тільки у фільмах, а зараз переживаю з кожним українцем. Мені складно уявити, що відчуває кожна дитина, жінка чи воїн, перебуваючи на полі бою. Є діти, які знаходяться у місцях, де йдуть бої, вони сидять у холодних підвалах, це дуже страшно. А є жінки, які на полі бою надають першу допомогу пораненим або втратили рідних. І воїни, про них я найбільше хвилююся, бо маю близьких людей, які там. Що вони думають, що відчувають? Чи це їх останній бій? Чи це їх останній день? Чи це їх остання хвилинка?

Тільки зараз я почала думати, наскільки це страшно, хвилююче. І щодня я надіюсь, що повернуться живі! Я зрозуміла, що життя у нас одне і воно безцінне. Тому молюся Богу, щоб війна була тільки у книгах. І ми жили вільно та з Перемогою у нашій Україні!

Семенова Анна,

5 – А клас, Рівненський ліцей №8,

м. Рівне, Рівненська обл.

Я голосую за мир

Я голосую за мир, тому що люблю спокій, злагоду, гармонію. Коли в країні мир, то скрізь панує щастя. А якщо війна, то всіх огортає смуток. Повітряна тривога викликає в мене емоційні переживання, у душі з'являється сум, а серце тріпотить, як маленька пташечка в чийось руках.

Емблемою миру є добрий білий голуб. Його зображують на копійках, листівках, емблемах, пам'ятниках. Деколи голуб зображений з гілочкою оливкового дерева. У Середньовіччі на сході птах вважався святим та звісткою богів. Сьогодні я, як ніколи раніше, чекаю ГОЛУБА МИРУ – гарну звістку від Бога про закінчення війни.

Як тлумачить Вікіпедія, то «Мир — стан спокою і гармонії, період між війнами. Термін мир вживається як у значенні миру в душі людини, так і в значенні миру між групами людей, народами і державами. В останньому значенні мир не означає відсутності конфліктів, а згоду вирішувати конфлікти без застосування насилля, що приводить до війни». Розумію, що росіяни не розуміють значення слова «мир», бо полізли на нашу землю, а не вирішували непорозуміння за столом переговорів. Страшна орда принесла горе і страждання. 24 лютого я відчула великий страх, коли ракети нищили наші аеродроми, коли нам повідомили, що росія розпочала великий наступ на Україну.

Знаю, що цей страх ще більший на сході України, бо в нашому ліцеї є діти, які втекли на Рівненщину, бо боялися жити в окупації, де загарбники заперечують існування нашої держави. А я люблю Україну. Тут народилася я й мої рідні, тому МИ були, є і будемо жити на своїй, Богом даній землі –Україні!

Ми подолаємо страх, який виникає від побаченого на Сході, де, як примари, стоять розвалені будинки, щодня чути постріли, де кровопролиття, сльози, тривога, колони танків, звуки вибухів, чорне небо. Ми з нетерпінням чекаємо, коли в новинах повідомлять про мир і скажуть: «Перемога!» Ми будемо раді, як ніколи раніше. На жаль, повернуться не всі, бо невидимим птахом відлетіли вони на небо і охороняють усіх з небес. Слава Героям! Вічна шана матерям, сини яких полягли за Україну. Світла пам'ять Захисникам.

Коли Перемога буде з нами, тоді ми зрадіємо і будемо кричати: « Слава ЗСУ!»

Ось чому я голосую за мир.

Сімак Максим,
5 – А клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська обл.

Чому я вибираю мир

У даний час немає нічого гіршого, ніж війна. Через неї гине велика кількість військових і мирного населення. Через влучання ракет і снарядів руйнується багато будинків. Тому я виступаю проти війни. Я хочу, щоб ніколи її не було, а наша Україна здобула перемогу і жила в мирі та спокої. Хочу не чути звуків сирен і не сидіти в укритті. А хочу разом із своїм класом подорожувати вільною і незалежною Україною. Тому я голосую за мир.

Хай прийде мир і Перемога,
Хай всі повернуться з війни
До хати, рідного порога!
Я вибираю мир! А ти?

Симонюк Софія,
5 клас, Клеванського ліцею №1 Клеванської селищної ради,
Рівненський район, Рівненська обл.

Мир очима дітей

Мир - це життя без війни! На мою думку, війна - це найбільше зло в усьому світі. Мир в моїх очах - це коли у кожного є свій дім, можливість ходити на роботу, в школу, в садочок, на улюблені гуртки...

У мирному житті люди не гинуть від ракет та обстрілів...Ніхто не має права окупувати територію чужої держави! Економіка розквітає для людей у мирний час. Коли немає війни, не лунає тривога, а щасливі люди живуть у спокої. Я мрію про перемогу над росією. Уявляю поїздку на відпочинок до Криму. Вірю і чекаю...

*Тарасевич Даниїл,
5 – А клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська обл.*

Чому я голосую за мир?

Усі люди повинні жити в мирі! Дуже болісно дивитись, коли проливається кров невинних людей, коли гинуть дорослі, діти. Як же хочеться почути слова:

«Ура-Перемога!»! Немає більше страху, немає більше горя. Я голосую за мир. Добро завжди перемагало зло, і переможе його зараз.

*Тарасюк Олена,
5 – А клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська обл.*

Чому я голосую за мир

Війна - це страшно, особливо, коли ракети розриваються десь поблизу. Усі мої друзі за кордоном, але дуже хвилюються за нас, коли чують про обстріли України. А під час повітряної тривоги хвилюємося і всі ми. Я теж боюсь обстрілів. Не можна залишатися спокійним, коли в тебе бахає за вікном, коли тато пішов воювати і захищати Україну. Я подумки звертаюся до Бога та прошу захисту. Вірю, що скоро над нашими головами буде синє мирне небо і всі зможуть спати спокійно. А ранками радісно будемо співати пісні, які вивчили на гуртку «Карамельки». І на завершення нагадаю слова Галини Момот:

Весняне небо громом заgrimить...

Рясним дощем впаде садам під ноги...

Нам всім забутися захочеться в ту мить...

Хмілюючи від щастя Перемоги!

*Товкач Альбіна,
5 клас, Цепцевицький ліцей
Сарненської міської ради, Рівненської обл.*

Не пробачимо!

Кожна війна має свій шлях, він вкритий кров'ю і тернами.

Хтось знайде брата, батька у полях, курличуть журавлі ключами.

Прокляне мати москалів, сестра рашиста клятого! Путінських жорстоких чаклунів, адже в них немає нічого святого. Ми будемо гнати нечисть із землі, ми будемо воювати до останнього. Я не подивлюся в очі материнські, сумні. Буду я неприкаяна.

Вірю в перемогу святу! Нехай твої руки не опускаються, в день перемоги вдягну червону плахту нехай всі біди забуваються.....

24 лютого 2022 року Росія нахабно вдерлася на наші землі з метою знищити Україну та стерти її кордони. Я пам'ятаю відчай моїх батьків, який перейшов у лють. Хто вони такі, щоб змести Україну з лиця землі? Хіба мають право вбивати, нищити, грабувати? Лють змінилася бажанням бути корисними своїй державі. Ми усі в силах робити маленькі кроки до перемоги.

- Альбіно, люба, час ліпити вареники для ЗСУ!- гукає мама.

Я відчайдушно кидаю усі справи і біжу на кухню. У шафці знаходжу білу хустинку аби заховати волосся та обіймаю маму. Вона дозволяє допомагати: місити тісто, в яке я вкладаю свою подяку та віру в силу ЗСУ!

- Слава ЗСУ!- дзвінко вітається батько і підморгує нам з мамою.

- Смерть ворогам!

Вороги, які були нам братнім народом наразі вбивають, катують, запускають ракети в мирні будинки. Не пробачимо!

*Антонюк Марія,
6 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я хочу миру!

Я думаю, що багато хто ставить собі питання: Що таке мир? Що потрібно, щоб на землі був мир? На мою думку, мир - це найголовніший чинник нашого щастя, бо тільки тоді, коли є мир, ми можемо не хвилюватися за своє життя й життя наших рідних, можемо спокійно спати, навчатися й просто жити .Війна принесла на нашу землю багато страждань, болю, страху, руйнувань, безсонних ночей , кожного дня вона забирає чийсь життя.

Нехай ніколи не буде війни! Нехай більше ні одна людина в світі не зазнає жахів війни! Мир - це найдорожче й найцінніше, що може бути в житті кожної людини. Борімося за мир! Наближаймо перемогу!

*Кацура Марія,
6 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я дякую нашим воїнам- захисникам!

Мій мужній солдате, я висловлюю тобі велику подяку від щирого серця, що ти захищаєш мене, мою родину, моїх друзів, мою рідну школу. Я маю надію, що це лихо, ця війна, яка зараз у моїй країні все нищить, вбиває ,скоро закінчиться завдяки тому, що ти стоїш на варті. Завдяки тобі ми в безпеці, тому я молюсь за тебе, я звертаюсь у небо до Бога, щоб Він скрізь і всюди тебе боронив, щоб твоя дорога була світлою і переможною. Повертайся живим, благаю тебе й небо! Молитимусь за тебе ,хоч особисто тебе не знаю, але відтепер ти - моя рідня.

*Клімчук Ліліта,
6 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир- найбільше багатство!

Усі українці пам'ятають, як розпочалась повномасштабна війна в Україні. Ми всі чули вибухи, материнський плач, бачили полум'я, і думали, що це все страшний сон. Ми прокинемось - і жахіття закінчиться.

На жаль, страшний сон продовжується, ми й досі страждаємо, росія зазіхає на наші землі, приносить нам багато лиха, вбиває українців, знищує нашу інфраструктуру, наше культурне багатство, наші помешкання, де жили наші добрі серця й справи.

Ми, українці, незнищенна нація, віримо й знаємо, що Україна обов'язково переможе! Сьогодні вона є прикладом патріотизму, незламності, волелюбства для інших країн світу.

*Дудар Вікторія,
7 - А клас, Рівненський ліцей №12,
м. Рівне*

Світло переможе темряву

Двадцять четвертого лютого о четвертій ранку почалася повномасштабна війна. Вороги нахабно увірвалися на нашу землю...

Вони думали, що захоплять нашу Батьківщину за три дні. Проте ми не здалися і почали боротися за наше життя, за волю, що дуже важливо для кожного українця.

Ми об'єдналися, і кожен почав допомагати на своєму фронті. Хтось навчає дітей, рятує людей, волонтерить, захищає. Наша нація непереможна. Нас єднає мова, любов до неньки, спів, традиції.

Вони думали, що від нас відвернуться усі, але зараз уся Європа за нас. Вороги руйнували міста, домівки, вбивали та катували дітей та дорослих. Вбивали військових за слова «Слава

Україні». За все, що вони зробили, ми не пробачимо й не забудемо. Українці незламні, ми знаємо, за що воюємо, і обов'язково переможемо. «Борітеся – поборете! Вам Бог помагає! За вас правда, за вас слава. І воля святая!»

*Причена Уляна,
7-Б клас, ліцей № 24,
м. Рівне*

Чому плачуть українські матері

Часто я задумуюсь, чому зараз плачуть матері. Ось наприклад, дев'ять днів тому загинув мій хресний, і я побачила, як люди виходять на дорогу зі своїх домівок, плачуть, виносять прапори та стають на коліна, щоб його провести. Це все було в селі. Після того як його занесли в хату, люди почали сходитись в ту кімнату, де стояла труна з моїм дядьком. Після цього всі люди з ним прощались і цілу ніч читали молитви.

Я зрозуміла, чому плачуть моя бабуся, мама та інші мами. Тому, що вони всі розуміють, що його більше не буде на цій землі. Доречі, є схожі рядки у Ліни Костенко. Цей вірш мама мене просила вивчити рік тому, але тільки зараз, я, напевно, почала розуміти його глибше. Ще мами розуміють, скільки часу й сил треба було витратити для того, щоб їхня дитина виросла, була розумною й розвиненою. Я тільки можу уявити, як це для них - виносити дитину в животі дев'ять місяців, народжувати її, бачити як вона робить перші кроки, як росте, як іде у перший клас. Стільки нервів витратити на уроки і все це для чого? Для того, щоб потім батькам дзвонили з військкомату і говорили, що їхня дитина загинула? Батьки плачуть через те, що бачать, як їхнього маленького хлопчика везуть у катафалку, в труні і, як люди стають на коліна, щоб подякувати своєму герою, який помер захищаючи свою батьківщину.

Тепер ще більше розумію, наскільки це боляче мамам солдатів. Таке враження, ніби це все лише страшний кошмар або неправда. Бо нещодавно їхня Ластівка - так бабуся називала

хресного, говорив з ними, ходив біля них і всі вони разом сміялися та сиділи за одним столом.

Ось чому плачуть українські матері, через те, що вони всі усвідомлюють, що таке смерть і після неї вже ніколи не зустрінешся з рідними.

На мою думку, у теперішній час, матері стали більше плакати, бо зараз гине набагато більше людей і одночасно їхніх синів, чоловіків і рідних. Сумні часи зараз настали, дуже складні і криваві для усіх українських людей і усієї України. Але я вірю, що все погане пройде і попереду все буде добре. Як каже моя мама: «Все має бути добре!»

Фільчук Олександра,

7 клас, Гімназія №5,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Я голосую за мир

Що таке мир? Словник дає багато пояснень цього слова.

Мир – це відсутність ворожості, війни, суперечок. Мир – це спокій.

Я вважаю, що мир – це життя, щастя людей та радість дітей.

У кожному домі достаток, мир і злагода. А десь далеко – страхіття війни. І вся земна краса темна і сумна. Жах стискає моє серце, коли я дивлюсь новини про загиблих воїнів.

Жила собі людина любила свою родину, оселю, рідну землю, була завжди

працьовитою і справедливою. І раптом померла. Її життя забрала війна. І тому, як би мене спитати. Що ти обереш війну чи мир? Я впевнено сказала:

- Я голосую за мир!

Хочу, щоб у кожній оселі панував мир, щоб люди були добрі, допомагали один одному, а на нашій планеті завжди була дружба і злагода, і над дитячими головами завжди світило сонце.

Ми майбутнє нашої країни. Наш обов'язок – зберегти мирне життя.

Derlyuk Oleksandra,
8 th form student, Rivne IT Step School
Rivne

I vote for peace

Today is the 400th day of the war... The war began on February, 24, 2022. Russia reacherously attacked Ukraine when I was sleeping. That day I learnt my first lesson: Russians taught me to be frightened to death. I felt terrible fear for the first time when I heard explosions outside. Our airport was bombed. The second lesson the war taught me is always to help those who need it. I would like to tell you some words about my dear grandfather Anatoliy Demianchuk.

Being the Rector and then the President of Stepan Demianchuk International University of Economics and Humanities in Rivne he settled close partnership with many universities in Europe. When the war began these partner universities from Poland, Spain, Hungary, Portugal immediately started sending humanitarian aid. On the basis of the university the biggest humanitarian hub in Rivne was created. Professors, lecturers and students become volunteers. I like to come there and help. We sort humanitarian aid (medicine, baby food, fish, meat and vegetables cans, hygiene products, toys, clothing, linen etc.), then we pack essential products into bags and give them to refugees who come to Rivne from Kyiv, Kharkiv, Mariupol, Chernigiv, Donetsk, Lugansk, Kherson regions. Also, the humanitarian center of the university sends aid to military men who serve in the Armed Forces and defend Ukraine. When I work at this center, I believe that my little help makes our victory closer.

And the third lesson I was taught during these days of the war is to appreciate every minute of my life, love and respect my dear parents, grandfather and grandmother, value that I can go to school and study, that I can speak my native language and walk on my native land. And I understand how much I love my Motherland!

*Дяденко Яна,
8 – Б клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська обл.*

Я голосую за мир!

Мені дуже подобається, коли маленькі діти безтурботно граються на майданчиках, підлітки катаються на скейтбордах і велосипедах. А ще більше мені подобається дивитися на гарні будинки, парки, майданчики.

У парках звучить весела музика, і всі можуть радіти життю, просто прогулюючись увечері з сім'єю. Таке безтурботне життя можливе лише тоді, коли немає війни. На жаль, не всі можуть собі дозволити прогулянки, тому що в країні - війна. Люди гинуть, будинки знищуються, парки руйнуються.

Такі зараз реалії життя українців, які живуть практично щодня зі звуками сирен і вибухів. Болісно переглядати новини, де повідомляється про загибел наших захисників, зокрема з Рівного, випускників нашої школи.

Але незважаючи на ці жахливі дні, волонтери роблять усе і навіть те, що здавалося б неможливим. Доставляють їжу, воду, рятують тварин, евакуюють людей та роблять багато чого іншого. Хвилююся, коли наш Президент просить зброю в Західних партнерів, щоб наші війська могли дати відсіч ворогу, бо знаю, наскільки важко відбивати атаки ворога, коли мало зброї. Бачу, що нас почули та зброя надходить, тому вірю у швидке закінчення війни. Знаю точно, що перемога неодмінно прийде на українські землі і вся Україна закричить: «Слава Україні!» І весь світ відповість: «Героям Слава!».

*Жук Анелія,
8 клас, СЗШ № 65
м. Львів*

Я голосую за мир

Після перемоги України, майбутнє нашої Держави зміниться на краще. Нарешті настане мир, життя стане

спокійним, щасливим, без постійних тривог, вибухів. Наші захисники та захисниці відвоюють усі території, що належать нам. Ми відбудуємо зруйновані міста, будинки, мости, школи. На жаль, повернути людей, що загинули, неможливо, але ми будемо робити все можливе, щоб вони нами пишались.

Тимчасово окуповані зараз території знову повернуться до нас, всі злочинці, що коїли жахливі злочини, будуть обов'язково жорстоко покарані. І ось, нарешті, усі наші мрії здійсняться.

Що в першу чергу зробите після перемоги ви? Я, наприклад, почну подорожувати нашою неймовірною ненькою Україною. Хочу відвідати якомога більше дивовижних місцин, порівнювати, захоплюватись, пишатись. Спершу, поїду на море в Крим, наш, такий теплий, затишний Крим. Тоді, обов'язково, в рідний Херсон за солодкими кавунами. Звідти в Дніпро, пройтись по найдовшій в Європі набережній. Луганськ, Донецьк, Харків, Суми, Запоріжжя, Миколаїв, Одеса, Чернігів... Про українські міста та їх славетні місцини можна говорити довго, адже в кожного своя історія. Зрештою, хотілось би відвідати всі, і я вірю, що ці мрії здійсняться у кожного українця!

Та слід не забувати, що війна продовжується, і доки вона триває, маємо робити все для наближення перемоги, наприклад: волонтерити, допомагати коштами, словами, діями, підтримувати та багато іншого.

Ми переможемо! Слава Україні! Героям слава!

Лело Данило,

*8 – Б клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська обл.*

Що для мене мир

Мир – це торжество добра. Коли настане мир на нашій землі, то й рідна ненька-Україна розквітне й не буде стогнати від вибухів гармат. Мир – це коли люди посміхаються, не думають про війну або якусь іншу загрозу. А по телевізору не повідомляють про кількість загиблих на Донбасі, не показують

знищені містечка і села, а демонструють цікаві передачі, перемоги у різних змаганнях.

Я хочу, щоб у цьому році закінчилася війна назавжди. І щоб усі міста, країни розвивалися. Мирними вулицями ходили щасливі люди з посмішками на обличчях. Щоб прозорими стали вибори, а ми довіряли нашій владі, щоб депутати не збагачувалися, а дбали про людей. Щоб не крали гроші деякі політики, а створили кращі умови життя для пенсіонерів. Щоб ніколи не було стихійних мітингів, коли поліція зі зброєю йде на мирних людей. Я хочу, щоб поліція охороняла спокій, а не біла демонстрантів палками. Я проти будь-якого насильства над людьми. Я – за мир! Бажаю процвітання нашій планеті, а не ядерної катастрофи.

Голосуймо за мир!

Мічуда Анастасія,

8 – Б клас, Рівненський ліцей №8,

м. Рівне, Рівненська обл.

Війна 2022

Ранок двадцять четвертого лютого 2022 року – найжахливіший ранок у житті кожного Українця.

На світанку російські війська зайшли в українські міста. Люди в паніці намагались виїхати з міст, але дороги були перевантажені, величезні затори додавали страху, ніхто не знав, що саме сталося. А росіяни знищували наші міста, села. Загарбники вбивали цивільних людей, катували полонених, викрадали дітей. Страшно було дивитися, як рашисти обстрілювали аеродроми, інфраструктуру, руйнували все, що було на їхньому шляху. Вражають міста - герої, в яких українці жили місяцями під окупацією, без світла, води, у холодних темних підвалах... Буча, Ірпінь, Волноваха, Гостоміль, Бахмут, Маріуполь, Херсон, Миколаїв, Охтирка... Вдячні усім, хто вистояв.

Зараз часто чуємо сигнал повітряної тривоги, через яку не можемо спокійно жити. Майже щодня спускаємось в укриття, бо

росія випускає крилаті ракети, щоб знищити нашу землю - Україну. А далі продовжу словами Ліни Костенко:

І жах, і кров, і смерть, і відчай,
і клекіт хижої орди,
Маленький сірий чоловічок
Накоїв чорної біди.
Це звір огидної породи,
Лох-Несс холодної Неви.
Куди ж ви дивитесь народи?!
Сьогодні ми, а завтра – ви.

Ми тримаємо стрій, підтримуємо одне одного, ділимося шматком хліба, ковтком води. А ще волонтеримо, підтримуємо ровесників, допомагаємо старшим. І з вдячністю згадуємо тих, хто допомагає Україні. Віримо ЗСУ, молимося Богу. Садимо квіти, які передали із-за кордону, щоб розквітла наша Україна після перемоги. Я проти війни. Я голосую за мир.

Феджага Анна,

*8 клас, опорний заклад «Бугринський ліцей»
Рівненського району Рівненської області*

Незламність України в єдності народу

Війна, яка почалася 24 лютого 2022 року, поділила життя українців на до і після. Більшість із нас вперше почули звук сирени, свист ракети, яка летить знищувати чиєсь життя, дізналися про байрактари та джавеліни.

Одні перервали свою роботу за кордоном і поспішали повернутися додому, щоб стати на захист Батьківщини. А інші, навпаки, утікали від війни в безпечне місце.

Серед тих, хто перетинав кордон між Польщею та Україною ввечері 24 лютого, повертаючись швидко додому, був мій вітчим, я його називаю Володя. На всі прохання рідних залишитися в Польщі він відповідав: «А хто буде вас захищати, що про мене буде думати польський пан?» Приїхав і відразу поспішив до найближчого військкомату. Навіть у Дубровицю, де прописаний та де проживають батьки, не поїхав. Далі з речами

прибув на полігон, а потім у складі 24-ої окремої механізованої бригади імені короля Данила – у східному напрямку. Відтоді почалося життя від дзвінка до дзвінка. Іноді зв'язку й зовсім не було. З його скупих розповідей знаємо, що там дуже важко. Не вистачає зброї, людей. Особливістю військових дій артилеристів є не тільки влучно відстрілятися по позиціях ворога, а ще й вчасно переїхати в інше місце, тому що від ворожої артилерії прилітає не менше. Потрібно було придбати автомобіль, щоб швидко маневрувати на місцевості. Бійці склалися коштами і купили, та послужив цей транспорт недовго.

А влітку Володя зателефонував і розповів, у яку курйозно-страшну ситуацію разом із побратимом потрапив. Поїхали вони газом по снаряди в сусіднє місто. Увесь шлях потрібно було узгоджувати зі штабом. Заїхали без пригод, завантажилися і тим самим шляхом рушили до позицій. Нічого не підозрюючи, вїхали в невелике село і побачили танки та солдатів. Здивувалися, бо ще кілька годин тому їх там не було. Стишили рух та зв'язалися зі штабом, щоб з'ясувати, чиї війська зайняли місцевість. У відповідь почули: «Наших там нема». А тут і побачили ворожі «Z» на техніці. Русня теж не була готова до такої зустрічі з українськими воїнами. Прийняли їх за своїх. Почали махати руками, запрошувати до себе. Але Володя, махаючи їм у відповідь, тільки тиснув на газ. Русня опам'яталася, усе зрозуміла, кинулась до танків і навздогін. Але було вже пізно. На щастя, старенький газончик з повним кузовом снарядів не підвів.

На фотографіях, які нам надсилає Володя з фронту, він завжди усміхнений, бадьорий, із вогником в очах, із вірою в перемогу. І коли ми запитуємо: «Як ти? Усе гаразд?» Він відповідає: «У мене все добре. От ви як там?» Лише один раз мама почула в його голосі нотки втоми, коли вдарили морози і зігрітися хоч трохи не було де. Тоді він між іншим сказав: «Аби хоч генератор був». Генератор, звичайно, з допомогою волонтерів, небайдужих людей ми придбали. Учителю географії з нашої школи, Леонід Миколайович, який із початком війни

почав волонтерити, надіслав його з Рівного у Краматорськ на ім'я зовсім незнайомого нам юнака. А вже той, додавши до ящика з генератором ще безліч великих та маленьких коробочок із різними смаколиками: мандаринами, печивом, салом, варениками, пірижками, пампушками, яблуками, – довів його адресату під Бахмут.

Про українських волонтерів у цій війні можна написати цілу книжку. Для них нема заходу і сходу України, нема чужих серед бійців ЗСУ, переселенців, жителів деокупованих територій. У цьому ми переконалися, коли мій хресний, а мамин брат, теж Володя, улітку отримав поранення в Берестовому. У госпіталь Дніпра місцеві волонтери принесли найнеобхідніше – одяг та телефон, і він зміг повідомити нам, що сталося.

Ось так від 24 лютого 2022 року вся країна об'єдналася проти рашистського зла, яке прийшло на нашу землю. І пригадується чи то казка, чи то притча про один тоненький прутик, який легко зламати, і про в'язку таких прутиків, які переламати несила. Так і українців, коли ми об'єднані, не зламає ніяка ворожа навала. Перемога обов'язково буде, можливо, не так швидко, як хотілося б, але обов'язково буде, бо наш вільний народ незламний. Україна незламна! Слава Україні!

Хільчук Анастасія,

*8 – Б клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська обл.*

Чому я голосую за мир

Мир наразі – це мрія кожного з нас. Зараз на сході, півдні, півночі та заході – скрізь усі люди хочуть лише миру та спокою.

Коли росія почала повномасштабне вторгнення, всім не солодко, навіть тим, хто знаходиться в тилу чи за межами України. Країна–терорист жорстоко нищить наші міста і села. Їхнє телебачення розповідає брехню та «запудрює» мозок людей. Безжальна росія всім хоче показати, що вона

найсильніша. Рашистські загарбники вбивають, катують, не жаліючи нікого на своєму шляху.

Весь український народ став на захист квітучої України. А на полі бою захищає нашу свободу найсвідоміша частина населення. Наші захисники воюють, щоб зберегти наше життя. Який жорстокий час... Поки ми у відносній безпеці (ракети падають будь-де) спимо в теплих ліжках, в чистому одязі та ходимо до школи, то хтось сидить у сирому підвалі без світла, води, хліба; а наші захисники в нелегких умовах боронять нашу землю. Знаю, які труднощі на нулі, шкодую кожного та кожна, хто зі зброєю в руках стоїть до останнього, щоб вигнати всю нечисть із нашої землі.

Наразі українці та наші друзі об'єднуються, гуртуються та волонтерять, щоб допомогти захисникам.

Щоночі я молю Бога, щоб усі наші захисники повернулися живими додому, до своїх коханих та дітей. Щоб нарешті Україна перемогла та встановила справедливість. І тільки після нашої перемоги буде мир. Ми будемо будувати та відновлювати Україну, щоб повсюди: на заході, на сході, на півночі та півдні - був мир.

Можливо, хтось подумав, що я втомилася і погоджуюсь на умови росії, то – ні! Хочу завершити словами з інтернету:

Ти думаєш –я стала на коліна?

Я тільки зав'язала берці!

Жіноче ім'я в мене – Україна!

Любов і гордість оповили серце!

Стою на краю прірви і молюся –

І сум, і віра, і надія в серці!

А ти чекаєш, що я похитнуся?!

Ні! – Схилилась тільки зав'язати берці.

Я голосую за мир!

*Шеремета Мирослава,
8-А клас, Дубенський ліцей №7,
м. Дубно, Рівненської обл.*

Україна – єдина!

Ми – українці, незламний народ із загадковим минулим і прекрасним майбутнім. Неможливо перелічити всі героїчні події, які траплялися на шляху наших предків та сучасників, як їх багато! Але можна впевнено сказати – вони зробили нас сильнішими, адже українці – наймогутніша нація, яка впродовж усієї історії дивує світ своєю єдністю.

Наш народ завжди принижували, хотіли стерти з лиця землі, та протягом усього періоду існування України люди боролися за волю, за незалежність. Так само і в теперішній час! Злагоджено й чітко працюють громадяни, скоординовано діє тероборона, а ЗСУ щодня рятують нас від лютого ворога! Ми мужньо стоїмо всі за одного, боронячи Батьківщину. Не можна сказати, що хтось із нас робить більший чи менший внесок у перемогу. Оскільки всі діють на своєму фронті.

Повномасштабна війна призвела до того, що багато людей опинились у скрутному становищі. Окрім допомоги держави, на поміч прийшли волонтери. Це звичайні люди, які вкладають свій час, талант чи ресурси у втілення корисних проєктів для співвітчизників. Найприємніше те, що добрі справи роблять усі: діти, дорослі, компанії, агенції, навчальні заклади. Особисто я теж долучаюся до цієї діяльності. У моєму ліцеї плетуть сітки для наших воїнів, минулого місяця проводили акцію «Шкарпетки для ЗСУ», збирали їжу, окопні свічки та одяг. Це все дуже важливо, адже коли ми прикладаємо частинку свого серця для допомоги іншим, то ініціюємо позитивний рух у суспільстві, надихаємо людей на творення добра.

Воїни – наші ще одні ангели-охоронці. Багато чоловіків покинули свої домівки, сім'ї, щоб вступити до лав Збройних Сил України. Їм болить те, що розривають на шматки нашу Батьківщину. Величезний внесок роблять лікарі, які своїми стараннями повертають поранених з того світу, журналісти, які

постійно доносять інформацію людям. У воєнний стан дуже важливо підтримувати моральний дух українців, аби всі ми були об'єднані. Президент України Володимир Зеленський у 2022 році запровадив День Єднання, який ми відзначаємо 16 лютого. Він сказав: «Нас лякають великою війною та ще раз призначають дату військового вторгнення. Це вже не вперше. Але наша держава сьогодні сильна, як ніколи... Нам кажуть, що 16 лютого стане днем нападу. Ми зробимо його Днем єднання. Цього дня ми вивісимо національні прапори, одягнемо синьо-жовті стрічки та покажемо всьому світові нашу єдність». В умовах війни це свято набуло особливого сенсу – показати всім, що ми як ніколи єдині й незалежні! Правда завжди має ширитися світом. Кожна держава має право на незалежність. Особливо, коли ця держава, починаючи із монголо-татарської навали, царського режиму та кріпацтва і закінчуючи повномасштабним вторгненням у 2022 році – постійно бореться за право суверенітету та соборності.

Сьогодні наша Українська армія перетворилася на одну з найбільш боєздатних та дієвих, а Український народ не припиняє дивувати світову спільноту своєю злагожденістю та звитягою. Усіх нас, від малого до старого, єднає безмежна любов до України. Вона дає сили нищити ворогів, витягувати з-під завалів немовлят, рятувати від обстрілів стареньких та вірити в наш незламний народ більше, ніж віриш сам собі.

Слава кожному й кожній, хто сьогодні в бою! Вічна пам'ять усім, чії життя забрала ця війна, ворог та його агресія. Тримаймося один за всіх, єднаймося заради перемоги! Усе буде Україна!

Шиндерук Анна,

*8 – Б клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська обл.*

Чому я голосую за мир

Наразі ми дуже цінуємо мир, він нам необхідний, як повітря, вода, хліб насущний.

Скільки існує світ, стільки виникають війни. Деякі навіть уже не пам'ятають, чому вони розпочалися, а інші – маніпулюють свідомістю та ведуть ще й інформаційну війну, переконуючи у своїй правоті тисячі. Нам необхідно розвиватися критичне мислення, щоб зуміти знайти істину, не потрапити під вплив маніпуляторів.

Хоча на Землі постійно хтось воює, але найболючіша рана, коли страшна війна приходить на твою землю, до твого міста, будинку. І боляче тому, що в людини одне життя і вона хоче прожити його щасливо і без болю. Але є ті, яким байдуже до інших і вони хочуть кровопролиття заради амбіцій, заради бажання впливати на всі процеси світобудови.

Війна – це завжди втрати, сльози, плач... На жаль, ми живемо в такій реальності, що чуємо вибухи й біля нашого дому. А як хочеться жити! Хочеться мирного неба без ракет, дронів і вибухів. Хочемо жити в мирі. Мир –це основа нашого життя.

Дуже боляче дізнаватися про наших захисників, які в болоті, воді, часто голодні, холодні, захищають нашу Неньку – Україну. Важко й волонтерам, які їздять під обстрілами в гарячі точки, доправляючи гуманітарну допомогу людям, які постраждали від війни.

А скільки болю в очах кожної людини, яка втратила близьких, рідних...

Я проти війни, бо це розруха і біль. Війна приносить дуже великі втрати. За свободу розплачуємося найдорожчим скарбом – людським життям. У хвилини неспокою я часто повторюю слова Галини Кознюк-Лукашонок, які знайшла в інтернеті:

Відбий мечі ворожі!
Відбий мечі ворожі, Божа Мати,
І Україну рідну захисти!
Про мир для люду будемо благати,
А ти гріхи-провини нам прости.
Закрий щитом небесним нашу землю,
Щоб не пролилася тут невинна кров!
Без твого світла у світі темно...

З тобою оживає віра знов!...

Тоді на душі стає тепліше. Я вірю в захист. Вірю ЗСУ. Я голосую за мир. Я проти війни та втрат. Ми вистоїмо! Переможемо! Слава Україні!

Громик Ілля,
9-А клас, Клеванський лицей №1,
Рівненський район, Рівненська область
Мир очима дітей

Діти зараз перестали мріяти про нові телефони, комп'ютери, планшети... Вони стали мріяти про мирне небо та Перемогу.

Мир очима дітей був звичною річчю до 24 лютого 2022 року. Всі були щасливі, здорові, з великими планами на майбутнє, але в один момент усе змінилися. Назавжди.

Тепер багато хто не почує голос друга, з яким разом сміялись під час перерви; більше не почує голос подруги, з якою разом поверталися додому після занять у школі. Не почує слів турботливої матусі: «Ти тепло одягнувся? Ти не голодний? У тебе все гаразд?». Не почує повчальних слів татуса: «Ми – чоловіки, тож ходімо полагодимо бабусі стілець. Змайструємо годівничку для птахів. Пограємо в шахи». Тепер багато хто не повернеться додому і змушений буде шукати новий дім. Можливо, навіть починати нове життя зі спогадами та щемливими снами, де рідні так солодко посміхаються й кажуть: «Усе буде добре, ми поруч...»

Колись діти уявляли мир кожен по-своєму. Мені він здавався таким: чисте синє небо над головою, свіже повітря, яскраве сонечко та зелена травичка обабіч стежки, якою ти неспішно йдеш, прогулюючись із друзями; або на лаві біля дому співаєш з ними пісні допізна під супровід гітари. Мир здавався буденним, коли йдеш у походи з однокласниками, на пікніки до річки; усією родиною їдеш до кінотеатру, а після сеансу поспішаєш до піцерії на шматочок духмяної піци з мультівітамінним соком; збираєшся на гостину до бабусі та

дідуся або до тітки та двоюрідних братів. Я відчував мир та радість, коли ганяв з друзями у футбол, запрошував подружку на морозиво, безтурботно обіймав маму, тата і молодшого братика, не маючи й думки, що нашому життю може щось загрожувати.

Цей рік війни змінив нас назавжди.

Сьогодні мир очима дітей сприймається надзвичайно подорослому. Якось сокровенно. Він став безцінним, омріяним та бажаним для кожного українця.

Мир - ціною нашого болю та плачу за втраченими дітьми. Батьками.

Мир – це наша хоробрість та відданість.

Мир - це наш гімн, прапор та герб.

Мир - це бій незламних проти кривди, геноциду та жаги смерті.

Мир - це те, що дається так важко!

Мир - це правда.

Мир - це наша воля!

Вільний Український Народ на рідній, завітчаній макамі і пахучим зеллом, Україні. Я вірю та твердо знаю: з роками вона відродиться і буде «...раєм на землі», - як заповідав нам Великий Кобзар.

Гуцевич Дарина,

9 клас, опорний заклад «Бугринський ліцей»,

Рівненський район, Рівненська область

Війна, на жаль, уже не сон...

Понад 70 років ми не знали війни. Сучасне покоління не чуло дуже багатьох слів, пов'язаних із війною, тепер майже кожну родину опалило полум'я військових подій.

24 лютого – дата, яку запам'ятає назавжди кожен українець. Це четвер, що страшенно змінив наше життя. Для усіх цей день починався по-різному: хтось прокинувся від вибухів, хтось – від звуків сирени, хтось – від метушні сім'ї. Наприклад, я, як зазвичай, почала збиратися до школи, але мама повідомила мені цю жахливу новину.

На жаль, вже минув рік, як триває війна. Ми продовжуємо боротися і завдяки нашим ЗСУ можемо спокійно жити. Мужні воїни пожертвували усім заради безпеки та свободи України. Кожен із них – герой, який ціною власного життя боронить Батьківщину.

Ця війна показала всьому світові, що українці – унікальні. З перших днів повномасштабного вторгнення кожен став на захист держави, маючи свій фронт. Люди згуртувалися у велику волонтерську родину. Жителі нашої громади також активно допомагають армії та людям, які постраждали внаслідок бойових дій.

З березня мій ліцей став невеличким волонтерським цехом, де щодня випікалися пиріжки та печиво, варилися вареники, смажилися млинці. З початком навчального року працівники закладу продовжили волонтерську діяльність, поєднуючи її з основною роботою. Учні спільно із вчителями сумлінно взялися до плетіння маскувальних сіток та виготовлення окопних свічок. Все це місцеві волонтери відвозять нашим захисникам. Допомагаємо ми також і коштами, які школярам та вчителям вдалося зібрати під час благодійного ярмарку, що відбувся на базі нашого навчального закладу.

Ця війна змінила наше життя, але вона навчила мене ще більше пишатися тим, що я українка. Ми всі віримо в ПЕРЕМОГУ УКРАЇНИ, яка обов'язково БУДЕ.

І кожен мріє про речі, які зробить після перемоги. Я з нетерпінням чекаю, щоб татусь-захисник повернувся додому. І ми сім'єю поїдемо в наш Крим помилуватися його красою та ще й під жовто-блакитним стягом. Після закінчення ліцею мрію вступити до вишу, здобути бажану професію, відновлювати економіку України. Я хочу стати психіатром, щоб допомагати людям, які пережили найжахливіше, а особливо – військовим. А ще хочу, щоб русня назавжди зникла з нашого життя, а Україна мала щасливе та світле майбутнє!!!!

Кузьмінчук Юліанна,

9 клас, Гімназія №5,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Хай буде мир на всій землі!

Щоб люди були щасливими, потрібно, щоб у всьому світі був мир. Я розумію, як це страждати під вибухами гармат, великої потужної техніки, бо потрапила під цей час. Інколи дуже важко згадувати ті моменти, які вдалося пережити у своєму рідному місті. Згодом я почала відчувати себе легше після переїзду до нового селища, але знаючи, що немає в моїй країні спокою, це все одно дає мені страждання. З цією війною стає все якнайгірше: страждають люди, страждає економіка, страждає вся країна. Мир – це буття, з яким хочеться жити й жити, не страждати, працювати, ростити дітей – і не боятися за життя своє та своїх близьких. Я хочу, щоб все було як раніше: почуття гідності, велике бажання досягти своїх мрій та щасливого люду на землі. Нам, українцям, зараз, як ніколи потрібно усіма силами боротися за мир, щоб завжди світило тепле, ясне сонечко, щоб небо було завжди чисте та голубе, щоб завжди були посмішки на обличчях у людей.

Лопатіна Вікторія,

9 клас, опорний заклад «Бугринський ліцей»,

Рівненського району Рівненської області

Мій охоронець

Я хочу познайомити вас із моїм татусем. Він військовий-доброволець, який із 1 березня 2022 року обороняє Україну від ворога. Відтоді, як тато став захисником, я бачила його лише два рази. Чому ж він мій охоронець? Усе тому, що коли були перші ракетні удари в Рівному, тато того вечора зателефонував та сказав: «Доню, сьогодні спить одягнені». На моє запитання «Чому?» тато лиш відповів: «Усяке може бути». Того ж вечора був «приліт» у мобільну вежу, яка не дуже далеко від мого села. Ще трапилась ситуація, коли були удари в Рівненській області. Зранку того дня тато, як зазвичай, зателефонував та повідомив,

аби ми були обережні. Цілий день було спокійно, а от уночі почався справжній жах. У небі над Україною літали ракети та ворожі винищувачі. І так кожного разу тато попереджав нас про якусь небезпеку. Дуже часто він перебував на передовій лінії фронту. Одного разу мій татусь врятував життя своєму побратимові. Хлопець хотів відійти на декілька метрів від позиції, тато лиш промовив: «Стій». Через кілька хвилин у те місце прилетів ворожий снаряд. Я не розумію, як він це знає, але, дійсно, як той ангел-охоронець.

Мій тато завжди був та буде найкращим. Дай, Боже, аби скоріше закінчилася війна та всі захисники повернулися додому. Я хочу, щоб тато знав, що я його дуже люблю, ціную та чекаю з перемогою.

Колнер Анна,

10-Г класу, Рівненський ліцей №12,

м. Рівне

І жах, і кров, і смерть, і відчай,
І клекіт хижої орди,
Маленький сірий чоловічок
Накоїв чорної біди.
Це звір огидної породи,
Лох-Несс холодної Неви.
Куди ж ви дивитесь, народи?!
Сьогодні ми, а завтра – ви

Ліна Костенко

Війна, на жаль, уже не сон...

Ранок 24 лютого 2022 року...

Все мало бути, як зазвичай: робота, школа, дитячий садок, багато справ, планів, які необхідно вирішити. Але о п'ятій ранку все перекреслили російські війська, які здійснили масовану повітряну атаку по всій території України та почали повномасштабний військовий наступ. Чому? Скажіть, чому? За що? Чому російська хижка орда розпочала війну? Чому не дають спокійно жити, розвиватися, творити? На даний момент на ці

запитання немає відповіді. Можливо, щоб знищити наш український народ та загарбати територію? Але ж ми непереможні, найсильніші, згуртовані, незламні, волелюбні, сильні духом та гідні патріоти своєї держави. Нас неможливо знищити!

На жаль, війна уже не сон. В свої неповні шістнадцять років я і гадки не мала, що мені і всьому українському народу доведеться пережити цей жах. Коли була ще маленькою, моя прабабуся розповідала мені про цю страшну подію. Вона завжди мені казала: «Не доведи, Боже, тобі дитинко пережити війну». Я дивилася на неї і не розуміла, що вона мала на увазі. Зі сльозами на очах та болем у серці прабабуся згадувала ті страшні часи. Тепер я розумію її страх і розпач, тому що і на нашу долю випала ця жахлива трагедія, так як війна нині охопила всю Україну. Здавалося б, у 21 столітті, після того, як людство пережило дві світові війни, говорити про третю - безглуздо. Але насправді, як не прикро, це реальність.

Це страшне і ненависне для всього людства слово - війна- в усі часи приносила страх, страждання, гнів. У перші дні повномасштабного вторгнення тисячі українців взяли зброю і пішли захищати нашу державу. Це чоловіки та жінки різного покоління, яким небайдуже майбутнє України. Скільки лиха вона наробила... Скільки знищила і спустошила міст, вбила людей, дітей... Війна забирає життя мільйонів, приносячи в сім'ї сльози, горе і нещастя. У матерів - синів, у жінок - чоловіків, у дітей - батьків, у держави - справжніх патріотів. Однак ми на своїй землі, ми витримаємо і переможемо! Ворог думав, що війною він роз'єднає Україну, але навпаки він її тільки згуртував і об'єднав.

Я впевнена, що в найближчому часі в нашій незалежній державі запанує мир та спокій, відбудуються міста, села, школи, дитячі садочки - все, що знищили вороги. Люди повернуться в свій рідний дім. Діти будуть рости, розвиватися, навчатися, будуть збуватися їхні мрії. Кожного ранку ми будемо чути спів солов'я, нас буде пробуджувати теплий промінчик яскравого

сонечка, а не сповіщення: «Увага! Повітряна тривога! Пройдіть в найближче укриття!».

Я хочу, щоб ніколи в житті ми більше не чули ці страшні звуки сирен, які лунають зараз по всій Україні, і щоб навіть в найстрашнішому сні не бачити війни!

Слава Україні! Героям Слава! Перемога за нами!

Марчук Дмитро,

*10-В клас, Обласний науковий ліцей,
м. Рівне*

Жертви війни - незмінні

Війна завжди приносить голод, смерть і розруху. Вона створює величезний дискомфорт, перешкоджає нормальному функціонуванню суспільства і, головне, - становить загрозу для життя людини, що змушена боротися за своє виживання.

Прикладом цього є факти про життя людей під час I та II світових воєн. Жінки, діти-сироти, біженці, військовополонені та скалічені солдати - всі вони стали жертви війни із поламаними долями, втраченим здоров'ям, знівеченими мріями та сподіваннями.

Жінки під час війни змушені виконувати чоловічу роботу. Війна змусила їх одних виховувати дітей, працювати майже цілодобово, щоб прогодувати родини. Окрім того, жінки ставали в ряд із чоловіками та виконувати бойові завдання. Вони терпіли голод і холод, тортури та знущання. Під час проведення бойових дій втратили радість материнства та були позбавлені жіночого щастя.

Неможливо без болю і смутку писати про дітей війни, які не знали, що таке батьківська ласка і родинне тепло. Вони, змучені і голодні, бродили по вулицях, занедбанлі, брудні і нікому не потрібні. Підлітки, будучи самі ще дітьми, ставали вихователями та опікували своїх братиків та сестричок. Вони прагнули вижити, наймалися на важкі роботи, втрачали свідомість, хворіли від поганих харчів. Війна зруйнувала їх плани, не дала освіти, затьмарила радість дитинства.

Під час I та II світових війн біженці втратили свої домівки, жили в холодних бараках, занедбаних будівлях. Так само голодні, брудні, неохайні, змучені, та виснажені, хворі вони передавалися на сухих і зіпсутих харчах, майже втративши надію, що їх поневіряння колись закінчатся.

Військовополонені і скалічені солдати – ось результат збройних протистоянь. Вони втратили здоров'я, набули хронічних хвороб, порушень психіки. Мабуть, щодня вони вставали із запитанням: «Навіщо ця війна? Чому такі випробування випали на мою долю?» І, без сумнівів, пригадували свою родину і мирне життя.

Зараз є можливість переглянути багато документальних та художніх фільмів про війни в минулому. Але іноді, коли дивишся про військовий конфлік, не можеш зрозуміти - це реалії сьогодення чи минулого?

Сьогодні в Україні триває війна. Ми зрозуміли, що таке знівечене дитинство, втрата радості материнства, плач матері за сином, життя на чужині. Щодня гинуть наші солдати, залишаються сиротами діти та вдовами молоді жінки. Жертви війни незмінні. Війна – це боротьба за виживання, і водночас консолідація української нації, що бореться за свою незалежність і свято вірить у перемогу!

Мецишин Ігор,

10-Г клас, Рівненський ліцей №12,

м. Рівне

Я голосую за мир

24 лютого 2022 року життя кожного українця змінилося. Усі плани, мрії та спокій життя зруйнувало повномасштабне вторгнення. Справи відійшли на потім, бо ж без об'єданого народу Україна не вистоїть. Я чітко пам'ятаю той час... Не було жодного знайомого, сім'я якого не допомагала б у захисті держави. Кожен тоді був на своєму фронті, докладаючи неймовірних зусиль для відбиття тієї орди, яка посунула на нашу Батьківщину. А ще півтора роки тому, я, мабуть, нізащо й не

повіри́в би, що почне́ться велика війна, а мої друзі та близькі робитимуть та тренуватимуться метати коктейлі Молотова. Це страшно усвідомлювати, але ще жахливіше звикати до такого повсякдення. Як би нам того не хотілося, ми вже звикли до трагічних звісток із фронту, до повітряних тривог та прольотів крилатих ракет у нашому небі. Проте такі навички ніщо, порівняно із жителями на лінії зіткнення. Саме у них треба вчитися жити, бо це люди, які втратили все: чоловіки пішли на фронт заради виживання своїх сімей, а тендітні жінки й малі діти навіть не здригаються від цілодобових артилерійських канонад та прильотів у власні двори. Не маючи нічого, вони продовжують жити далі та знаходять сенс існування.

Чому це все почалося? Чому ламаються людські долі, чому гинуть наші громадяни, чому проливається так багато крові? Відповідь проста, бо одна бункерна істота розв'язала війну, програла її, і до останнього не хоче це виз-навати. Ціною життів сотень тисяч людей він хоче подовше всидіти на троні, паралельно ведучи свою недокраїну в безодню. Найабсурдніше те, що росіяни готові померти за свого царя, адже нація рабів слухає хазяїна й покійно іде гинути в Україну. Тому омріяний мир ще далеко, бо ж загарбники його не хочуть. Усі так звані «заклики до мирних переговорів» лише спроба показати аудиторії себе у світлому тоні, нічого більше. Якби окупанти справді хотіли миру, то вивели б свої війська з нашої землі, або хоча б погодились на перемовини без якихось передумов. А допоки, справа виводу російських військ доручена силам оборони України. Як на мене, в сучасних реаліях це найкращі «дипломати», які вирішують наші проблеми без передумов та зайвих балачок. Тож допомагайте ЗСУ, вірте в перемогу та не майте химерних ілюзій про мир. Він міг бути заключений до 24 лютого, а зараз, після Бучі, Ірпеня, Ізюму, Маріуполя все, що від нас потрібно – вибороти його на полі бою і не допустити реваншу рф у майбутньому. Борітеся – поборете!

Undir Liubov,
10th form student, Rivne Regional Scientific Lyceum,
Rivne

Ethics of war: how one country ruins world agreement

By invading on February 24th in the independent, democratic state, Russia has confirmed its intention to ignore all possible guidelines of war ethics. In spite of all destruction and violence, they have brought to peaceful cities, there is still a question whether or not the terrorist state has to take social and criminal responsibility for the actions of their government and armed forces, considering the fact of declining by Russia President Vladimir Putin in 2019 the first protocol of the Geneva Conventions about the protection of the civilians during international armed conflicts. In my opinion, the only relevance this step has is to show us, that this invasion has been planned by Russia's government for a long time. Moreover, I am sure, that it's the choice of the whole country, that has been already made, and now we have to make every single politician, soldier, and all others, who support this invasion, responsible for their actions, as I believe, that we all want to live in the world, where all types of responsibilities and ethics are respected, not ignored or banned. That is the main reason why I'm going to provide facts, that prove the breach of the Geneva Conventions, which represent the main aspects of war ethics, by Russia.

First of all, the law of war strictly says, that civilians have general protection from all military actions and civil infrastructure can't be shelled or affected by armed forces. Unfortunately, our enemy isn't the one, who follows basic rules and stays responsible, but the one, who brings destruction and death. For example, their soldiers have shelled the theater in the Ukrainian city Mariupol with an enormously huge bomb, despite the word "children", that has been written on the ground near the building. the letters of which have been big enough to be seen by the pilot. However, he decided to stay away from moral and social responsibility, and this choice caused the death of more than 600 people. Secondly, Russia completely ignores the protocol of war ethics, which provides protection for the

infrastructure that contains dangerous forces, which confirms one more time their irresponsibility and wish to ruin our nation as a part of humanity. It can be represented by the attack on the nuclear infrastructure, namely the Chornobyl Nuclear Power Plant and the Zaporizhzhia Nuclear Power Plant which took place on February 24, 2022, and March 4, 2022.

Thirdly, there are indisputable facts about the inhuman treatment of Ukrainian POWs (prisoners of war), rapping our women, stealing children from occupied territories. Giving example, I want to refer to the history of one POW, who has been cruelly killed by a Russian soldier because of expressing glory to his country.

To conclude, by invading in Ukraine Russia breaches all possible statements of ethics of war represented in the Geneva Conventions, such as: shelling civilians, civil infrastructure, and nuclear power plants, providing awful treatment for POWs and other victims of war. So let's stay socially responsible and do everything we can to protect our community and its rules. Glory to Ukraine! Glory to all.

*Polishchuk Daryna,
11th form student, Rivne Regional Scientific Lyceum,
Rivne*

SLAVA UKRAINI!

Love your dear Ukraine, adore her,
Love her... in fierce time of evil,
In the last dread hour of struggle
Fervently beseech God for her...
Taras Hryhorovych Shevchenko

Ukraine is one of the oldest European countries. It's great history starts from the X century in Kyivska Rus`. From the very beginning Ukrainians are European nation with great civilization, culture and knowledge and constant struggle for freedom. Our country has been conquered, destroyed, tortured through a lot of centuries by barbarians, that are called Russians. They are trying to steal our history, our territories and first of all our freedom that is an integral part of every Ukrainian. We have never been "fraternal people",

because we are too different in our cultures, worldview and mentality. Ukrainians are very kind, gentle, sensible, peaceful and freedom-loving people while Russians are bloodthirsty, envious, with slavish minds.

The 24th of February is a date when every Ukrainian woke up to the sounds of explosions and with the words “The war has begun”. The history always repeats itself, so again Russians has come to destroy our dear Ukraine and everything we so deeply love about her. Nazis of the XXI century, Russians, has come to murder every Ukrainian. It scares me how much hatred towards civilization they carry inside themselves, that you are a target for them simply because you are Ukrainian. You can be shot, raped and tortured, like people were in Bucha, Irpin, Gostomel, Chernihiv, Mariupol and many others cities in Ukraine, that are being destroyed by Russians. Mariupol is the city-martyr, where civilians are starved, tortured and horribly killed, just because they are Ukrainians who love their freedom. It is the basic right of every human to be free and alive, but we are being killed for that. It is genocide of Ukrainian people in its true form. But in Mariupol are our soldiers, our Great Warriors, that are protecting whole Ukraine and would fight till the last breath. Today in Mariupol, one of the senior officers of the border troops, surrounded by enemies and wounded, blew himself up with the radio station so that it would not reach the enemy. The last words on the radio station were “Glory to Ukraine”, it shows who Ukrainians truly are. It breaks my heart to think about our children and people who died for our freedom, for the freedom of the democratic world. I’m proud to be Ukrainian, because our doctors, our volunteers, our rescuers, our Armed Forces are fighting for the democratic values that sometimes Europe and America has forgotten about.

Ukraine is a shield that protects the whole world from true evil and the world should be eternally grateful for our struggle and its protection. Do you think that if Russia would defeat Ukraine, it wouldn’t conquer other countries? No, Poland and other European countries will be next, Russians will destroy everything on their way,

there would be thousands Buchas with raped and tortured people, so it is a duty to help Ukraine in defeating this evil, before it comes to the European homes. It is the war where democracy and humanity fight against imperialism, atrocity, slavery, nazism, executioners and death. It is the war between two different civilizations and I'm sure that life will overcome death and light will overcome darkness.

Ukraine begins with each of us. We are born with the great love to our Motherland. Ukraine is millions of happy moments that we carry through our lives. Ukraine is in bright yellow sunrises and pink sunsets, in wide fields that are covered with sunflowers, in the Carpathian dense forests, meadows and mountains, in deep lakes and majestic rivers, in willow and viburnum, in the beautiful streets of hometown, in school that you've been attending for 11 years, in ancient culture and holiday customs, in churches and temples, in folk songs, in genius writers who fought for our nightingale language, in traditional borsch, in night storms and the morning dew, in evening walks in summer, in our blooming spring and Easter, in cherry orchard near the house, in peace and quietness, at coasts of Crimea, in very simple things that we so deeply love. But the biggest part of Ukraine is in our people. In our parents and grandparents, in our dearest friends, in our teachers and doctors, in our heroes who are fighting for freedom, basic human right, for which Ukrainians are dying every day in XXI century. Ukraine is in the eyes of every Ukrainian girl and boy. Ukraine is not just the territory for us, it is our life, a place that we call home from the day we are born. Every Ukrainian's DNA consists of freedom, love to the homeland and to one's neighbor. We are praying God every day to save our dear home and give us strength to fight the evil that came to our land. I'm sure, that one day Ukraine will return to the peaceful life and we will be rewarded a hundredfold for our suffering and struggle. We will rise from the ashes like phenix and begin to shine and bloom with new strength. And those who came to destroy us and the ones who helped in this horrible, inhuman case by supporting the aggressor will be buried under the ashes of their own shame and guilt.

*Усенко Іванна,
11 клас, Клеванський ліцей №1
Рівненський район, Рівненська область*

Повертайся живим

Свій шлях можуть будувати не лише люди, а й країни. Наша Батьківщина також буде своє майбутнє. Україна – молода держава, але за такий короткий час вона зазнала багато втрат і горя. Її боротьба за свою свободу дуже нелегка і болюча. Попри складні часи, наша Батьківщина пережила розчарування і зраду. Адже той, кого вона вважала другом, виявився ворогом. А той, хто обіцяв захист, просто спостерігає збоку. У народі кажуть: «Дружба родиться в біді, а гартується в труді». Так і Україна знайшла друзів, які її підтримують і допомагають у вирішальні моменти. Говорячи про державу, я маю на увазі не лише країну, а й народ, що живе в ній.

Адже ми - основна складова України. Ще з давніх-давен українці – сильна і могутня нація, яка ніколи не здається і завжди іде до кінця. А також ми дуже любимо свою мову і державу. Та все ж дещо не дає нам спокою... Біль, який пронизує серце, - це сльози матерів. Ці травми залишаться як в історії, так і в пам'яті кожного українця назавжди.

Наш час переповнений стражданням і болем. Щодня українські матері проводжають своїх синів на захист України. Мати проводжає сина, жінка – чоловіка, діти – татуся. Дуже важко, адже кожен із них знає, що це може бути остання зустріч. Так, звичайно, ми надіємось на краще, молимося Богу за їх життя, але ніхто не знає своєї долі.

На жаль, зараз наша країна потерпає від злих людей, яких переповнює заздрість і ненависть. Тому багато кому довелося пожертвувати своїми мріями і сподіваннями. Наші захисники щоденно показують приклади героїзму, мужності та патріотизму. Усі свої мрії вони відклали на пізніше, а сьогодні головне – прогнати ворога з рідної землі.

За кожним захисником є рідні люди- батьки, дружина, діти, друзі. Їм також важко, незважаючи на те, що вони перебувають у відносній безпеці. Безсонні ночі, безліч пролитих сліз і надзвичайні

хвилювання – все це щоденно. Тож, збираючи героя на захист, вони просять у нього лише одного: «Повертайся живим!»

Дивлячись на минуле і теперішнє своєї Батьківщини, я можу сказати, що війна за незалежність досить нелегка. Попереду ще багато випробувань, але все ж настане час, коли на місці пролитих сліз зацвітуть яскраві квіти, а зруйновані будинки постануть могутніми багатоповерхівками. І тоді сонце буде тішити кожного українця яскравими промінчиками, а птахи – дзвінкими мелодіями. Я вірю, що все буде Україна! Я вірю, що кожен солдат повернеться до своїх рідних! Повертайся живим, український воїне!

РОЗДІЛ II

МІЖНАРОДНА СПІЛЬНОТА – З УКРАЇНОЮ

Твори

*учнівської та студентської молоді зарубіжних
країн, слова підтримки іноземних партнерів*

CHAPTER II

INTERNATIONAL COMMUNITY STANDS WITH UKRAINE

Works of students and youth of foreign countries,
words of support from foreign partners

ТВОРИ УЧНІВСЬКОЇ ТА СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ / WORKS OF STUDENTS AND YOURTH

*Гульнара Тохтамунова,
1-4 класи, Молодша школа,
м. Ташкент (Ўзбекистан)*

Бола қалби билан дуёни севинг...

Ҳаётнинг пасту баландликлари бисёр. Турмушнинг бешафқат зарбалари гоҳида оилани пароканда қилиб юборса, ўртадаги фарзандларнинг дунёларча орзулари рўёби ҳам узоқлашиб кетади. Мурғак қалблар ўксик, изтироб билан тўқнашади. Дунёда болалар қувончини ҳеч нарсага қиёслаб бўлмайди.

Яхшилик экиш болаликда содир бўлади. Лекин яхшилик уруғлари униб чиққанми ёки ёвузлик ўтлари уларни ўлдирганми, кейинги йиллардагина аён бўлади. Ҳар биримизнинг вазифамиз эзгулик уруғларининг униб чиқишига ёрдам беришдир. Кичкина одам учун ҳаёт осон эмас. Бола дунёси бу тирик дунё, у ерда ҳар бир нарсада тирик мавжудотни кўради. Дунё душман, уни кўрқитади, чунки уйда ёлғиз бўлиб, уни ҳимоя қиладиган ҳеч кимни топа олмайди. Аммо дунёнинг баъзи нарсалари унга қариндошлари ва дўстларини эслатади: бобоси, отаси ҳақида, кейин у ўзини ҳимояланган ҳис қилиш осонроқ бўлади. Яқин атрофда катталар бўлмаса, бола учун қийин. Катталарнинг мулойим, меҳрибон, доно ва ғамхўр муносабати билан болалик оламига ишонч, ўзига ишонч, билим ва кўникма кириб келади. Болаликда қайгулар айниқса ўткирдир ва унинг онги ҳали атрофда содир бўлаётган ҳамма нарсани тўғри баҳолаш учун этарли даражада тайёр эмас. Инсон ҳали нимани ҳис қиладиганини айта олмайди, лекин таассуротлар аллақачон унинг характерини шакллантиради. Болаликда кўзга ташланмайдиган ҳодисалар бўлмайди. Арзимас нарса бола учун энг муҳим воқеаларга айланиши мумкин, унинг хотирасида абадий муҳрланади ва яхши ёки ёмон рол ўйнайди.

Кимдир ўз кўркувларини мустақил равишда энгади, кимгадир психологлар ёрдам беради, кимдир эса йўқ. Кимдир қурол шовқини, отишма овози ва огоҳлантириш тизимининг кичқириғи остида ўсиши керак бўлади.

Лекин иккаласи ҳам катта бўлади ва бир кун келиб ўғирланган болалигини фойизи билан сўрашни хоҳлайди.

Adria Джелія,
3 (2) клас, ТОВ «Вища школа іноземних мов «Ніно»,
м. Тбілісі (Грузія)

ბავშვის თვალთ დანახული ომი

მინდა იყოს მთელს მსოფლიოში მშვიდობა არცერთმა ქვეყანაში არ უნდა ხდებოდეს ის რაც ხდება ამჟამად უკრაინაში.

გული შემტკივა იმ ადამიანებზე ვინც შეეწირა ამ ომს , შესაძლებელია კიდევ ბევრი შეეწიროს. განსაკუთრებით მეცოდება ბავშვები რომლებიც იმსხვერპლა ომმა, დარჩა უამრავი ბავშვები დედის და მამის გარეშე, უწევთ სხვა ქვეყნებში ცხოვრება იძულებით. ომი ანადგურებს, ამსხვერვს ყველაფერს ადამიანის ცხოვრებაში რომ არა ომი ამხელა უბედურება არ იქნებოდა დატლიალეებული იმ ქვეყანაში და არც იმ ადამიანების ცხოვრებაში. მინდა იყოს მშვიდობა და მშვიდობიან გარემოში ვიზრდებოდეთ მთელი მსოფლიოს ბავშვები.

Переклад:

«Війна очима дитини». Я хочу миру в усьому світі, те, що відбувається в Україні, не повинно бути ні в одній країні. Серце болить за полеглих на цій війні, не виключено, що загине ще багато. Мені особливо шкода дітей, які загинули на війні, багато дітей залишилося без мами і тата, змушені жити в інших країнах. Війна руйнує, ламає все в житті людини, якби не війна, то не було б такого великого лиха в тій країні і в житті тих людей. Я хочу, щоб був мир і щоб діти всього світу росли в мирному оточенні.

Sasha Petrov,
4 class, Szkoła Podstawowa,
Nowe Skalmierzyce, Poland (Польща)

Ukraine in my heart

It is very difficult to wake up every day with the thought that the war is still going on, that people and children are dying every minute. Although, I live in safety and peace, all my friends, my grandparents and other relatives live in Ukraine and are experiencing these terrible days.

I can't imagine how scary it is to hear these sirens, to see this news with destroyed houses. It's just terrible!

I so wish for peace to come, for all this horror to finally end and for every Ukrainian to breathe a sigh of relief and finally be able to live in peace.

Cansu Yılmaz,
Adana Bahcesehir College,
Class: 5/D, Turkey

Hadi bir ninni söyleyelim ukrayna için

Tarih boyunca savaşlar oldu. Bu savaşlardan en çok çocuklar etkilendi ve zarar gördü. Çocuklar oyun oynamak, annelerinin söylediği ninnilerle tertemiz yataklarında uyumak yerine , korku içerisinde sığınaklarda bomba sesleri arasında uyumak zorunda kaldı. Tıpkı şimdi Ukrayna'da olduğu gibi. Peki çocukların çektiği bu kadar acı neden? Büyüklerin çocuklara daha iyi bir gelecek sağlamak kandırmacası ile yaptıkları savaş aslında çocukları ve onların çocukluklarını ve hatta geleceklerini yok ediyor. Hepimizin televizyonlarda gördüğü savaş sadece piksellerden ibaret. Savaşta ki çocukları anlamak için sadece 2. El kaynaklardan edindiğimiz empati ile onların çektiği acıyı anlayamayız. Bizim onları anlamamız için savaşı yaşamamız lazım.

Peki ya kimse savaşı yaşamasa? Hayat daha güzel olurdu, hepimiz aynı şartlarda yaşar ve güzel bir geleceğe doğru adımlar atardık. Ben küçükken annemin bana söylediği ninniler hep bana huzur ve barış içerisinde bir dünya hayal ettirirdi. O yüzden bütün Dünya'nın özellikle Ukrayna'nın annelerin söylediği sevgi dolu ve huzur veren ninnilerle çınlamasını ve bütün Dünya çocuklarının huzur ve barış içinde büyümesini dilerim.

Translation

Let's sing a lullaby for ukraine

There have been wars throughout history. Children have been affected and harmed the most by these wars. Instead of playing games, sleeping in their comfortable beds with lullabies sung by their mothers, the children had to sleep in shelters in fear between the sounds of bombs. Just like it is happening in Ukraine now. So why are children suffering? The war that adults are causing with the deception of providing a better future for children is actually destroying children and their childhoods and even their futures. The war we all see on TV is just the pixels. We cannot understand their suffering with the empathy we gain from second hand sources. We need to experience the war in order to understand them.

What if no one experiences the war? Life would be better, we would all live in the same conditions and take steps towards a beautiful future. When I was little, the lullabies that my mother used to sing to me always made me dream of a world in peace and tranquility. Therefore, I wish that the whole World, especially Ukraine, will resound with loving and peaceful lullabies sung by mothers, and that all the children of the World will imagine growing up in peace and happiness.

Bade İrteş

12 years old, Bahçeşehir College

Adana, Turkey

Çocuklar hiç solmasın!

Biliyorum, bu savaş çocuklar için çok zor. Hatta sadece çocuklar değil, yetişkinleri için de çok zor. Ancak bence bu savaş en çok çocukları etkiliyor. Bunun pek çok nedeninin yarı sıra en önemlisi, masum çocuklar, bebekler, öğrenciler ailesiz kalıyor. Bu onlar için çok zor bir durum çünkü onları yönlendirecek, doğru yolu gösterecek kimse olmuyor. Hiçbir şey aile sevgisinin yerini tutamaz. Orada, savaşta gördükleri şeyleri ömürleri boyu unutamıyorlar. Her zaman kalplerinde bir parça eksik oluyor.

Keşke, Dünya biraz daha adaletli olsaydı. Bu çocuklar bunları görmek zorunda kalmasa, o yetim çocukların gözyaşları düşmese...Sürekli keşke diyoruz ancak bu keşkeleri gerçeğe çeviremiyoruz. Bu, değiştiremeyeceğimiz çok acı bir gerçek.

Translation

Kids in war

We all know that all the kids in the war are in danger during the war time, and unfortunately, other children in the world can't do anything for them. It looks like it is a normal thing, but in this war so many children and their parents are dead. Some kids are alive but they can't see their parents anymore. It is more harder than you think. Please try to think, you go to sleep. Then you start to hear some voices. Your parents try to hide you and then they die. You saw desperate eyes on them. And some soldiers get you. It will be so hard. And think this is real...

Anyway, I am just trying to say that this war is affecting every child. It is so hard for me. And not just for me, it is affecting everyone.

Ніно Чулухадзе,

6-клас, Громадська Школа №106,

м. Тбілісі (Грузія)

ყველამ კარგად ვიცით უკრაინაში მიმდინარე რუსეთ-უკრაინის ომთან დაკავშირებული ინფორმაცია, თუ როგორ იხილებიან უდანაშაულო მოქალაქეები.

დედებს შვილები აღარ ჰყავთ. ზოგ დედას შვილი ომში ელუპება, ზოგს კი აკვანში მწოლიარე თვეების ანგელოზს უკლავენ.

მათ ლუკმა პური არ აქვთ... არ იციან როდის და სად რა ელით...

ცრემლის წონას თუ მეტყვი!? იცით რა წონისაა ბავშვის ცრემლი?

მე გეტყვით, მეტიჩარა, გათამამებული ბავშვის ცრემლი მსუბუქია, ხოლო მშვიერი, ობოლი, სამშობლოწართმეული ბავშვის ცრემლი მთელ სამყაროს გადაწონის

მე მთელი გულით ვუთანაგრძნობ მთელ უკრაინას
მშობლებს, რომლებსაც შვილები ომში დაეღუპათ;

დედებს, რომლებიც ერთ წამს აკვანს დასტრიალებდნენ, სადაც მისი ანგელოზი შვილი იწვა და მას იავნანას უმღეროდა, მეორე წამი ამობრუნებულ აკვანთან ტირილად შეეცვალათ; ბავშვები, რომლებიც ობლად დარჩნენ ... მთელს ერს გისურვებთ, უკრაინაში მალე ბედნიერებამ დაისადგუროს და დაუბრუნდეთ თქვენს ქვეყანას

Переклад:

Ми всі добре знаємо, що відбувається в Україні Інформація про російсько-українську війну, про те, як гинуть невинні громадяни. Матері вже не мають дітей. У когось із матерів на війні вбивають дітей, а в когось ангелів убивають, лежачи в колісці.

Бажаємо всій нації, щоб щастя скоріше оселилося в Україні і повернулося у вашу країну

Ure Emir,

*Class 8-H, Heinrich-Hertz-Schule-Gymnasium
Hamburg, Germany (Німеччина)*

Hero cities of Ukraine

With the beginning of the war in Ukraine, a lot of cities get hurt by Russian bombs. A lot of people died due to Russia. All my life was in Mykolaiv, however, the city suffered and the people of Mykolaiv had to leave the city, including me.

There are 10 cities that are included in the list of hero cities. They are Hostomel, Bucha, Irpin, Kharkiv, Chernihiv, Ohtyrka, Volnovaha, Mariupol, Kherson, and my native city Mykolaiv. Mykolaiv has received the distinction of the city of a hero. The city was awarded on March 24, 2022. My city is strong and courageous also as other cities-heroes, our soldiers defended it from Russian invaders. Bucha, Irpin and Hostomel - these three cities which must be proud Ukrainians. I am disappointed when thinking about them. In these cities Russian soldiers showed what they are capable of and showed us that they are terrible people. I am very sad when I remember what happened there. This is an atrocity against the Ukrainian people. I think this is a genocide of the Ukrainians. I sympathize with everyone who lost their loved ones.

Russian forces walked through Bucha, Irpin and Hostomel, they lived in civil houses and stoled personals. Russian invaders have never seen or even known that a house could have a toilet or washing machine, this means that they have a low level of civilization.

To conclude, I want to say that we must be proud of our soldiers and we have to be together and help each other. If we support each other, we will win the war and show our brave to the whole world. Glory to Ukraine!

Gladkykh Illia,
Klasse 10-G, Mümmelmannsberger Stadtteilschule,
Hamburg, Deutschland (Німеччина)

Der Krieg ist kein Traum mehr

Am Vorabend des Krieges waren viele Menschen von der Vorahnung erregt, dass etwas Schlimmes bevorstand. Die Medien sagten immer wieder: «Krieg, Krieg, Krieg...» Aber nicht alle waren schlecht gelaunt. Zum Beispiel erwarteten meine Familie und ich keinen Krieg, keine plötzlichen Explosionen, und mehr noch, wir glaubten nicht an die Besetzung unserer Stadt Melitopol. Aber der Krieg war kein Traum. Vom ersten Tag des Kriegsbeginns an kam es in Form eines Zustroms von Soldaten mit Waffen, Militärfahrzeugen mit den Buchstaben Z auf den Motorhauben, Unordnung und Gesetzlosigkeit.

Am 24. Februar wurde ich um 7:20 Uhr geweckt und mir wurde gesagt, dass ich heute keine Schule habe, weil der Krieg begonnen hat...

Meine Eltern gingen jeden Tag in das Stadtzentrum, um für den Frieden zu beten. Sie gingen jeden Tag mehrere Kilometer zu Fuß, äußerten Unterstützungsworte für die Streitkräfte der Ukraine, jagten die russischen Besatzer und erwarteten die schnelle Befreiung der Ukraine. Wir wollten morgens aufwachen und hören, dass unsere Stadt wieder ukrainisch ist. Die Realität sah anders aus: gelbe und blaue Flaggen verschwanden allmählich in der Stadt, und an ihrer Stelle tauchten «Trikoloren» oder, noch seltsamer, rote Lumpen auf.

Nach zwei Wochen wurde der Bürgermeister der Stadt vom russischen Militär entführt, und sie verboten uns, zu pro-ukrainischen Demonstrationen zu gehen, sie fingen an, gewöhnliche Menschen zu entführen. Darüber hinaus sind gewöhnliche Haushaltsgegenstände und Lebensmittel aus dem Verkauf verschwunden. Während dieser ganzen Zeit waren meine jüngeren Schwestern und ich ständig zu Hause. Das

Leben schien wie das Überleben in einem Gefängnis. Aufgrund einer Reihe dieser Umstände waren wir gezwungen, unser Zuhause und unsere Heimatstadt zu verlassen.

So war also der Krieg für mich. Abschließend möchte ich hinzufügen, dass ich Hoffnung auf die Befreiung Melitopols von den Besatzern habe und meine Heimat besuchen kann. Wir hoffen an Gott und die Streitkräfte der Ukraine. Die Wahrheit wird siegen!

*Emma Taylor,
Year 3 undergraduate student in Education Primary and Early Years
and Creative Writing,
Great Britain (Великобританія)*

‘I Vote for Peace’

it’s not much to ask for a quiet weekend
a mostly-filled coffee cup and breakfast cooked between the warmth of
lazy smiles slow walks through unburdened streets,
afternoon honey cake, just enough
don’t spoil your dinner
you know the colours of this world
know the unfractured shape of it
it is a Sunday and all day long, home stays
come Thursday, a young girl will board a bus
the journey will begin in Irpin and end
in the knowledge of everything she shouldn’t have to learn yet
her tiny finger traces a family into the condensation
she has them hold hands, tight
a Kharkivian doctor is stepping lightly between the debris of a life
he keeps his gaze down
careful not to break anything else
in Andriivka, a 99-year-old woman is told she must leave now
I’m not ready, she tells them, I’m not ready
sunflowers are gifts of departure
your mother waters hers three times a day
prolonging one life is all to be done in wait of a soldier’s return
in wait of morning strolls and honey cake
and scrapbook lives and all together again pray it with me:
it will come. it will come. it will come.

*Macy Hall,
Year 2 undergraduate student in Creative Writing,
Great Britain*

'I'll Watch the Sun Rise'

In the morning, I'll watch the sun rise through the trees,
And listen to the birds singing their daily sunup song.
The early silence soaks up their call,
Oblivious to the destruction the daytime holds.
In the midst of struggle and suffering,
The sky will hold its hue; golden and rosy,
Defiant to the clouded threat that pollutes it.
And as the world wakes up, obscured by despair,
The earth's chorus-call rings with hope,
A melody long forgotten in the haze
of broken harmony.
Where ruins now lay, a remnant of loss,
Something new will grow from the promise
of a world free from distress.
Flowers will spring from blood-splattered ground,
And laughter will echo above cries,
An intransigent force for survival and life.
When the time comes that the morning's silence
Perseveres through to the nighttime,
We will sit to watch the sun set through the trees,
And know there will be peace when it rises.

*Tasha Mapes
PGDE student in Secondary English (Teach First),
Great Britain*

'Voting for Peace'

I wanted to write strength and hope,
Offer handfuls of sunshine
For dark mornings
And placid tranquillity for the aftermath
Of bursting bombs.

I wanted to send feathers, that Dickinson's
 Promise of it never stopping- at all-
 Might come true,
That it could be kept in a pocket in the soul
And sing when the first rays of sun crept over
The invisible country lines on the horizon.
 That is the trouble though.
 "I wanted".

I wanted to change the channel when the news came on
 I wanted to say there's nothing I can do
I wanted to say I believe in hope when my coffers are coming up
 Dusty. Instead, I vote.
 Every chance I get I vote
 For peace, for kindness,
 For helping those who need it,
 For better,
 For those with a vision of a better future
 For those who can plan a better future
For those willing to do the work for a better future.
 I vote in the direction of love, always.

R. J. Lindon

*Year 2 undergraduate student in Creativing Writing and English Literature,
Great Britain*

There Is A Place

There is a place in my dreams where the sky glows warm; her daylight holds the urns of a thousand suns and her nightfall sprinkles the stars upon a slumbering midnight. The sky does not cry when I sleep; she sings to me of blues and greens, of oceans and grasslands that paint my childhood; where my tender feet prance the soil.

There is a place outside my window where the sky weeps red; she crushes the earth between her fingertips and howl's for humanity's loss, clawing at her broken heart as it bleeds from within. Her buried sorrow plucks apart the love of beating souls, turning her terrain black and crimson; where my feet scream raw against the cracked concrete.

There is a place in the darkness where a voice calls to me; she is full of hunger and hope, and her soft hands guide me to lullabies of promise and mirth. She chants birdsong across blazen, pink skies, where the clouds drift like cotton candy and children's laughter penetrates the air; where my toes nestle between the grass anew.

There is a place in my heart where peace runs deep; the light that pierces the heavy dusk punctures the sky in tiny, glittering asteroids. They fall to earth in pin-pricks of colour, claiming the love of the motherland and its harmony dancing for freedom; where the sky will glow again and my feet will caress the earth's belly once more.

Henri Lang

*MA student in Creative Writing,
Great Britain*

'Where it began is where it will end'

I'm not there at the front, eyes on the barrel of a gun, but this much we know: that the fight began first in the mind. All creation, a house, a poem, a baby is birthed in the first stirring of desire, was dreamed in the dim light of imagination.

It seeds war there too. It is *our child*: coiling itself into threat, morphing into something to hate *not of us*; presented as inevitable, pumped by petro-dollars and imagination, makes flesh the oldest enemy of all, the enemy itself. And so sleeping we say yes, to an militant ferocity for war that would not have men write poems, a song, would not have men father children. There is no peace except in the imagination.

There is no enemy except in the imagination.

Come that day, it's all over.

СЛОВА ПІДТРИМКИ ІНОЗЕМНИХ ПАРТНЕРІВ / WORDS OF SUPPORT FROM FOREIGN PARTNERS

*Professor Ian Gadd,
Head of Development for European Projects,
Bath Spa University*

We at Bath Spa University are proud to stand in solidarity and support with our friends and colleagues at the International University of Economics and Humanities, and across Ukraine as a whole.

We have been building partnerships and friendships in Ukraine for many years. We have learned much about Ukraine's history, culture, and language, and we have come to appreciate the depth and sincerity of the Ukrainian people's commitment to democratic values and a peaceful, sustainable future for their country. The brutal invasion by Russia last year has brought such heartbreak and sorrow, but it has also demonstrated Ukraine's extraordinary strength, resilience, and bravery in the face of unwarranted aggression.

In June 2022 Bath Spa University agreed with the International University of Economics and Humanities a 'Twin for Hope' partnership, supported by Universities UK and Cormack Consultancy. We had already been working with IUEH as part of the Erasmus-funded DESTIN programme so we knew that our two universities shared similar histories, characteristics, and ambitions, and this partnership is giving us the opportunity to learn from each other and to plan new and exciting projects and activities together.

Just last month, we secured funding from Research England and UK Research and Innovation for our joint project, "I Vote for Peace': Collaboration and Compassion in a Time of War". This is supporting the publication of this collection, for which staff and students from Bath Spa University have provided their own contributions, as well as the work of the Museum of Peace more broadly.

'I vote for peace' is a statement of hope and strength that the people of Ukraine need to hear now more than ever. In the words of Martin Luther King, Jr, 'the arc of the moral universe is long, but it bends

toward justice.’ We believe that Ukraine will prevail, and that democracy and peace will succeed no matter what lies ahead. I vote for peace!

Rachael McDonald
International Grants Administrative Manager

‘Did I know?’

In 2016 I started work at Bath Spa University.

Did I know where Ukraine was? - No.

I do now. (So does, unfortunately, the rest of the world.)

In 2017 BSU welcomed Ukrainian staff to our campuses.

Did I know how generous the Ukrainians are? - No.

I do now. (I use the lovely, embroidered napkins every day when I eat my supper.)

In 2018 I started work on the application for an Erasmus+ grant - DESTIN.

Did I know how diligent the Ukrainians are? - No.

I do now. (The application was successful thanks to their input.)

In 2019 I met many Ukrainian colleagues for the first time in Bath.

Did I know it snows a lot in Ukraine? - No.

I do now. (Our Ukrainian visitors found it amusing that BSU closed under one inch of snow.)

In 2019 I went to Kyiv for a project meeting.

Did I know the Ukrainian national dress was a Vyshyvanka? - No.

I do now. (They wore the Vyshyvanka with pride in May 2019 on the streets of Kyiv.)

In 2020 the pandemic struck.

Did I know how open our Ukrainian colleagues are? - No.

I do now. (In virtual meetings I was welcomed into their homes via the ether, met cats and heard children play in the background.)

In 2021 we hoped world travel would begin again.

Did I know how full of hope the Ukrainians are? - No.

I do now. (How many times did we plan events only to see them cancelled due to covid?)

In 2022 on 23 February, we had the first meeting on a new project.

Did I know what we were to wake up to the following day? - No.

I do now. (We worked hard to get the visiting Ukrainian colleagues back to places of safety.)

Later in 2022 our Ukrainian DESTIN family met in Poznan.

Did I know how overjoyed I would be to see them again in person?
- No.

I do now. (And how humbled I was to know that they had travelled to Poznan, risking life, so they could all gather again and see the project through.)

Now, in 2023, when the world is a different place to 2016,

The world knows where Ukraine is.

The world knows they are a generous nation.

The world knows how diligent they are.

The world knows they have an upbeat outlook on life, whatever the situation.

The world knows their national dress.

The world knows they are welcoming as they host displaced people in their homes.

The world knows how they hope for peace and remain hopeful even in the darkest of times.

The world also hopes for peace in Ukraine.

And I hope I can visit Ukraine again, sometime soon, and see the trees blossom in their rebuilt cities.

Dr. Thomas Howard Morris

Senior Lecturer in Education and Sociology

**Promoting World Peace through the Back Door: The
Importance of Fostering (Self-Directed) Lifelong Learning
Competence in Formal Schooling**

What is more valuable to our world than world peace? We thank with all our hearts everyone who is helping to achieve world peace. In this statement I shall write briefly about the need to reformulate the goals of our education systems to include the promotion of world peace.

Through our education systems one common outcome is to promote lifelong learning (Morris & Rohs, 2023). Central to successful lifelong learning is the necessity to foster self-directed competence in our youth. Self-directed learning competence is defined as “the ability to pursue self-directed learning with success and efficiency: to proficiently direct

one's own learning means and objectives in order to meet definable personal goals" (Morris 2019, p. 302).

When we think about fostering learning competence in our youth we may think about a competence that is directed "to self". This *could* be an outcome. Self-directed learning competence affords the person *power* to compete for resources in societies in which neoliberal policies – that promote international competition for resources – set humans against each other in competition to collect material resources for ourselves and our families (cf. Ball, 2021). BUT, concomitantly, then, locally or more distant, another person, somewhere, is being strangled of any basic resource to enable humane living conditions.

Using the affordance of self-directed learning competence as a means of being successful for ourselves is NOT ENOUGH: it cannot promote world peace, in a context where the world population is growing and there is not enough resources for everyone.

We must transition NOW to teach our youth to use their capitals of power to help each other. Rather than using privilege to seek to collect more and more resources, lifelong self-directed learning competence and other power means could be used to help others that are not privileged: to help others escape from oppressive situations.

Education must be repurposed to this end – we must empower our youth through affording them self-directed lifelong learning skills, but also teach them that the power (accompanying the competence) should *not* only be directed to self, but MUST be used to help our neighbors, communities, other families, anybody.

Through education – we can teach our youth that we *all* MUST *also* direct our efforts to LOVE, CARE and HELP EACH OTHER, as much as we love, care and help ourselves. Let peace be with you.

Ania Glapiak

Senior Wellbeing Advisor

'The children of War'

Their eyes still full of spark,
She wonders what it is really like.
The carefree memories reflected in shuttered glass

Still holding on to their motherland
 Though now on foreign soil,
 They refuse their emotions boil.
 They dance, sing and hum,
 Despite their Mothers feeling so numb.
 She fears for them; what must they
 suppress?
 For it's unbearable to feel the pain, and
 confess.
 She asks; Will the colour on their faces
 fade?
 Who will wipe their tears away?
 If their Fathers don't come home,
 And why, they may never know.
 For now, they learn to survive,
 Until we gather for them to heal and
 thrive.
 Together we can help them suffer the loss,
 Reaching for their hand, repairing their soul.
 Together, for peace we will always vote,
 And forever, with the children, hold on to hope.

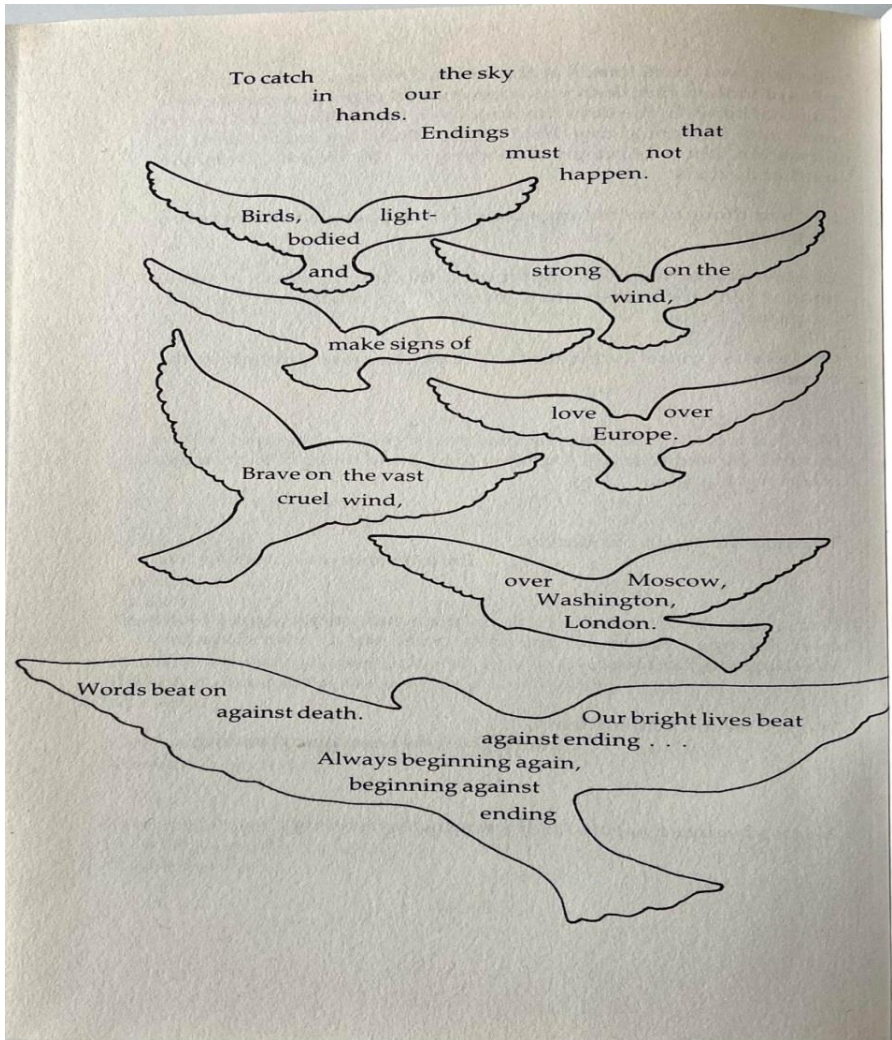

Photograph: Przemysl, Poland April 27 2022.
 Ukrainian refugee shelter. Bogdan with his
 two younger siblings.

Mark Henfield
Schools Administrator

Peace, peas and pies - all good things,
 The flashiness of weaponry, brings the drudgery of rubble,
 Mums are numb with fear for their sons,
 Even proud dads can't be glad,
 All this was done with - surely - in nineteen-forty-five?
 Gladness in their luck then, to be still alive.
 Come on Russians, in from the cold slush,
 Join the west's spastic-consumer rush,
 It's a different kind of pain,
 But somewhen, somehow, we can work it out
 (maybe with the help of a benign AI?).
 Come and share some pie and peas,
 And celebrate peace.

*Maggie Gee,
Professor of Creative Writing
School of Writing, Publishing and the Humanities
Bath Spa University,*

Professor John Strachan
Pro Vice Chancellor for Research and Enterprise

'Another Time'

Another time we'd have walked, ate borshch, and told stories
And sung. Well, you would have sung, and we might.
Another time, we'd meet as friends, incurious of the hour,
And the tweets would have told of joint pleasures.
But now you scald and start and suffer
And we watch, not without hope
And pray, even if we don't pray
And the clocks chime on
And bullets shape and twist and cull.
But voices are unsilent, and hearts move with hope.
And another time will come.

Professor Gerard Woodward,
Professor in Creative Writing

'Kremenchuk in Shadow'

The shadow looms large over the park.
We can only see what we see -
the ground shaking, the trees bending,
the birds taking flight, then settling, then bursting out,
and the shadow that grows, that fills the park
like a silent crowd.
We can only see the shadow.
We can't see what they see.
The pretty boating lake under a storm
as what was thrown into the air and ripped apart
comes down again and leaves footprints on the water.
The shadow, carried over hundreds of miles,
and delivered like a dark treat, grows.
What they see is behind our point of view.
If we were alive in the experience
of that little fixed camera that shook
as though it, too, was scared,
we'd see the boy knocked off his feet

by the impact, by the surprise, by the shadow,
who then tumbled over the railing and into the lake
 head first like a felled doll,
 or the father and child who found a tree
 big enough to shelter them,
 though some trees have lost everything.
I have badly translated a review of the park
 from a year before. *Everything*
 is beautiful. The only thing that
confused was the corpses of the ducks in the lake...
 It is always beautiful and tidied up,
 my child loves to spend time here
a good overview of the lake, including what swims in it.
 We can only see what we see.
 We can never see what they see.
 We can only see the shadow,
 But they can see everything.

Pavel Býček (Mr.)

*Head of International Office
Tomas Bata University in Zlín
Czech Republic*

We absolutely support Ukraine and condemn Russia and Putin for their inhumane and unnecessary attack on Ukraine. Your strength and courage is admired by millions around the world.

The world is on your side. Stay strong and don't give up! Glory to Ukraine!

Charles Cormack

*Chairman, Cormack Consultancy Group,
Great Britain*

I want to thank all Ukrainians for their strength and courage. The rest of Europe is in awe at your bravery and resilience as you fight the unprovoked aggression of Russia. You stand for all that is best, heroically defending your homeland against the evil being perpetrated against you. But you are not only fighting for

Ukraine, you are fighting for all of Europe, and I thank you from the bottom of my heart. We will never be able to repay your sacrifice, but know that we at CCG will do all we can to support Ukraine and your Higher Education system so that it can drive Ukraine forward when you achieve the victory, I know you will. Thank you and Slava Ukraini !

*Nico Drok,
Professor of Journalism
Netherlands*

*On bended knee,
is no way to be free.*
So many thanks to you,
brave soldiers of Ukraine,
who fight for the highest human right:
the right to be free.
You are in our hearts and minds.

*David Quin,
Faculty of Film, Art and Creative Technologies
Institute of Art Design and Technology
Dublin, Ireland*

To all our Ukrainian friends, colleagues and to The Brave Defenders of The Nation! We can only imagine the work you are doing to defend your families, your friends and your great nation. We know times are difficult and you are having to make the gravest sacrifices. But rest assured, the work you are doing is vital and essential work. Always remember that this war will end, you will emerge victorious and the aggressor will be vanquished and brought to justice. We look forward to working with you to create a new Ukraine, a Ukraine proud of its past, a great and wealthy Ukraine, a Ukraine For The Future! All of you are fighting for that happy future right now, where we will laugh together again! For now, you are all heroes! You must win and you shall win! Slava Ukraina! Heroiam Slava!

Серго Чічагуа,
Академія Європейської Освіти
Тбілісі, Грузія

Шановні колеги, партнери! Від імені Академії Європейської Освіти хочу висловити нашу повну підтримку вашому дружньому українському народові. Ми дотримуємося принципів міжнародного права, що ґрунтується на загально визнаних нормах міжнародного співтовариства, у тому числі, на принципах непорушності кордонів та територіальної цілісності. Висловлюємо глибоке занепокоєння бойовими діями, продовжуються навколо України. Військовий напад на суверенну державу неприпустимий і створює нову загрозу не тільки в Україні, а й регіональному миру та безпеці. Ми не приймаємо жодних намірів, які можуть бути спрямовані проти суверенітету та територіальної цілісності суверенної держави. Членство у військово-політичному союзі є суверенним правом суверенної держави і будь-які спроби обмежити це право військово-політичними засобами категорично неприйнятні.

Запобігання можливої війни в Україні сьогодні має бути головною турботою кожного з нас і всієї міжнародної спільноти.

Закликаємо міжнародне співтовариство використовувати всі можливі заходи, щоб вчасно зупинити масштабну інтервенцію Росії на ти торії України. Наразі не час для заяв, а також запровадження санкцій, зараз час дій. Заявляємо солідарність дружньому українському народові! Слава Україні!

Translation

Dear colleagues, partners! On behalf of the Academy of European Education, I would like to express our full support to your friendly Ukrainian people. We adhere to the principles of international law, which is based on the generally recognized norms of the international community, including the principles of the inviolability of borders and territorial integrity. We express our deep concern about the ongoing hostilities around Ukraine. A military attack on a sovereign state is unacceptable and creates a new threat not only to Ukraine, but also to regional peace and security. We do not accept any intentions that may be directed against the sovereignty and territorial integrity of a sovereign state. Membership in a military-political union is a sovereign right of a sovereign state, and any attempt to limit this right by military-political means is categorically unacceptable.

Prevention of a possible war in Ukraine today should be the main concern of each of us and the entire international community.

We call on the international community to use all possible measures to stop Russia's large-scale intervention on the territory of Ukraine in a timely manner. Now is not the time for statements and sanctions, now is the time for action. We express solidarity with the friendly Ukrainian people! Glory to Ukraine!

Prof. Dr. Péter Szabó PhD

*Rector, all colleagues, staff and students,
Hungary*

All lecturers and students of János Kodolányi University, Hungary strongly believe in peace, believes that every person has the right to live in peace, to study in peace and for our teaching colleagues to do their work in peace.

We have done and will do everything in order to support our Ukrainian colleagues and students in surviving this extremely difficult period. The gates of our university are always open to everyone, who wants to come to us with the intention of studying, or writing scientific papers or just be relaxed and feel that everyone is a friend of yours.

We wish with all our strength that the war ends immediately and that people can live in peace again in your beautiful country!

Dr. Hasrat Arjjumend,

President & CEO,

The Grassroots Institute, Canada.

On personal grounds, I have been supporting Ukraine and Ukrainian people against the full-scale invasion by Russia. The war perpetrated illegally on Ukraine's innocent and peaceful people by Russian Federation is extremely condemned and criticised. As an organization, we always extended hand to assist academic institutions of Ukraine in different ways. Again, on personal basis, I admire the Ukraine defence forces who have proved most courageous and strongest to defy the devil attacks of Russians. Our support will continue until Ukraine has a victory.

Jennifer Lee Van-Tilborgh,
Dongton Global High School, Korea

I was truly shocked when I first heard about the invasion of Ukraine. I continue to this day to pray that the Russian troops will evacuate and that Ukraine will one day soon again be a whole, independent, sovereign country, with all of its territory unoccupied by hostile forces. I admire all of the Ukrainian people during this time of war. For over a year now, they have endured harsh circumstances and strive to be free once more. Please never lose hope. The world stands with you in this fight.

Elana Spector-Cohen
Division of Languages,
Tel Aviv University, Israel

It is an honor to contribute my thoughts in support of the "I Vote for Peace" initiative. Having personally experienced the horrors of violence and conflict, my heart is with you, and I send my fervent hope that the terrible war in Ukraine will soon come to an end, and that peace and sanity will win the day. The Ukrainian people have shown that they are united, resilient and truly love their country. It is this determination and resilience that will also enable you to rebuild your lives when peace has come.

And peace will come. As the first prime minister of Israel, David Ben Gurion, once said, "...in order to be a realist, you must believe in miracles." To the people of Ukraine, who are prevailing against all odds, I wish you peace.

Mohit Kumar
Integrated Research and Action for Development (IRADe)
New Delhi, India

"It is indeed unfortunate that people in Ukraine have to face the adversities because of war. I long for peace and prosperity of this beautiful nation and for its people. I pray that war ends soon and people in Ukraine can live peacefully ever again." I would be happy to contribute at my level, if there is an opportunity, to the peace and prosperity of Ukraine.

Йозеф Затько,
JUDr., Mgr., доктор філософії, Почесний доктор, Почесний професор, LL.M, MBA
Президент Європейського інституту безперервної освіти, Голова Асоціації піротехніків Словацької республіки, Засновник Східно-Європейської агенції розвитку, Засновник Наукового журналу "European Science - Europska Veda", Словацька Республіка.

В умовах повномасштабної війни рф українська наука та освіта, незважаючи на труднощі та завдяки наполегливій праці вчених університетів продовжує нарощувати свій потенціал. Інакше не може бути. Вчені та освітяни розуміють, що надійний тил - це компетентна та креативна молодь, яка стане розбудовувати державу після Перемоги.

Ми глибоко стурбовані, що у 21 столітті в Україні, центрі Європи, відбулося таке надзвичайне лихо й горе, пов'язане з російською агресією. Висловлюємо підтримку, солідарність та засуджуємо акт агресії. Такого не мало статися... Ми непохитно віримо у силу, незламність та згуртованість українського народу.

Сьогодні щоденна праця вчених робить важливий внесок у розвиток суспільства, цілодобова робота військових дає можливість жити і працювати мирним містам України.

Активна молодь продовжує розвиватися та допомагати Україні виборювати перемогу, волонтерством, навчанням, підприємницькими ініціативами, новим сміливими проектами. Кожен на своєму фронті задля ПЕРЕМОГИ!

Європейський інститут безперервної освіти Словаччини з першого дня повномасштабної війни у постійному контакті із нашими партнерами – закладами вищої освіти України, нашими колегами вченими з різних міст України – Бучі, Києва, Харкова, Рівного, Львова, Маріуполя, Кременчука, Кривого Рогу, Полтави.

Ніколи не залишуся осторонь, коли мої друзі у біді. Волонтерська діяльність, комунікація з налагодження гуманітарної допомоги під час війни – все це в переліку моїх активностей сьогодні.

Допомагала вся моя родина вимушено переміщенням громадянам з України. У моєму пансіонаті з 24 лютого 2022 року у

різний час перебували українські жінки з дітьми, які втекли від війни, зберігаючи життя дітей. Ми все зробили, щоб 6 червня 2022 року народилася в Словаччині здоровою та щасливою маленька киянка Анастасія.

Працюємо і на освітньому фронті. Перші спільні наукові заходи у воєнний час у період повномасштабного наступу російських військ на території України – були у червні 2022 р. спільно з Міжнародним економіко-гуманітарним університетом імені академіка Степана Дем'янчука – Міжнародний Форум до Дня захисту дітей «Діти у тривожному середовищі війни: практики відновлення», організований проректоркою з організаційно-виховної роботи, соціальних питань й розвитку, професором Наталією Терновик.

Моя перша дорога до України у воєнний час у травні 2022 р. була до МЕГУ, підтримати колег та долучитися до наукових заходів з нагоди Дня науки. Мені надзвичайно приємно та відповідально бути почесним професором МЕГУ.

У травні та листопаді 2022 року я перебував в Україні, щоб підтримати колег та на власні очі побачити, як живуть у війні мої друзі та партнери. Я бачив та відчув жахливі наслідки обстрілів критичної інфраструктури України. Щиро співчуваю у цій надзвичайній ситуації.

Від президента EIDV та колективу висловлюю щиро вдячність за плідну співпрацю на постійній основі, ми завжди разом та раді підтримати ініціативу талановитих вчених і студентів. Науковому колективу МЕГУ на чолі з Президентом академіком Анатолієм Дем'янчуком та ректором професором Віталієм Дем'янчуком щиро бажаємо успіхів на тернистій ниві інноваційних пошуків та звершень!

Дякую всьому колективу за бойовий дух, незламну міць та підтримку військових!

Люблю Україну, бажаю скорішого настання Перемоги й Миру, хочу щоб ми у наших вільних незалежних країнах робили спільну справу на наших спільних цінностях, щоб задумане реалізовувалося у продуктивну співпрацю.

Слава народові України! Слава Україні!

Translation

In the face of Russia's full-scale war, Ukrainian science and education, despite the difficulties and thanks to the hard work of university scientists, continues to build up its potential. It cannot be otherwise. Scientists and educators understand that a reliable rear is competent and creative young people who will build the state after the Victory.

We are deeply concerned that in the 21st century, Ukraine, the center of Europe, has experienced such an extraordinary disaster and grief related to Russian aggression. We express our support, solidarity and condemn the act of aggression. This should not have happened... We firmly believe in the strength, resilience and cohesion of the Ukrainian people.

Today, the daily work of scientists makes an important contribution to the development of society, and the round-the-clock work of the military makes it possible for peaceful cities in Ukraine to live and work.

Active young people continue to develop and help Ukraine win through volunteering, education, entrepreneurial initiatives, and new bold projects. Everyone on their own front for the sake of victory!

From the first day of the full-scale war, the European Institute of Further Education of Slovakia has been in constant contact with our partners - Ukrainian higher education institutions, our colleagues from different cities of Ukraine - Bucha, Kyiv, Kharkiv, Rivne, Lviv, Mariupol, Kremenchuk, Kryvyi Rih, Poltava.

I will never stand aside when my friends are in trouble. Volunteering, communication to organize humanitarian aid during the war - all this is on the list of my activities today.

My whole family helped internally displaced people from Ukraine. Since February 24, 2022, Ukrainian women with children who fled the war have been staying at my boarding house at different times, saving the lives of the children. We did everything we could to make sure that on June 6, 2022, a little Anastasia from Kyiv was born healthy and happy in Slovakia.

We are also working on the educational front. The first joint scientific events in wartime, during the full-scale offensive of Russian troops on the territory of Ukraine, were held in June 2022 together with the Academician Stepan Demianchuk International University of Economics and Humanities - the International Forum on Children's Day "Children in the Disturbing Environment of War: Practices of Recovery", organized by Vice-Rector for Organizational and Educational Work, Social Affairs and Development, Professor Natalia Ternovyk.

In May 2022, my first trip to Ukraine in wartime was to IUEH to support my colleagues and join scientific events on the occasion of Science Day. I am extremely pleased and responsible to be an honorary professor at IUEH.

In May and November 2022, I was in Ukraine to support my colleagues and to see with my own eyes how my friends and partners live in the war. I saw and felt

the terrible consequences of the shelling of Ukraine's critical infrastructure. My sincere condolences in this emergency situation.

On behalf of the President of EIDV and the team, I express my sincere gratitude for the fruitful cooperation on an ongoing basis, we are always together and happy to support the initiative of talented scientists and students. We sincerely wish the scientific team of IUEH, headed by the President, Academician Anatolii Demianchuk and the Rector, Professor Vitalii Demianchuk, success in the thorny field of innovative research and achievements!

I thank the entire team for their fighting spirit, unbreakable strength and support of the military!

I love Ukraine, I wish for the soonest possible Victory and Peace, I want us in our free and independent countries to do a common cause based on our common values, so that our plans can be realized in productive cooperation.

Glory to the people of Ukraine! Glory to Ukraine!

Krzysztof Sikora

*Honorary Consul of Ukraine in Bydgoszcz,
Poland*

I want to tell Ukrainians who are defending their country in this difficult time that Poland and Ukraine are loyal and reliable friends. And this is a high honor and high responsibility.

I am touched by your great soul, your courage and your desire for justice.

I thank you for what you have done and will continue to do for the sake of Ukraine's broad opportunities and free choice in the life of everyone in our own country.

I want the defenders to return home alive and victorious. May all Ukrainians be vibrant and happy. And I believe in the soonest victory of Ukraine!

ЗМІСТ / CONTENT

Передмова

3

РОЗДІЛ 1. СУЧАСНІ РЕАЛІЇ – ОЧИМА УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ ПОЕЗІЯ

1 клас

<i>Басюк Вероніка</i>	Я люблю, як метелик летить	5
<i>Власюк Анна</i>	Як добре жити без війни!	5
<i>Габрилевич Анастасія</i>	Найжахливіше – це війна....	5
<i>Данильчук Златослава</i>	За мир, за колоски наліті	6
<i>Даценко Віктор</i>	Голуб миру	6
<i>Кальченко Віра</i>	Війна, на жаль уже не сон..	7
<i>Карбулаєва Кіра</i>	Поверни нам, Боже, мир!	7
<i>Коцюбей Каріна</i>	Україно моя єдина	8
<i>Ляшков Марк</i>	Рибко, рибко, золота	8
<i>Меркулова Анна</i>	Я – мрійниця	9
<i>Найчук Ілля</i>	Діти хочуть миру	9
<i>Нечипорук Поліна</i>	В небі синьому сонечко світить	10
<i>Ребекевіша Микола</i>	Хай йде геть війна проклята	10
<i>Рибак Вадим</i>	За нашу свободу	11
<i>Стахнюк Софія</i>	Доросле дитинство	11
<i>Туринський Максим</i>	Голуб Миру, пам'ятай про Україну	11
<i>Шинкаренко Олександра</i>	Я мрію стати блогером і дивувати світ	12

2 клас

<i>Ковальчук Софія</i>	Війна, на жаль, уже не сон	12
<i>Лисюк Христина</i>	Моя Україна	13
<i>Мельник Софія</i>	Обіцяю	14
<i>Оверко Максим</i>	Схились над могилою солдата	14
<i>Шевченко Марко</i>	Мир очима дітей	15

3 клас

<i>Артклебер Богдан</i>	Я - українець	15
	Ранок починається не з кави	15
<i>Боровець Ольга</i>	Боже, збережи Україну!	16
<i>Галганець Анастасія</i>	Татусю-Захиснику!	16
<i>Гамза Дмитро</i>	Війна в моїй Україні	17
<i>Гопанюк Світлана</i>	Повернися живим!	17
<i>Гордик Дар'я</i>	Мій брат загинув на війні	18

<i>Гучинський Марк</i>	Картина мрій	18
<i>Демчина Дарія</i>	Не загинуть наші квіти	19
<i>Друховець Юлія</i>	Воїни світла переможуть	19
<i>Зейда Максим</i>	Молитва за мир	20
<i>Котовська Аліна</i>	Я хочу миру..	20
<i>Левдер Софія</i>	Мир і війна!	21
<i>Левчик Єва</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	21
<i>Морозовська Дарина</i>	Лист солдату ЗСУ	22
<i>Оченашко Богдан</i>	Хай буде мир	23
<i>Прокопчук Поліна</i>	Мамині сльози	24
<i>Романов Матвій</i>	Дідусеві	24
<i>Ромашук Роман</i>	Лист солдату	25
<i>Стрілець Максим</i>	«До» і «після»	25
<i>Турчин Аліна</i>	Любому Солдату!	26
<i>Чурилович Мирослава</i>	Україна – єдина!	27
<i>Юзвак Олександра</i>	Хто і коли придумав цю війну?	28

4 клас

<i>Боровець Євген</i>	Сенкан	28
<i>Брікнер Андрій</i>	Дуже хочу!	29
<i>Валько Уляна</i>	Я дякую тобі, солдате	29
<i>Воронюк Олександра</i>	Ми переможемо!	30
<i>Губеня Наталія</i>	Яке прекрасне почуття любов до Батьківщини!	30
<i>Капустіна Софія</i>	Ластівка	31
	Україна	31
<i>Карп'юк Артем</i>	Мир – найбільше багатство	32
<i>Кібиш Тетяна</i>	Поруйнувала все війна	32
<i>Костюк Марія</i>	Воїне, ти – хоробрий, сильний	33
<i>Кузьмич Вікторія</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	34
<i>Легкобит Софія</i>	Україна єдина – країна незламна	34
<i>Леончик Анастасія</i>	Вертаються додому журавлі	35
<i>Олицька Олександра</i>	Чекаю татуса!	36
<i>Паньчук Ангеліна</i>	Повертайсь скоріше, татку!	36
<i>Передерін Борис</i>	Подяка Богу і ЗСУ	37
<i>Святюк Валерія</i>	Дідусеві-герою	37
<i>Слюсар Яна</i>	Хочем жити в мирі!	38
<i>Столярчук Вікторія</i>	Мрії збудуться!	38
<i>Тарасюк Анна</i>	Перемозі точно бути!	39

<i>Хом'як Роман</i>	Знов розквітне Україна!	39
<i>Цимбалюк Вероніка</i>	Вас не кликав ніхто в Україну!	40
<i>Шулятьєв Матвеї</i>	Розквітне Україна-ненька!	40

5 клас

<i>Василевська Юлія</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	41
<i>Ващук Денис</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	41
<i>Волянюк Вероніка</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	42
<i>Гуменюк Анастасія</i>	Україна – єдина	43
	З Україною у серці	43
<i>Данильчук Валерія</i>	Перемога	43
<i>Дубова Юлія</i>	Повертайся живим!	44
<i>Климчук Таїсія</i>	Оживають розстріляні квіти	44
<i>Коловська Олександра</i>	Мир	45
<i>Коханюк Ілля</i>	Моя Україно	45
<i>Маслов Владислав</i>	Україна єдина. Козацтво	46
	Війна в Україні	47
<i>Міщук Дарина</i>	Україна – єдина!	48
<i>Наумець Ірина</i>	Повертайся живим	48
<i>Павельчук Анастасія</i>	Лист солдату ЗСУ	49
<i>Полевік Андрій</i>	Я голосую за мир	49
<i>Ткачук Меланія</i>	Мир очима дітей	50
<i>Рибак Дмитро</i>	Мій голос – майбутнє країни	50
<i>Романович Емілія</i>	Оживають розстріляні квіти	51
<i>Семенчук Вікторія</i>	Україна - єдина!	51
<i>Сеньков Ілля</i>	Ні – війні!	51
<i>Степанець Микита</i>	Війна, на жаль, уже не сон ...	52
<i>Товкач Карина</i>	Україна буде	52
<i>Фомін Максим</i>	Я дякую, тобі, Солдате...	53
<i>Хоменко Дарія</i>	Війна, на жаль, уже не сон	54
	Чому плачуть українські матері	54
<i>Чикіль Анастасія</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	55
<i>Чикун Богдан</i>	Мій голос – майбутнє країни	55
<i>Шарапова Катерина</i>	Моя мрія про мир!	56
<i>Шпак Вероніка</i>	Україна єдина	56

6 клас

<i>Андрішулік Анна</i>	Оживають розстріляні квіти	57
<i>Байкевич Владислава</i>	Україна – єдина!	58
<i>Гамза Валерія</i>	Ніхто не запрошує горе до хати	59

<i>Девятка Анна</i>	Переможемо!	59
<i>Дмитрук Яна</i>	Війна уже не сон	60
<i>Калита Інга</i>	Миру – бути!!!	60
<i>Колнер Іван</i>	У полоні	61
<i>Лебідь Ярослав</i>	Ми потрапили у світ задзеркалля	61
	Одинадцятий рік минає	62
<i>Панчук Соломія</i>	Сад, на ймення Україна	63
<i>Петров Іван</i>	Війна, на жаль, уже не сон	65
<i>Симоненко Анастасія</i>	Хатка	65
<i>Шевченко Богдан</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	66
<i>Янок Ангеліна</i>	Війне уже не сон	66
<i>Ярута Анна</i>	Війна	67

7 клас

<i>Брик Світлана</i>	Україна – єдина!	68
<i>Воробій Артем</i>	Сумний сон	68
<i>Краска Дарія</i>	Незламні форпости	69
<i>Красько Валерія</i>	Переможна Україна	70
<i>Лебідь Нікіта</i>	А ще недавно ми були щасливі	71
<i>Ковальчук Артем</i>	Я голосую за мир	72
<i>Прозапас Сніжана</i>	Я хочу миру в Україні!	72

8 клас

<i>Антоніч Олександра</i>	Міста-герої України	73
<i>Ванівський Матвій</i>	Я побачив твої очі	74
	Борітеся – поборете	74
<i>Ворощук Анна</i>	Герої не вмирають!	75
	Чого ти, рашисте, прийшов в Україну?!	75
<i>Гамза Валерія</i>	Українське слово	76
<i>Гончарук Анастасія</i>	У всіх країнах зараз березень	77
<i>Демчина Софія</i>	Війна, на жаль, уже не сон	77
<i>Дерлюк Олександра</i>	Нас не здолаєте ніколи!	78
<i>Калита Єгор</i>	Прийшла війна	79
<i>Лебідь Євген</i>	#2023 ЗАГАРТОВАНІ_ВІЙНОЮ	80
<i>Манзирева Дар'я</i>	Я хочу миру і свободи	81
<i>Нечипорук Людмила</i>	Хай буде мир, і хай зростають діти!	82
<i>Олексійовець Ангеліна,</i>	Нерадісна весна	82
<i>Поцікайло Адріана</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	84
<i>Садова Софія</i>	Розстріляні троянди	84
<i>Сидорчук Юлія</i>	Лист татові	85

<i>Смалюк Андрій</i>	Чому?	85
<i>Столярчук Володимир</i>	Ми переможемо в цій війні!	86
<i>Шуляк Вадим</i>	Миру ми хочемо, миру бажаємо!	86
<i>Якимчук Андрій</i>	Вам честь і слава, захисники!	87

9 клас

<i>Васевич Софія</i>	Мамо...	87
<i>Волошин Богдана</i>	Україно - рідний краю!	88
<i>Воробей Дана</i>	Схилися над могилою солдатів	89
<i>Гамза Максим</i>	Абонент ваш не в зоні	89
	За що ви вбиваєте цілі родини?	90
<i>Гамза Руслан</i>	Без сліз дивитися не можна	91
<i>Дяченко Дарина</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	92
<i>Єфімчук Надія</i>	Пишаюсь тим, що українка	93
	Народжена вільною бути	93
<i>Катеринюк Вікторія</i>	Війна, на жаль, уже не сон ...	94
<i>Мельничук Аліна</i>	Війна в країні-страшна річ	95
<i>Мисова Яна</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	96
<i>Онопрійчук Олександра</i>	Я голосую за мир!	97
<i>Смалько Анна</i>	Оживають розстріляні квіти	98
<i>Сорока Ірина</i>	Україна – єдина!	98
<i>Стасюк Вероніка</i>	Я голосую за мир	99
	Марево небо озарило	100
<i>Ютовець Анастасія</i>	Україно моя	101

10 клас

<i>Бабак Тетяна</i>	Війна, весна	101
<i>Басюк Тетяна</i>	Оживають розстріляні квіти	102
<i>Дмитришина Карина</i>	Повертайся живим	104
<i>Рузаєва Анастасія</i>	Той момент, коли дихання припинилося	104
<i>Шершень Сніжана</i>	Україна – єдина!	105

11 клас

<i>Гнатюк Юлія</i>	Війна на жаль, уже не сон...	106
<i>Дем'янчук Анатолій</i>	Герої наші не вмирають!	107
<i>Левченко Ірина</i>	Світла пам'ять Героям!	107
<i>Мельник Ангеліна</i>	Туга за героями	108
<i>Сергійчук Ілля</i>	Війна	109

ПРОЗОВІ ТВОРИ

1 клас

<i>Грабовська Катерина</i>	Любий тато!	111
<i>Кудріна Яна</i>	В зоомагазині	111
<i>Марчук Надія</i>	Привіт, татусю!	112
<i>Овсянюк Аріна</i>	Мрійниця	112
<i>Онищук Марк</i>	Привіт, дорогий мій татусю!	113
<i>Рябий Микита</i>	Я чекаю весни	113
<i>Сокун Анастасія</i>	Я хочу бути блогером	114
<i>Трачук Дарія</i>	Лист солдату	114
<i>Фінчук Іван</i>	Любий татусь!	115
<i>Чернишенко Кіра</i>	Сон	115
<i>Якимчук Христина</i>	Я хочу, щоб в нашій країні настав мир	116

2 клас

<i>Апончук Захар</i>	Чому я хочу миру	116
<i>Вержбіцька Єва</i>	Оживають розстріляні квіти	117
<i>Загурський Арсен</i>	Привіт, солдате!	118
<i>Іванова Варвара</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	119
<i>Клименко Софія</i>	Лист до воїна	120
<i>Коваленко Вероніка</i>	Лист до тата	120
<i>Кострицький Наум</i>	Мій голос – майбутнє країни	121
<i>Кравченко Поліна</i>	Лист солдату ЗСУ	121
<i>Міцюк Ангеліна</i>	Лист солдату ЗСУ	122
<i>Ракс Максим</i>	Мир очима дітей	122
<i>Сороколетова Стефанія</i>	Повертайся живим!	122
<i>Ткаченко Ілля</i>	Лист солдату ЗСУ	123
<i>Ткаченко Тихон</i>	Мир очима дітей	123
<i>Хільченко Ілля</i>	Чому плачуть українські матері	124

3 клас

<i>Довжук Вікторія</i>	Дорогі Захисники та Захисниці!	124
<i>Жук Вікторія</i>	Лист Солдату	125
<i>Качановський Артем</i>	Дорогий солдате!	125
<i>Козак Володимир</i>	Лист солдату ЗСУ	126
<i>Марченко Данило</i>	Бажання жити в мирі	126
<i>Морозова Златослава</i>	Любий таточку!	127
<i>Петрик Марія</i>	Доброго дня Невідомий, дорогий мені Солдате	128

<i>Причена Аріна</i>	Лист солдату ЗСУ	128
<i>Степанюк Ольга</i>	Лист солдату	128
<i>Татарчук Олександр</i>	Лист Солдату	130
<i>Фіщук Маргарита</i>	Мир очима дітей	131
<i>Шевчик Станіслав</i>	Війна, на жаль, не тільки сниться...	131

4 клас

<i>Басюк Анна</i>	Лист воїнам ЗСУ	132
<i>Глушко Злата</i>	Повертайся живим!	132
<i>Гурінчук Ангеліна</i>	Моє звернення до людей світу	133
<i>Маринич Марія</i>	Любий воїне!	134
<i>Мацкевич Михайло</i>	Лист солдату ЗСУ	134
<i>Панкратова Тетяна</i>	Війна у моєму житті	135

5 клас

<i>Бриж Вікторія</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	136
<i>Будько Максим</i>	Чому я голосую за мир	137
<i>Бурич Захар</i>	Чому я голосую за мир	137
<i>Віюк Аліна</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	138
<i>Гнитецький Максим</i>	Я голосую за мир	139
<i>Зубрій Артем</i>	Ми наближаємо перемогу	140
<i>Кириченко Олександр</i>	Чому я голосую за мир?!	140
<i>Ковальчук Андрій</i>	Чому я голосую за мир?	141
<i>Колеснік Анна</i>	Я голосую за мир	141
<i>Кондрась Катерина</i>	Лист солдату ЗСУ	142
<i>Кравчук Назар</i>	Чому я голосую за мир	142
<i>Лесько Анастасія</i>	Лист солдату ЗСУ!	143
<i>Лесько Роман</i>	Україна – єдина!	143
<i>Попчук Богдан</i>	Я голосую за мир	144
<i>Пришко Станіслава</i>	Я голосую за мир	145
<i>Полюхович Ірина</i>	Чому я голосую за мир	146
<i>Пузаненкова Анна</i>	Я за мир	146
<i>Романович Емілія</i>	Війна, на жаль, уже не сон ...	147
<i>Семенова Анна</i>	Я голосую за мир	147
<i>Сімак Максим</i>	Чому я вибираю мир	149
<i>Симонюк Софія</i>	Мир очима дітей	149
<i>Тарасевич Данійл</i>	Чому я голосую за мир?	150
<i>Тарасюк Олена</i>	Чому я голосую за мир	150
<i>Товкач Альбіна</i>	Не пробачимо!	151

6 клас

<i>Антонюк Марія</i>	Я хочу миру!	152
<i>Кацура Марія</i>	Я дякую нашим воїнам- захисникам!	152
<i>Клімчук Ліліта</i>	Мир - найбільше багатство!	153

7 клас

<i>Дудар Вікторія</i>	Світло переможе темряву	153
<i>Причена Уляна</i>	Чому плачуть українські матері	154
<i>Фільчук Олександра</i>	Я голосую за мир	155

8 клас

<i>Derlyuk Oleksandra</i>	I vote for peace	156
<i>Дяденко Яна</i>	Я голосую за мир!	157
<i>Жук Анелія</i>	Я голосую за мир!	157
<i>Лело Данило</i>	Що для мене мир	158
<i>Мічуда Анастасія</i>	Війна 2022	159
<i>Феджага Анна</i>	Незламність України в єдності народу	160
<i>Хільчук Анастасія</i>	Чому я голосую за мир	162
<i>Шеремета Мирослава</i>	Україна – єдина!	164
<i>Шиндерук Анна</i>	Чому я голосую за мир	165

9 клас

<i>Громик Ілля</i>	Мир очима дітей	167
<i>Гуцевич Дарина</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	168
<i>Кузьмінчук Юліанна</i>	Хай буде мир на всій землі!	170
<i>Лопатіна Вікторія</i>	Мій охоронець	170

10 клас

<i>Колнер Анна</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	171
<i>Марчук Дмитро</i>	Жертви війни - незмінні	173
<i>Мецишин Ігор</i>	Я голосую за мир	174
<i>Undir Liubov</i>	Ethics of war: how one country ruins world agreement	176

11 клас

<i>Polishchuk Daryna</i>	SLAVA UKRAINI	177
<i>Усенко Іванна</i>	Повертайся живим	180

РОЗДІЛ 2.МІЖНАРОДНА СПІЛЬНОТА – З УКРАЇНОЮ

ТВОРИ УЧНІВСЬКОЇ ТА СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ	183
<i>Гульнара Тохтахунова</i>	Бола қалби билан дуғени севинг... 183
<i>Adria Джелія</i>	ბავშვის თვალით დახახული ომი 184
<i>Sasha Petrov</i>	Ukraine in my heart 185
<i>Cansu Yılmaz</i>	Hadi bir ninni söyleyelim ukrayna için 185
<i>Bade İrteş</i>	Çiçekler hiç solmasın! 186
<i>Ніно Чулухадзе</i>	ყველამ კარგად ვიცით 186
<i>Ure Emir</i>	Hero cities of Ukraine 187
<i>Gladkykh Illia</i>	Der Krieg ist kein Traum mehr 188
<i>Emma Taylor</i>	I Vote for Peace 189
<i>Macy Hall</i>	I'll Watch the Sun Rise 190
<i>Tasha Mapes</i>	'Voting for Peace 190
<i>R. J. Lindon</i>	There Is A Place 191
<i>Henri Lang</i>	Where it began is where it will end 192

СЛОВА ПІДТРИМКИ ІНОЗЕМНИХ ПАРТНЕРІВ 193

<i>Прізвище, ім'я</i>	<i>Країна</i>	
<i>Professor Ian Gadd</i>	Great Britain (Велика Британія)	193
<i>Rachael McDonald</i>	Great Britain (Велика Британія)	194
<i>Dr. Thomas Howard Morris</i>	Great Britain (Велика Британія)	195
<i>Ania Glapiak</i>	Great Britain (Велика Британія)	196
<i>Mark Henfield</i>	Great Britain (Велика Британія)	197
<i>Maggie Gee</i>	Great Britain (Велика Британія)	198
<i>Professor John Strachan</i>	Great Britain (Велика Британія)	199
<i>Professor Gerard Woodward</i>	Great Britain (Велика Британія)	199
<i>Pavel Býček (Mr.)</i>	Czech Republic (Чеська Республіка)	200
<i>Charles Cormack</i>	Great Britain (Велика Британія)	200
<i>Nico Drok</i>	Netherlands (Нідерланди)	201
<i>David Quin</i>	Ireland (Ірландія)	201
<i>Серго Чічагуа</i>	Georgia Грузія	202
<i>Prof. Dr. Péter Szabó Phd</i>	Hungary (Угорщина)	203
<i>Dr. Hasrat Arjjumend</i>	Canada (Канада)	203
<i>Jennifer Lee Van-Tilborgh</i>	Korea (Корея)	204

<i>Elana Spector-Cohen</i>	Israel (Ізраїль)	204
<i>Mohit Kumar</i>	India (Індія)	204
<i>Йозеф Затько</i>	Словацька Республіка	205
<i>Krzysztof Sikora</i>	Poland (Польща)	208

Організаційний комітет
XXVII Міжнародних учнівських громадських читань
«Я голосую за мир»

висловлює щире вдячність адміністрації, учителям та учням закладів загальної середньої освіти України; учнівській та студентській молоді зарубіжних країн, міжнародним партнерам за висловлені слова співчуття та підтримки (Велика Британія, Польща, Словацька Республіка, Чеська Республіка, Нідерланди, Ірландія, Туреччина, Узбекистан, Грузія, Угорщина, Канада, Корея, Ізраїль, Індія) Особливу вдячність висловлюємо колективу Університету Бат Спа за постійну підтримку, плідну співпрацю та допомогу в реалізації проекту «Я голосую за мир: співпраця та співчуття під час війни».

Organizing Committee
of the XXVII International Student Public Readings
“I Vote for Peace”

expresses its sincere gratitude to the administration, teachers and students of general secondary education institutions of Ukraine; students of foreign countries, international partners for their words of compassion and support (Great Britain, Poland, Slovak Republic, Czech Republic, the Netherlands, Ireland, Turkey, Uzbekistan, Georgia, Hungary, Canada, Korea, Israel, India)

We express our special gratitude to the staff of the Bath Spa University for their constant support, fruitful cooperation and assistance in the implementation of the project

“I Vote for Peace: Cooperation and Compassion in a Time of War”.

Ця збірка є частиною проекту «Я голосую за мир: співпраця та співчуття під час війни», який реалізується спільно з Університетом Бат Спа за підтримки Research England та Міністерства досліджень та інновацій Великої Британії.

This collection is part of the “I Vote for Peace: Collaboration and Compassion in a Time of War” project with Bath Spa University, which is supported by funds from Research England and UK Research and Innovation.

*Редакційно-видавничий центр
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука,
33027, м. Рівне, вул. ім. академіка Степана Дем'янчука, 4
Наклад: 350 примірників.
Підписано до друку 21.04.2023 р.
Друк офсетний.*